

ΑΠΑΤΡΙΣ

“Οι πιο σκοτεινές γωνιές στην κόλαση, είναι φυλαγμένες για εκείνους που διατηρούν την ουδετερότητά τους σε εποχές ηθικής κρίσης”
Δάντης

εφημερίδα δρόμου

ο καιρός έχει φτιάξει
μια θήκη ουρανού
γύρω στ'αστέρια.

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 24 • ΓΕΝΑΡΗΣ 2014 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

Μαχαίρια και Τριαντάφυλλα Μέρος 2ο

Σημειώσεις σχετικά με την ομαλότητα, τη θεωρία των δύο άκρων και την καταδίκη της καταδίκης της βίας

σελ. 18

Η θεωρία των δύο κάμψεων της μέσης

Η θεωρία της μέσης θεωρεί ότι ζούμε σε διαρκή συμπλοκή και ποτέ σε ειρήνη, όσο υπάρχουν τάξεις και η επικράτηση μιας πάνω στις άλλες.

σελ. 15

Πόλεμος χαμηλής έντασης στις κοινωνικές αλληλέγγυες δομές

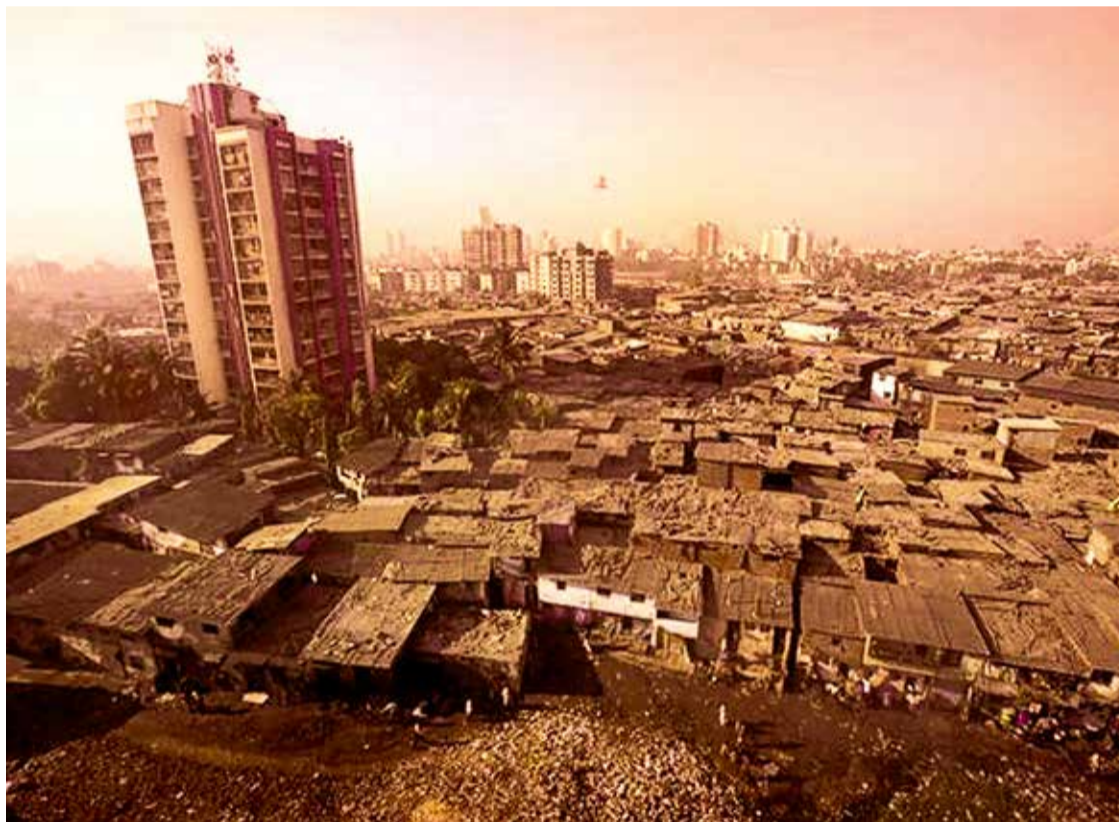
Το πρωί της Πέμπτης, 24/10/13, κλιμάκιο της Δίωξης Ναρκωτικών και υπάλληλοι του Εθνικού Οργανισμού Υγείας (ΕΟΦ), παρουσία εισαγγελέα, έκαναν έφοδο στο Μητροπολιτικό Κοινωνικό Ιατρείο Ελληνικού

σελ. 22

Οδεύοντας προς τον πλανήτη των παραγκουπόλεων

“ Ο πιο ευτυχισμένος -είτε βασιλιάς είτε χωριάτης- είναι αυτός που βρίσκει γαλήνη στο σπίτι του. ”
Βόλφγκανγκ Γκαίτε

Το ρητό που ξεκινά αυτό το κείμενο παραπέμπει ακριβώς αυτός ο άγραφος νόμος ο οποίος εγγυάται το δικαίωμα κάθε όντος στο να έχει μια κατοικία που να ανταποκρίνεται στις επιθυμίες του αλλά και στο απαραίτητο αυτής. Στη χώρα που κάποιος βάφτισαν «Ελλάδα» η αρπακτικότητα της αυτοκρατορίας του χρήματος καταργεί ακόμη και αυτό το δικαίωμα. Από πρώτης Ιανουαρίου 2014, απελευθερώνονται οι πλειστηριασμοί, οι κατασχέσεις και οι εξώσεις ακόμη και της πρώτης κατοικίας για οποιοδήποτε χρέος,

κυρίως προς τις τράπεζες αλλά και το κράτος.

Οι πρώτες εκτιμήσεις μιλούν για ένα πρώτο κύμα κατασχέσεων 150 χιλιάδων κατοικιών. Ήδη στο νομό Αττικής έχουν κατατεθεί δικαστικά οι πρώτες αγωγές από ξένες εταιρίες, οι οποίες πριν είχαν φροντίσει να αγοράσουν τα δάνεια πρώτης κατοικίας των τραπεζών σε χαμηλές τιμές.

Οι εταιρείες αυτές πηγαίνουν σε ρημαγμένες χώρες σαν τη δικιά μας, (με το αζημίωτο βέβαια προς τους πολιτικούς που τους ανοίγουν τον δρόμο), και αγοράζουν σε σερτ τα δάνεια με τα σπίτια, τα οποία εξίσου μετά πωλούν σε σερτ. Δηλαδή ένας Ευρωπαίος, με το 1/30 του κόστους που πήρατε εσείς το σπίτι σας θα αποκτήσει 4-5 ακίνητα στην Ελλάδα.

> Συνέχεια στην σελ.14

Εδώ -ξανά- Πολυτεχνείο
σελ.4

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ
Για την απεργία των διοικητικών υπαλλήλων στα Πανεπιστήμια
σελ.11
Συρία. Επανάσταση ή γεωστρατηγική ανακατανομή υπέρ των Ιμπεριαλιστών;
σελ.24

“όταν θα έρθουν στην πόρτα σου πως θα τους αντιμετωπίσεις, με τα χέρια ψηλά ή με το δάχτυλο στη σκανδάλη;”

The Clash

Όταν οι εργατικοί αγώνες πίνουν τόπο

Το θερμό απεργιακό φθινόπωρο, που ανέμενε ο κόσμος της αριστεράς, δεν ήρθε ποτέ. Αντ' αυτού, το δολοφονικό μαχαίρωμα στον αντιφασίστα Παύλο Φύσσα και η επίθεση στα μέλη του ΚΚΕ έδειξαν πως τα αφεντικά είχαν καταφέρει αυτό που ήθελαν: να μην απειλούνται άμεσα τα ίδια, οι τράπεζες και τα υπουργεία τους και να ενταθεί μία βίαιη εμφυλιοπολεμικού τύπου κατάσταση στις γειτονιές.

Κι έτσι, όσο περνούσε το φθινόπωρο, τόσο ψύχραινε το κλίμα στους εργασιακούς χώρους. Ωσπου ήρθε μία παγωμάρα. Η τελευταία γενική απεργία της ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, στις 6 Νοέμβρη, διαλύθηκε στην Αθήνα και σε ορισμένες άλλες πόλεις από έντονη βροχόπτωση. Μόνο το ΠΑΜΕ είχε προλάβει να κάνει τον καθιερωμένο του περίπατο.

Παγωμάρα λοιπόν' κι αυτό γιατί καμία άρση των συλλογικών συμβάσεων, μείωση μισθών και κατάργηση δώρων δεν έγινε δυνατόν να ανακοπεί έως τώρα. Επίσης, το πρόγραμμα απολύσεων και κινητικότητας στο δημόσιο τομέα συνεχίζεται με βάσεις τις ορέξεις της κυβέρνησης και της τρόικας. Οι μονοήμερες απεργίες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ και οι μεμονωμένες κλαδικές κινητοποιήσεις είναι αδύνατο να αντιμετωπίσουν μία τέτοιας σφοδρότητας επίθεση από την πλευρά του κράτους. Δεν είναι μόνο οι νόμοι που ψηφίζονται αλλά και η καταστολή που υπάρχει σε βάρος των απεργών ή των απολυμένων.

Τώρα, το ελληνικό κράτος μαζί με την τρόικα, αφού άλωσαν τα εργασιακά δικαιώματα προσφέροντας φτηνό αναλώ-

σιμο εργατικό δυναμικό σε ξένα και σε ντόπια αφεντικά, περνούν στην επόμενη πράξη: να χτυπήσουν τη μικρή αλλά και μεσαία ιδιοκτησία. Ο σκοπός είναι ένας: να χάσουμε ό,τι έχουμε σε δικαίωμα. Αυτός που δεν έχει σπίτι και χωράφι και παράλληλα δεν έχει κανένα εργασιακό δικαίωμα, δεν είναι καν υποψήφιος προλετάριος. Είναι κάτι που ανήκει πολύ πιο πίσω στην ιστορία: είναι ένας σύγχρονος πληβείος του μέλλοντος, όταν είναι ντόπιος, ή ακόμα και ένας σκλάβος, όταν είναι τριτοκοσμικός μετανάστης. Συνεπώς, ο κάθε αγώνας που γίνεται πρέπει να είναι ευρύτερος και πλέον έχει να κάνει με όλα και όχι με ένα και μόνο επίπεδο της κοινωνικής μας ζωής.

> Συνέχεια στη σελ.7

διαβάστε

- Για την επίθεση στην εισπρακτική εταιρία Σιούφα
σελ.3
- Όταν η σχολική καταπίεση επιβάλλεται με νόμους
σελ.8
- Αγροτικός συνεταιρισμός Λάρισας: Χρεοκοπία εννοιών και ανθρώπων
σελ.9
- Η υγεία είναι κοινωνικό αγαθό, δημόσιο και δωρεάν για όλους
σελ.10
- Παγκρήτιο δίκτυο αγώνα κατά των βιομηχανικών Α.Π.Ε., για την επιχειρούμενη φορολόγηση των Αγροτεμαχίων
σελ.12
- Αναδιανομή από τα κάτω προς τα πάνω: το παράδειγμα της Γερμανίας
σελ.17
- Το ναυάγιο της υποκρισίας: οι μετανάστες πέρα από τη Λαμπεντούζα
σελ.21
- Κείμενο του Τάσου Θεοφίλου εν όψει της δίκης του
σελ.23

editorial

Καταδικάζουμε το ψέμα και την πο- νηρία απ' όπου κι αν προέρχεται

Ο χαρακτηρισμός «άτυχοι νέοι», όπως παρουσιάστηκαν ο Καπελώνης, ο Φουντούλης και ο Γέροντας είναι μέθοδος η οποία στην πρώτη ματιά φαίνεται να έχει σκοπό μονάχα την εξιλέωση των νεκρών ναζιστών στα μάτια της κοινωνίας, την απόκρυψη της φασιστικής δράσης τους ως μελών των ταγμάτων εφόδου, της συνειδητής τους απόφασης να ενταχθούν και να πλαισιώσουν ένα νεοναζιστικό κόμμα, της εμπλοκής τους σε νυχτερινές "δουλειές" προστασίας. Τον χαρακτηρισμό «άτυχοι νέοι» δικαιούνται να τον χρησιμοποιούν μονάχα τα μέλη των οικογενειών τους, των οποίων τον πόνο σεβόμαστε. Όποιος άλλος τον χρησιμοποιεί στην ουσία προσπαθεί να θολώσει τα νερά ώστε να θυματοποιηθεί η εγκληματική (με την ευρύτερη και όχι την νομική σημασία) συμμορία και ως τέτοιος πρέπει να αντιμετωπίζεται.

Καταδικάζουμε τις δηλώσεις νομιμοφρο- σύνης απ' όπου κι αν προέρχονται

Το σύνολο σχεδόν της αριστεράς έτρεξε να δηλώσει εξ αρχής τον αποτροπιασμό της για την εκτέλεση και δεν παρέλειψε να την καταδικάσει, επειδή λέει "δημιουργεί κλίμα αποσταθεροποίησης και στοχεύει στη δημοκρατία". Για τον Σύριζα λοιπόν υπάρχει «σταθερότητα» και «δημοκρατία» που θα πρέπει να διαφυλαχθεί όπως και δήποτε. Για την Ανταρσία "η αριστερά ούτε με πρακτικές ξεκαθαρίσματος λογαριασμών έχει σχέση, ούτε με εν ψυχρώ δολοφονίες». Μάλιστα, ώστε δεν ήταν αριστεροί τα μέλη της Ο.Π.Α.Α, η 17Ν, η αυτονομία της Ιταλίας το 70, η φράζια κόκκινος στρατός, η Ε.Τ.Α., η Άμεση

Δράση, οι Τουπαμάρος κ.α. Για το ΚΚΕ «αυτή η επίθεση δημιουργεί πολύ σοβαρά ερωτηματικά για τα κίνητρα και τους σκοπούς που υπηρετεί», όπως πάντα προβοκάτσια λοιπόν. Οι χαρακτηρισμοί μάλλον περισσεύουν.

Καταδικάζουμε την προβοκατορολογία απ' όπου κι αν προέρχεται

Είναι εκπληκτικό πως κάθε φορά που κάποιοι πρωτοβουλαϊκά σηκώνουν τ' άρματα και κάνουν τη φάση τους (με την έννοια πως οι ενέργειες τους δεν εντάσσονται σε κάποια οργανωμένη συλλογική-κίνηματική διαδικασία) εμφανίζονται σωρό οι εξορκιστές που διαβεβαιώνουν σε συλλεϊδικού αναλυτή ότι η ενέργεια αυτή είναι προβοκάτσια κράτους και παρακράτους για να χτυπήσει το κίνημα και, και, και... Η λογική αυτή του να βαφτίζει κανείς την όποια πράξη τον φέρνει σε δύσκολη θέση «προβοκάτσια», ώστε έτσι να αποφύγει τη λήψη καθαρής θέσης είναι το λιγότερο βολικό. Το να μην αντέχει το "κίνημα" (εάν και εφόσον υπάρχει) το βάρος τέτοιου είδους πρωτοβουλιών (όπως π.χ το χτύπημα του Ε.Α. τον Δεκέμβρη του '08), άσχετα εάν αυτές μπορούν ή όχι να το πάνε μπροστά, αποτελεί δείγμα αδυναμίας και υποχώρησης και είναι πρόβλημα του

«κινήματος» και κανενός άλλου.

Καταδικάζουμε την υποκρισία από όπου και αν προέρχεται

Δεν μπορούν οι ναζίδες ν' ασκούν συνεχώς τη βία που ασκούν, περιμένοντας ότι θα το κάνουν διαρκώς ανενόχλητοι, χωρίς να εισπράξουν κάποια στιγμή και αντίποινα. Όταν ένα άτομο, μια ομάδα ή ένας θεσμός ασκεί βία, αυτή θα επιστρέψει πίσω με ένταση αγνώστη και απρόβλεπτη. Τον κανόνα αυτόν τον έχουν κατά νου όλοι και παίρνουν τα μέτρα τους ώστε να είναι σε θέση να την αντιμετωπίσουν, το κράτος το κάνει, το παρακράτος επίσης. Από την άλλη αβάσταχτη είναι η ελαφρότητα της δικής μας συνθηματολογίας στο δρόμο όταν φωνάζουμε πράγματα των οποίων τις χειροπιαστές συνέπειες, όταν κάποιοι μετά τα κάνουν πράξη, είμαστε μάλλον ανέτοιμοι να τις διαχειριστούμε. Ο φόβος της φονικής σύγκρουσης είναι δικαιολογημένος και κατανοητός, η ιδεολογικοποίηση του πάλι όχι. Σε τελική ανάλυση, σκούριασαν ή δεν σκούριασαν τα κονσερβοκούτια, στο Μελιγαλά έγινε ή δεν έγινε μισή δουλειά, οι κρεμάλες έρχονται ή όχι, θα καεί στο σπίτι του κάθε χρυσαυγίτη;

Καταδικάζουμε την πολιτική μωπία απ' όπου κι αν προέρχεται

Αν δεχτούμε πως την εκτέλεση στο Νέο Ηράκλειο την έκαναν αυτοί που την ανέλαβαν, τότε αναρωτιόμαστε ειλικρινά για ποιό λόγο επέλεξαν τη στιγμή που βόλευε όσο δεν πάει την Χ.Α. Γιατί επέλεξαν να της προσφέρουν την ευκαιρία να κερδίσει πολύτιμο χρόνο στα ΜΜΕ, εκμεταλλεύομενη τη θέση της ως θύμα που χτυπιέται από παντού, δίνοντας την αίσθηση στα λούμπεν κοινωνικά κομμάτια που αμφιταλαντεύονται μπροστά στη σκακιέρα του ταξικού πολέμου πως ο μαχητικός αντιφασισμός συντάσσεται με τον όψιμο αντιφασισμό του δημοκρατικού τόξου. Η (μη) απάντηση στη δολοφονία

του Π.Φύσσα από μεριάς του Α/Α χώρου δεν υποκαθίσταται από καμία εκτέλεση, μία ή άλλη. Αυτό που υποστηρίζουμε δεν είναι τίποτα άλλο από το ότι όταν κάποιοι σηκώσουν ένα όπλο και το αδειάζουν στα μούτρα κάποιων πολιτικών τους αντιπάλων καλό θα ήταν να έχουν σκεφτεί εκατό φορές τί αποτελέσματα μπορεί να έχει η πράξη τους και κατά πόσο μπορεί αυτή να επηρεάσει θετικά η τουλάχιστον να επικοινωνήσει τα επιχειρήματα τους με το κίνημα μέσω της ανάληψης, πράγμα που σε δεκαοχτώ σελίδες δεν το κατάφεραν ούτε στο ελάχιστο.

Προς το παρόν πάντως, η εκτέλεση δεν έχει επιφέρει κανενός είδους πρωτοφανές πλήγμα στο "χώρο", ούτε στη Χρυσή Αυγή βέβαια, η οποία εκλογικά δεν έχασε τίποτα ούτε από τη δολοφονία Φύσσα, ούτε από τις διώξεις, ούτε από την εκτέλεση και ετοιμάζει την επιστροφή της και έχει το θράσος να καλεί ακόμη και σε συγκέντρωση στο σύνταγμα - πίστεψε κανείς άλλωστε ότι 13 σφαίρες σταματάνε τον φασισμό;

Και έτσι, η ζωή σ' αυτόν τον τόπο συνεχίζεται, με την τρόικα να αλωνίζει, την κυβέρνηση να μη φαίνεται να κλονίζεται ούτε από το φορολογικό, ούτε από την άρση της απαγόρευσης των πλειστηριασμών, τους μετανάστες να πνίγονται στο αιγαίο, την κοινωνία να αρνείται πεισματικά να πάρει την υπόθεση στα χέρια της, τα ριζοσπαστικά κομμάτια της να γκρινιάζουν. Εμείς εδώ πάλι, δεν έχουμε καμία όρεξη να μιζεριάσουμε. Άλλο ένα φύλλο θα αλητέψει στα παγωμένα σοκάκια όλης της Ελλάδας για να διατυμπανίσει πως τίποτα δεν τελειώσε.

Άη Βασίλη θα θέλαμε για το 2014 να μοιράσεις περισσότερη όρεξη για κοινωνικό ταξικό πόλεμο στα συντρόφια εκεί έξω και λίμες στα συντρόφια μέσα.

✎ Συντακτική Ομάδα Απατρис
Ηρακλείου Κρήτης

Επί του πιεστηρίου

Πρώτα δοκιμάζουν να σε τσακίσουν σωματικά με την ανυπόφορη φτώχεια κι ύστερα δοκιμάζουν να σε ενουχίσουν πνευματικά με την επιβαλλόμενη λήθη. Κι αν δεν σπάσεις με κανένα από τα δύο, υπάρχουν

οι φυσιολογικές μέθοδοι: οι αστυνομικές ράβδοι, τα ψυχιατρικά κελιά, τα δικαστικά έδρανα και τα τείχη του σφρονοτισμού, οι σφαίρες των στρατηγών, τα μαχαίρια των μισάνθρωπων, η απόγνωση της ανέχειας, η θηλιά των χρεών, η διαγραφή των συναισθημάτων, μετατρέποντας τη ψυχή σε λευκό χαρτί.

Το συναίσθημα της απόλαυσης της ζωής και οι τρόποι που αυτό μπορεί να εφεύρει ώστε να συνεχίσουν οι άνθρωποι να ζουν και όχι απλά να επιβιώνουν, θα παραμένουν άγνωστες λέξεις, όσο οι άνθρωποι έχουν συνηθίσει πια στη μονοδιάστατη άσκηση του «δούναι και λαβείν». Της παροχής και αντιπαροχής αντί της αλληλοβοήθειας και της αλληλεγγύης. Της ανά-

θησης αντί της οριζόντιας συμμετοχής στη λήψη της απόφασης και της πράξης. Δεν θα είναι όμως τόσο ζοφερός ο κόσμος εφόσον ξαναθυμηθούμε εκείνα τα μικρά-μεγάλα πράγματα που δημιούργησαν την ανθρώπινη γεωγραφία: Η περιέργεια για το άγνωστο, η εφευρετικότητα και ο πειραματισμός ήταν ανέκαθεν από τα πιο αγαπημένα παιχνίδια των ανθρώπων και οι άνθρωποι, άσχετα από την ηλικία τους, τη χαρά του παιχνιδιού δεν την έχασαν ποτέ.

Μπορεί με το βάρος των χρόνων που αναγκάζει τα κορμιά τους να σκύβουν, να τα κλείδωσαν σε ένα μικρο κουτάκι στη συρταριέρα του μυαλού τους ξεχνώντας πού έχουν βάλει το κλειδί και τελικά την ίδια

την ύπαρξη του κουτιού, άλλα αυτό είναι πάντα εκεί καλά φυλαγμένο. Το μόνο που περιμένει είναι: είτε το κλειδί που θα ξαναβρεθεί, τυχαία ή ακόμη καλύτερα μετά από την αναζήτησή του να το ξεκλειδώσει, είτε το κατσαβίδι που θα επιστρατευτεί για να παραβιάσει την κλειδαριά..

Ο μόνος τρόπος για να πολεμήσουμε έναν ανελεύθερο χειραγωγημένο κόσμο, είναι να γίνουμε τόσο απόλυτα ελεύθεροι, ώστε και μόνο τόσο η ίδια μας η ύπαρξη να αποτελεί επαναστατική πράξη.

✎ Firewater

Η Απατρис είναι εφημερίδα δρόμου που διανέμεται χωρίς αντίτιμο σε 14.000 φύλλα. Για την έκδοση του κάθε φύλλου, αλλά και για να μπορέσουμε να εκδίδουμε την εφημερίδα σε τακτά χρονικά διαστήματα, χρειάζεται να καλύπτεται ένα σημαντικό οικονομικό κόστος. Εφόσον κρίνεται ότι το εγχείρημα αξίζει τον κόπο, η οικονομική ενίσχυση της εφημερίδας θα ήταν μεγάλη βοήθεια για μας. Η ενίσχυση αυτή είναι βέβαια προαιρετική και ανάλογα με τις δυνατότητες σας.

Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας στο email: apatris.news@gmail.com
Θα βρείτε την ψηφιακή μορφή της εφημερίδας εδώ: http://issuu.com/apatris_news

χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

«Εγώ μεγάλωσα και δεν γνώρισα ποτέ μου ένα φασίστα»

Τάδε έφη Α. Σαμαράς σε συνέντευξή του στο Μέγκα. 04/11/2013.

> Σχόλιο: Ξέρουμε ότι η Καλαμάτα βγάζει καλές φούντες, θα προτείναμε στον πρωθυπουργό να μη καπνίζει πολύ από το συγκεκριμένο προϊόν γιατί δεν θυμάται τι έκανε πριν 32 χρόνια όταν ο ίδιος καλούσε τους ψηφοφόρους του στο Μελιγαλά στο «μνημόσυνο των σφαγιασθέντων υπό των κομμουνιστοσυμμοριτών»

* *
η εφημερίδα
ΑΠΑΤΡΙΣ
διανέμεται
πανελλαδικά:

* *
Σε στέκια
και καταλήψεις
καθώς και
πόρτα-πόρτα
σε διάφορες
πόλεις.
* *

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου
υπεύθυνος έκδοσης: Eta Pancho
επικοινωνία: apatris.news@gmail.com

Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια,
ελεύθερους χώρους

Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της
εφημερίδας, να συμβάλλετε στη
διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο
κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση,
η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή
περιληπτική ή κατά παράφραση ή
διασκευή απόδοση του
περιεχομένου της εφημερίδας με
οποιοδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό,
μηχανικό, φωτοτυπικό,
ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς
προηγούμενη γραπτή άδεια του
εκδότη.

■ Ο μη χειραγωγημένος πολιτισμός είναι εστία “ανομίας”

Το ελεύθερο, αυτοδιαχειριζόμενο θέατρο «Εμπρός», είναι ένας κατελιμμένος χώρος ελεύθερης πολιτιστικής έκφρασης και κοινωνικής δράσης. Βρίσκεται στην περιοχή του Ψυρρή (Ρήγα Παλαμήδου 2), στην καρδιά του ιστορικού κέντρου της Αθήνας. Γειτονία παραδοσιακά βιοτεχνική, του Ψυρρή έχει γνωρίσει τις τελευταίες δεκαετίες έναν βίαιο μετασχηματισμό, με την εισβολή λειτουργιών αναψυχής, εστίασης και τουρισμού και την εγκατάλειψή της από την πλειονότητα των μονίμων κατοίκων της. Η αλλαγή του χαρακτήρα και των χρήσεων της περιοχής εγγράφεται σε μια γενικότερη διαδικασία μετασχηματισμού του αστικού ιστού του κέντρου της Αθήνας, όπου παράλληλα με τις άναρχες, μικρόπνοες και αγοραίες λογικές των μικροεπενδυτών, επιχειρούνται πλέον πιο οργανωμένες απόπειρες αστικής ανάπλασης με τη σύμπραξη μεγάλων κεφαλαιούχων και δημόσιων φορέων στην κατεύθυνση ενός εξίσου αγοραίου “εξωραϊσμού” που ιδεολογικά ενδύεται τον μανδύα του “εξευγενισμού” (gentrification).

Κατασκευασμένο τη δεκαετία του 1930, το ιστορικό (κηρυγμένο διατηρητέο μνημείο από το 1989) κτίριο του “Εμπρός” λειτούργησε αρχικά ως τυπογραφείο της ομώνυμης εφημερίδας και από το 1988 ως το 2007 ως στέγη του Θεατρικού Οργανισμού “Μορφές” και στη συνέχεια της Εταιρείας Θεάτρου “Εμπρός”. Εγκαταλελειμμένο και κλειστό επί πέντε σχεδόν χρόνια, επανενεργοποιήθηκε ως κατάληψη τον Νοέμβριο

του 2011 με πρωτοβουλία της ομάδας καλλιτεχνών “Κίνηση Μαβίλη” και με τη συμμετοχή και στήριξη της “Κίνησης Κατοίκων Ψυρρή” καθώς και άλλων καλλιτεχνών και θεωρητικών από τον χώρο των παραστατικών τεχνών, της μουσικής και των εικαστικών. Το θέατρο, επαναλειτούργησε αφού καθαρίστηκε και συντηρήθηκε με ίδια μέσα των συμμετεχόντων.

Μετά από έναν περίπου χρόνο πολύπλευρων καλλιτεχνικών και κοινωνικών δράσεων, όπου συμμετείχαν αφιλοκερδώς πάνω από πεντακόσιοι Έλληνες και ξένοι καλλιτέχνες από διαφορετικά πεδία, (ακαδημαϊκοί, θεωρητικοί των τεχνών, αρχιτέκτονες κ.α.) καθώς και πλήθος κοινού που παρακολούθησε και συμμετείχε σε όλες τις δράσεις χωρίς οποιουδήποτε είδους οικονομική συναλλαγή, και αφού μεσολάβησαν δύο απόπειρες της Αστυνομίας να σφραγίσει και να κλείσει το Θέατρο, την ευθύνη της λειτουργίας και διαχείρισής του ανέλαβε η εβδομαδιαία ανοιχτή του συνέλευση στην οποία μπορούν να συμμετέχουν ελεύθερα όσοι επιθυμούν, ανεξάρτητα από τον τόπο διαμονής τους, εφόσον αναγνωρίζουν και αποδέχονται την κατάληψη του θεάτρου ως κοινό αγαθό.

Το “Εμπρός”, ως θέατρο, διαφοροποιείται από άλλες καταλήψεις στέγης ή κοινωνικοπολιτικής έκφρασης και δράσης στις οποίες παραμένει αλληλέγγυο. Οι πολίτες που δραστηριοποιούνται στην κατάληψη του “Εμπρός” και συμμετέχουν στη

συνέλευση και τις δραστηριότητές του, επιχειρούν διαρκώς τη σύζευξη και την συμπληρωματικότητα των καλλιτεχνικών και κοινωνικοπολιτικών δράσεων που επιτελούνται στο χώρο του, στη γειτονιά ή και ευρύτερα στην πόλη. Στον πυρήνα του εγχειρήματός βρίσκεται η αναμέτρησή με το πρόταγμα του αναστοχασμού και της διεκδίκησης του αστικού χώρου ως κοινού αγαθού, μέσα σε ένα διευρυμένο πεδίο που ξεκινά από τη γειτονιά και επεκτείνεται σε όλη την κοινωνία, με τη δημιουργία ζωτικών χώρων συνέντευξης, έκφρασης και ζύμωσης, στην προοπτική της ανάπτυξης αντιεραρχικών και αντιεμπορευματικών δομών αυτοοργάνωσης, αυτοδιαχείρισης και αλληλεγγύης.

Τον περασμένο Σεπτέμβριο το κράτος αποφάσισε ότι δεν μπορεί να συνεχίσει να λειτουργεί η συγκεκριμένη εστία “ανομίας” μιας και το θέατρο δεν φέρνει κέρδος στις τσέπες κάποιου έμπορου της τέχνης, ούτε συνεισφέρει στα ταμεία του φαλιρισμένου κράτους και ότι δεν φέρνει χρήμα είναι φυσικά παράνομο. Στις 16 Σεπτεμβρίου, στις 10πμ, υπάλληλοι του ΤΑΙΠΕΔ με συνοδεία αστυνομικών, σφράγισαν το θέατρο με τη δικαιολογία ότι είναι χώρος προς εκποίηση (βλέπε πώληση).

Μικρή λεπτομέρεια είναι ότι στην ιστοσελίδα του ΤΑΙΠΕΔ δεν αναφέρεται το θέατρο σαν χώρος προς εκποίηση. Δύο μέρες μετά ο χώρος του θεάτρου ανακαταλαμβάνεται από την ομάδα που τον διαχειρίζεται με τη στήριξη αρκετού αλληλέγγυου κόσμου, κίνηση η οποία φυσικά δεν μπορούσε να μην μείνει αναπάντητη από το κράτος. Στις 30 Οκτωβρίου, αστυνομικοί του τμήματος Ακροπόλεως πήγαν στο θέατρο και συνέλαβαν δύο νέους ηθοποιούς που έκαναν πρόβα για επικείμενη παράσταση που θα ανέβαινε στο θέατρο στα πλαίσια του διήμερου “φεστιβάλ αυτοοργανωμένης θεατρικής έκφρασης” που θα ξεκινούσε την ίδια μέρα. Οι δύο συλληφθέντες οδηγήθηκαν στην εισαγγελία όπου τους απαγγέλ-

θηκαν κατηγορίες για παραβίαση σφραγίδων, διατάραξη οικιακής ειρήνης, και κατ’επανάληψη κατάληψη δημοσίου κτηρίου.

Η σύλληψη των δύο ηθοποιών προφανώς εντάσσεται και αυτή με τη σειρά της, σε μια πολιτική πάταξης κάθε “ανομίας”. Όπου “ανομία στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι το δικαίωμα στην ελεύθερη έκφραση, τη κοινωνική αλληλεγγύη, την αυτοδιαχείριση και η παραγωγή πολιτισμού έξω από τις νόρμες της χυδαίας αγοράς. Η επίθεση στο “Εμπρός” λίγες μέρες μετά την εισβολή στα κοινωνικά ιατρεία, δεν αφήνει καμία αμφιβολία για τις προθέσεις μιας κυβέρνησης που μετά την διάλυση των κρατικών δομών δείχνει αποφασισμένη να “ξεμπερδεύει” και με τις δομές κοινωνικής αλληλεγγύης. **Αντί επιλόγου** παραθέτω το αλληλέγγυο σχόλιο που απέστειλε στο “Εμπρός” ο αντιεξουσιαστής Βέλγος φιλόσοφος και συγγραφέας Raoul Vannegeim: “Όταν μια κυβέρνηση καταστέλλει την ελευθερία της τέχνης και την ελευθερία της έκφρασης, δεν έχει πια το δικαίωμα να οικειοποιείται το όνομα της δημοκρατίας, γίνεται η έκφραση ενός ολοκληρωτισμού τον οποίο είναι νόμιμο να παλεύεις. Η σύλληψη των μελών του θεάτρου “Εμπρός” αποκαλύπτει την πρόθεση ενός σκοταδισμού ασύμπατου με το δικαίωμα του καθενός στην εκπαίδευση και τον πολιτισμό. Απομένει στον καθένα να του εναντιωθεί και να προωθήσει τους χώρους πολιτισμού σαν χώρους που πρέπει να σωθούν από τις μαφιόζικες εταιρείες της ιδιωτικοποίησης και της αυτοκρατορίας του εμπορεύματος.”

Το ελεύθερο, αυτοδιαχειριζόμενο θέατρο «Εμπρός» συνεχίζει κανονικά τις δράσεις του και σας καλεί να συμμετάσχετε ενεργά!

*το παρόν κείμενο αποτελεί μία συρραφή σχετικών ανακοινώσεων που έχει δημοσιεύσει η ανοικτή συνέλευση που διαχειρίζεται το Θέατρο “Εμπρός”.

Επιμέλεια κειμένου:
■ Ευάγγριος Αληθινός

■ Για την επίθεση στην εισπρακτική εταιρία Σιούφα

Διανύουμε μια συγκυρία όπου το κράτος και τα αφεντικά έχουν εξαπολύσει μια ολοκληρωτική επίθεση στους φτωχούς και τους καταπιεσμένους. Εξαθλώνοντας τις ζωές μας και καταδικάζοντάς μας στην ανέχεια η εξουσία αποσκοπεί στον έλεγχο κάθε πτυχής της ζωής μας. Βιώνουμε στο πετσί μας τη διάλυση της δημόσιας υγείας και παιδείας, απολύσεις και μειώσεις μισθών, φορολογική επιδρομή και στρατιωτικοποίηση της καταστολής. Σε αυτό τον κατήφορο ήρθε να προστεθεί και η αμφισβήτηση του υποτιθέμενου “ιερού” καπιταλιστικού δικαιώματος της ιδιοκτησίας της κατοικίας. Όταν όμως ο καπιταλισμός λείει ιδιοκτησία, αναφέρεται στην ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής και αυτά οφείλουν να είναι στα χέρια των λίγων. Αυτό εννοούν όταν βαφτίζουν την κατοικία ως επένδυση.

Ένα σημαντικό γρανάζι σε αυτή την διαδικασία συγκέντρωσης “κατοικίας-επένδυσης” στα χέρια λίγων είναι οι εισπρακτικές εταιρίες για τις οποίες αδιαφορούμε αν είναι νόμιμες ή παράνομες. Οι εταιρίες αυτές εκβιάζουν, τρομοκρατούν και εκδίδουν διαταγές πληρωμής αναγκάζοντας τους οφειλτές να υποθηκεύσουν τις κατοικίες τους. Αυτό που ακολουθεί είναι οι πλειστηριασμοί. Η μεγαλύτερη εταιρία τέτοιου είδους ανήκει στην οικογένεια του Δημήτριου Σιούφα, πρώην υπουργού και προέδρου της βουλής. Πώς θα μπορούσε να λείπει άλλωστε από αυτήν την προσοδοφόρα και παρασιτική μπίζνα το πολιτικό προσωπικό της χώρας;

Σε αυτήν ακριβώς την εταιρία η οποία εδρεύει στην περιοχή του Ταύρου, στην οδό 25ης Μαρτίου 7, επιλέξαμε να επιτεθούμε το απόγευμα της Τρίτης 10/12/2013. Εκτός από τον

προφανή πολιτικό της συμβολισμό, η επίθεσή μας αυτή είναι μια πράξη αξιοπρέπειας, κοινωνικής και ταξικής αλληλεγγύης. Μια ενέργεια αντίστασης από και για όλους εμάς που βιώνουμε καθημερινά τη βία των αφεντικών. Μία δράση που είναι μέρος του συνολικού μας αγώνα ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο.

Δεν ξεχνάμε τους χιλιάδες συνανθρώπους μας που λύγισαν υπό το βάρος της κρατικής και καπιταλιστικής βαρβαρότητας και οδηγήθηκαν στην αυτοκτονία. Δεν συγχωρούμε κανέναν από όσους συνέβαλαν σε αυτή τη κατάληξη.

Υψώνουμε συντροφικά τις γροθιές μας σε όσους συνεχίζουν να αγωνίζονται για την Κοινωνική Επανάσταση μέσα και έξω από τα κελιά της “δημοκρατίας”.

■ Αναρχικοί – Αναρχικές

ΥΓ1: Ήταν πολιτική μας επιλογή να μην έρθουμε σε αντιπαράθεση με τους εργαζόμενους. Κατανοούμε την εκβιαστική συνθήκη που μπορεί να τους οδήγησε σε αυτόν τον τύπο εργασίας αλλά δεν μπορούμε να κλείσουμε τα μάτια στο ρόλο που έχουν αναλάβει στην επίθεση που δέχεται η τάξη μας. Αυτό που τους αρμόζει είναι η κοινωνική χλεύη και απομόνωση.

ΥΓ2: Το σπίτι για εμάς ανήκει σε αυτόν που το κατοικεί και καλύπτει βασικές του ανάγκες, έξω από κάθε έννοια ιδιοκτησίας. Απαντάμε ξεκάθαρα ότι το μόνο που μας αφορά είναι να σωθούν οι κατοικίες μικροϊδιοκτητών.

Το βίντεο: <https://goo.gl/DBQzhh>

■ Αλληλεγγύη στους ολικούς αρνητές στράτευσης.

Δύο ακόμα στρατοδικεία ήρθαν να συμπληρώσουν το μπαράζ των διώξεων ολικών αρνητών στράτευσης που εδώ και ένα χρόνο έχει εξαπολύσει με ιδιαίτερη ένταση ο στρατιωτικός μηχανισμός. Ο Δημ Χατζηβασιλειάδης είναι ανυπότακτος από το 1994 και έχει δηλώσει δημόσια ως αναρχικός την ολική άρνησή του να στρατευτεί στην κρατική πολεμική μηχανή. Μετά από αναβολή, η δίκη έγινε ερήμην, καθώς ο σύντροφος δεν έλαβε ποτέ την κλήση και καταδικάστηκε στην μέγιστη ποινή, 2 χρόνια φυλάκισης. Το εφετείο στις 5 Νοεμβρίου τον καταδίκασε σε 1 χρόνο φυλάκιση με 3 χρόνια αναστολή ενώ η ποινή, λόγω προηγούμενης καταδίκης, είναι εξαγοράσιμη και εκκρεμεί η κάλυψη του ποσού.

Η δεύτερη δίκη αφορά τον Νίκο Κροντηρά, 46 ετών πλέον και μη υπόχρεο στράτευσης, ο οποίος δικαζόταν στις 14 Νοεμβρίου στο στρατοδικείο Θεσσαλονίκης. Ο Νίκος Κροντηράς είναι ολικός αρνητής στράτευσης από το 1996, αρνούμενος να υπηρετήσει τις ένοπλες δυνάμεις

για ιδεολογικούς λόγους. Η δίκη πήρε αναβολή.

Οι διώξεις των ολικών αρνητών στράτευσης έχουν ενταθεί τον τελευταίο χρόνο τόσο ποσοτικά όσο και ποιοτικά. Πλέον, γίνονται αυτόφωρες συλλήψεις και μεταγωγές, υποθέσεις παλιές ξαραχνιάζονται, νεότεροι αρνητές δέχονται υπέρμετρη ποινική και οικονομική καταστολή και σύντροφοι αυτόφωρες συλλήψεις και μεταγωγές. Η επιβολή δεύτερου εξαχίλιου και η αναφορά σε ιδεολογικές θέσεις αρνητή στράτευσης στο ΑΦΜ ήρθε να επιβεβαιώσει ακριβώς την ποιοτική αλλαγή της στρατηγικής αυτής. Μην ψαρώνετε. Όχι τον γνωστό αριθμό φορολογικού μητρώου αλλά

το αντίγραφο φύλλο μητρώου, στρατιωτικό υπηρεσιακό έγγραφο που κυκλοφορεί στον στρατιωτικό μηχανισμό και παραθέτει τυπικά γεγονότα(κατάταξη, μεταθέσεις κτλ). Ναι, οι άρρενες έχουν και από αυτό.

Παρόλ’ αυτά, και η αλληλεγγύη στους ολικούς αρνητές στράτευσης δεν θα πρέπει ν’ αρχίζει και να τελειώνει στα στρατοδικεία. Περνάει μέσα από την έμπρακτη πολιτική άρνηση της στρατιωτικής θητείας, τον αντιμilitarιστικό αγώνα αλλά και την εκθεμελίωση του εθνικού πατριδολαγνικού προτάγματος.

■ Γιουσουρούμι

ΕΡΤ: Εδώ -ξανά- Πολυτεχνείο

Ο χώρος απ' όπου εξέπεμψε, θύμιζε μικρή γιάφκα. Ένα μακρόστενο δωμάτιο, το οποίο δεν πρέπει να ήταν πάνω από 10 τμ. Αφίσες και συνθήματα στόλιζαν τους μουχλιασμένους τοίχους. Τρία τραπεζάκια κολλημένα μεταξύ τους, και τα μικρόφωνα επάνω. Η πρόσβαση στο «δωματιάκι», γινόταν υπό συνθήκες «συνομοτικότητας». Ξαφνικά σκέφτεσαι: η ΕΡΑ εκπέμπει πειρατικά. Λες και είναι παράνομη. Είχε άλλωστε προηγηθεί η προειδοποίηση της ΓΑΔΑ προς την Σύγκλητο του ΕΜΠ, πως οι εκπομπές ήταν προγραμματισμένες να γίνουν με -άκουσον, άκουσον- κλεμμένο εξοπλισμό (απειλές βασισμένες σε ψεύδη, αφού οι εργαζόμενοι χρησιμοποίησαν δικά τους μέσα), ενώ απειλούσε με εισβολή των ΜΑΤ σε περίπτωση που εκπέμψει. Ένα ακόμη κυβερνητικό σχέδιο τρομοκράτησης! Οι πρυτανικές αρχές, υπό τις απειλές της ΓΑΔΑ, υπαναχώρησαν. Οι φοιτητικοί σύλλογοι, ο σύλλογος διοικητικών υπαλλήλων, το συντονιστικό του εορτασμού, πήραν αμέσως θέση και απηύθυναν κάλεσμα στους εργαζόμενους της ΕΡΤ να εκπέμψουν κανονικά. Έτσι κι έγινε. 15 Νοέμβρη, 8 μμ, η φωνή της ΕΡΑ ήταν στον «αέρα» και εξέπεμπε μέσα από το ιστορικό κτήριο της Πατησίων, παραμονές της 40ής επετείου της εξέγερσης του Πολυτεχνείου. Εκείνο το τριήμερο 1.400.000 ακροατές άκουγαν ΕΡΑ.

Ένας από τους αγωνιζόμενους εργαζόμενους της ΕΡΤ, ο Ορέστης Ρουσονέρος (σ.σ ψευδώνυμο), μιλά για τις τρεις εκείνες ημέρες, αλλά και για το πόσο δύσκολο ήταν το πάλαι ποτέ κρατικό Μέσο, να μετατραπεί σε αυτοδιαχειριζόμενο εγχείρημα. «Εκείνες τις ημέρες υπήρχαν δύο αγώνες που σε εξέλιξη. Ήταν η ένατη εβδομάδα της απεργίας των διοικητικών και ο αγώνας των εργαζομένων της ΕΡΤ, ο οποίος είχε δεχθεί το χτύπημα της εισβολής των ΜΑΤ στο Ραδιομέγαρο της Αγίας Παρασκευής. Ήταν ρίσκο. Τελικά, για πρώτη φορά η δημόσια τηλεόραση συμμετείχε σε έναν εορτασμό, όχι μόνο καλύπτοντας τον, αλλά με πρόγραμμα διαμορφωμένο πάνω στο εορταστικό, απηχώντας τις αγωνίες και τις σκέψεις της κοινωνίας, οι οποίες έχουν μια διασύνδεση με τα του Πολυτεχνείου αρκετά μεγάλη, περισσότερη από κάθε άλλη χρονιά. Η παιδεία πλήττεται, ο κόσμος είναι άνεργος, υπάρχει διάχυτος φασισμός, καταστολή, απολυταρχία, που συνάδουν με το πνεύμα εκείνης της εποχής. Το μόνο που αλλάζει είναι η μορφή που δίνει εξουσία σε αυτό το καθεστώς. Τότε ήταν μια μορφή ξεκάθαρης απολυταρχίας, τώρα είναι μια μορφή ενουχισμένης δημοκρατίας και καλυμμένης απολυταρχίας».

Τα εμπόδια που συνάντησαν, πολλά. Δεν υπήρξε τεχνική διευκόλυνση. Έπρεπε να βρεθεί σύνδεση για το internet, κονσόλες, λαπτοπ, ακουστικά, μικρόφωνα. Ότι είχε ο καθένας σπίτι του το πήγε, και κάποια αγοράστηκαν. Αυτά έπρεπε να μεταφερθούν με ασφάλεια, ενώ έπρεπε να κρατηθεί μυστικός ο χώρος. Στήθηκε μια μικρή «επιχείρηση». Ο αγώνας των εργαζομένων της ΕΡΤ δεν είναι τα ντουβάρια, όπου στεγάζονταν τόσα χρόνια. Δεν είναι τα κτήρια. Ο αγώνας τους είναι οι άνθρωποι. Η πίστη τους. Το φρόνημα τους. Είναι

η ελπίδα τους. Η αξιοπρέπεια τους. Στο Πολυτεχνείο συνέχισαν αυτό που έκαναν 5 μήνες προσφέροντας ελεύθερη ενημέρωση και δίνοντας βήμα σε κινήματα, φοιτητές, απεργούς, ανέργους. «Έχουμε βασίσει τη δημοσιογραφική μας λειτουργία σε μια και μόνο διαπίστωση: Ότι σε αυτόν τον τόπο βιώνουμε δύο πραγματικότητες. Η μια είναι αυτή που ζούμε όλοι μας, αυτή της ανέχειας, των δυσκολιών, της ανεργίας, της φτώχειας, των μεγάλων αγωνιών, και η άλλη είναι αυτή που βλέπουμε το βράδυ στις 8, όπου στην λαϊτ βερσιόν ναι μεν μπορεί να υπάρχουν ως θεματολογία, αλλά πάντα στη λογική ότι τα πράγματα πάνε καλύτερα, μέχρι και την πιο χαρντκόρ μνημονιακή βερσιόν, ότι τα πράγματα είναι εξαιρετικά, και ότι τελικά εμείς είμαστε μερικές εκατοντάδες χιλιάδες τρελοί που έχουμε πάθει μαζική παράκρουση. Είπαμε λοιπόν, ότι εδώ υπάρχει ένα χάσμα. Και το ζητούμενο ήταν να το εξαλείψουμε. Δεν

υπάρχουν δυο πραγματικότητες, αλλά μια. Και αυτή πρέπει να ακουστεί».

Στην ΕΡΤ, κυρίως από τον Αύγουστο κι έπειτα, αναδείχθηκαν ζητήματα που ποτέ δεν βρήκαν θέση στα άλλα Μέσα (εκπομπές για αυτοδιαχειριζόμενους χώρους, αυτο-οργανωμένα εγχειρήματα, εναλλακτικές οικονομίες, εργατικούς αγώνες, Σκουριές, συλλογικότητες, ΒΙΟΜΕ, Βιοχάλκο, coca-cola, εξέγερση μεταναστών στην Αμυγδαλέζα, δολοφονία Παύλου Φύσσα κλπ). Και όπως λέει ο Ορέστης: «Για εμάς αυτή είναι η πυξίδα για το επόμενο μοντέλο της Δημόσιας Ελεύθερης Ραδιοτηλεόρασης. Βασισμένη στην αυτοοργάνωση και την αυτοδιαχείριση».

Ωστόσο, αρκετοί έσπευσαν να πουν πως η αυτοδιαχειριζόμενη ΕΡΤ άργησε να αναδείξει κοινωνικά ζητήματα, ξεενερώνοντας κόσμο. Μάλιστα κάποιοι... βιαστικοί, έπαψαν ακόμα και να στηρίζουν αλληλέγγυα τους εργαζόμενους. «Χάθηκε πολύτιμος χρόνος. Έγιναν λάθη ή έγιναν πράγματα αργότερα. Ας τα δούμε αυτά υπό το πρίσμα της ασφυκτικής πίεσης και ενός χρόνου που τρέχει, όχι μόνο στην περίπτωση της ΕΡΤ, αλλά γενικότερα, στην ελληνική κοινωνία. Μας έχουν ξεπεράσει οι συνθήκες, οι καταστάσεις, και σε πάρα πολλά κομμάτια αγωνιστικά και κινηματικά. Τρέχουμε να προλάβουμε. Δεν πάμε εύκολα ένα βήμα παρακάτω. Δεν τρέχουμε να προλάβουμε την αντεπίθεση, αλλά τρέχουμε να προλάβουμε μήπως οργανώσουμε μια στοιχειώδη άμυνα. Η ΕΡΤ έδειξε ότι μπορούμε να οργανωθούμε. Εάν είχαμε μια αποδοτικότερη αλληλεγγύη, μια πιο ενιαία γραμμή, αλλά και μια ουσιαστικότερη διασύνδεση, τότε θα μπορούσαμε να φτάσουμε και στη σκέψη της οργάνωσης της αντεπίθεσης. Οι αντεπιθέσεις γίνονται για να νικήσεις, και όχι ως αυτοσκοπός. Προσωπικά δε θέλω άλλη μια περήφανη ήττα. Θέλω νίκη!».

Κάνοντας το συνήγορο του διαβόλου, θα πω πως μπορεί τελικά και να μην ξεκινάμε όλοι από τη ίδια βάση. Ενωώντας πως δεν έχουν όλοι οι άνθρωποι την ίδια πολιτική παιδείυση ή ωριμότητα, την ίδια επιθυμία, ίδιες δυνάμεις, ίδιους στόχους. Όμως, τι γίνεται όταν ένας πολύμηνος αγώνας, όπως αυτός της ΕΡΤ, είναι σε εξέλιξη; Ο αγώνας τους έχει πάρει πλέον σάρκα και οστά... «Χρειάζεται πρόταγμα, κοινή γραμμή και πορεία, αλλά και ενότητα. Επίσης, σε ό,τι μας αφορά, χρειάζεται να μπει μια καταστατική προοπτική για αυτά που ήδη λειτουργούν και να υπάρξει μια δομή που θα διασφαλίζει τις καταστατικές αρχές αυτού του εγχειρήματος. Αν αναλογιστούμε ότι αυτά έχουν γίνει σε μόλις πέντε μήνες, μιλάμε για μια τεράστια συμτύκνωση του χρόνου. Επτακόσιοι άνθρωποι πανελλαδικά διαχειρίστηκαν 4 Μέσα, παράλληλα με συναυλίες, προβολές, αυτοοργανωμένους κινηματογράφους, συλλογικές κουζίνες. Όλα αυτά σε συνδυασμό με την καθημερινή παραγωγή, τα ρεπορτάζ, τις περιφρουρήσεις κλπ. Τολμώ να πω ότι βιώθηκε η ουτοπία, ίσως όχι άσφουγα, γιατί δεν ήταν όλοι έτοιμοι για ένα τέτοιο εγχείρημα. Όμως η ουτοπία είναι εφικτή». Οι αγωνιζόμενοι εργαζόμενοι της ΕΡΤ έχουν επίγνωση ότι δεν υπάρχει γυρισμός: «Αγώνας μέχρι τη νίκη», λέει ο Ορέστης...

Το ιδιωτικό δημόσιο

Καθώς η κυβέρνηση κλείνει τις επιχειρήσεις του Δημοσίου ή τις πουλά σε επιχειρηματίες, καθώς απολύνει μαζικά υπαλλήλους, μόνιμους ή συμβασιούχους, όλο και πιο συχνά ακούγονται οι λέξεις «δημόσιο αγαθό», σε αντιδιαστολή με τις λέξεις «ιδιωτικό συμφέρον». Όπου το δημόσιο αγαθό είναι ο σκοπός που υπηρετούσαν οι δημόσιες επιχειρήσεις (κοινή ωφελεία ή όχι) και το ιδιωτικό συμφέρον εκείνο που θα κάνει τις επιχειρήσεις ανίκανες να τον υπηρετήσουν.

Αλλά αυτή είναι μια ανεστραμμένη εικόνα της πραγματικότητας. Διαχωρίζει τις δημόσιες επιχειρήσεις από τις ιδιωτικές, λες και κεφάλαιο και εκμετάλλευση υπάρχει μόνο στις ιδιωτικές, και καλεί τους εργαζόμενους να υποστηρίξουν το κρατικό κεφάλαιο και να πολεμήσουν το ιδιωτικό. Η δικαιολογία γι' αυτό είναι ότι το κράτος εκχωρεί την περιουσία του στους ιδιώτες αντί πινακίου φακής. Επίσης ότι αυτή η εκχώρηση έχει ως φυσικό επακόλουθο τον περιορισμό των θέσεων εργασίας στις πρώην κρατικές επιχειρήσεις ή, σε ορισμένες περιπτώσεις, την εξαφάνισή τους από τον επιχειρηματικό χάρτη της χώρας με αποτέλεσμα την απόλυση όλων των εργαζομένων σ' αυτές.

Εδώ θα ήταν χρήσιμο να δούμε λίγα χρόνια πριν από την κρίση ποιο ήταν το πνεύμα μέσα στην κοινωνία για τις κρατικές επιχειρήσεις και το (σήμερα λεγόμε-

μενο) κοινωνικό κράτος. Η οργή ήταν το επικρατέστερο συναίσθημα, γιατί καμιά από τις κρατικές επιχειρήσεις που υποτίθεται έπαιζαν το ρόλο του κοινωνικού κράτους δεν επιτελούσε τον κοινωνικό της ρόλο, αλλά απλώς αποτελούσαν σύνολα αμειβόμενων θέσεων που παρέχονταν στους πιστούς κομματικούς φίλους του εκάστοτε κυβερνώντος κόμματος. Η μόνη ωφελημένη από αυτήν την κατάσταση ήταν η κομματική και συνδικαλιστική νομενκλατούρα του δημόσιου τομέα, η οποία και πρώτη σήκωσε το λάβαρο του (σκέτα) αντιμνημονιακού αγώνα, διαχωρίζοντας στις περισσότερες περιπτώσεις τη θέση της από τη θέση των κομματικών ηγεσιών της. Ας μην ξεχνάμε μάλιστα πως οι αντιμνημονιακοί σήμερα συνδικαλιστάρδες, χθες συναποφάσιζαν με τις διοικήσεις των κρατικών επιχειρήσεων για όλη τη ρεμούλα, έχοντας διά νόμου το δικαίωμα της συμμετοχής στη διοίκηση.

Αλλά ας το δούμε και από μια άλλη σκοπιά: δημόσιο είναι αυτό που παράγεται από όλους για να εξυπηρετηθούν όλοι. Από την κοινωνία για την κοινωνία. Αν κάποιος αντιτείνει ότι αυτό δεν είναι

δυνατόν να γίνει χωρίς να μεσολαβήσει κάποια επιχείρηση, θα του πούμε ότι ναι, αν μιλάει για τον καπιταλισμό συμφωνούμε μαζί του: δεν υπάρχει η έννοια του δημόσιου στον καπιταλισμό. Άρα όσοι λένε να υπερασπίσουμε τα δημόσια αγαθά έναντι της ιδιωτικής πρωτοβουλίας είναι αισχροί ψεύτες και απολογητές του (κρατικού, έστω) καπιταλισμού και της νομενκλατούρας.

Υπάρχει και η περίπτωση εργαζομένων (και σε πολλές περιπτώσεις αγωνιστών) που μιλούν για δημόσιο αγαθό αναφερόμενοι στις επιχειρήσεις κοινής ωφελείας, των οποίων το προϊόν θα ακριβύνει όταν βρεθούν στα χέρια της ιδιωτικής πρωτοβουλίας και θα μπορούν να το αποκτήσουν λιγότεροι. Αλλά και πάλι αυτό που θέλουν να υπερασπιστούν δεν είναι δημόσιο αγαθό. Εκτός αν ξεκαθαρίζουν ότι ο αγώνας τους έχει σκοπό να γίνουν όλα τα αγαθά δημόσια, την ανατροπή δηλαδή του καπιταλισμού. Η υπεράσπιση του υπάρχοντος «δημόσιου» αγαθού, παρά τις καλές προθέσεις, είπαμε ποιους εξυπηρετεί.

Όλα αυτά βέβαια δεν σημαίνουν ότι δεν πρέπει να αγωνιστούμε ενάντια στην ολομέτωπη κυβερνητική επίθεση που διεξάγεται και στον δημόσιο τομέα. Αλλά άλλο πράγμα είναι να παλεύεις για τη δουλειά σου, άλλο πράγμα είναι να μη θέλεις η επιχείρησή σου να γίνει περισσότερο εκμεταλλευτική και άλλο να παρυσιάζεις σαν δημόσιο το κρατικό και να λες μάλιστα ότι αυτό το τάχα δημόσιο είναι η λύση για όλα τα προβλήματα.

ΕΡΤ - Γιατί υπάρχει πιο μαύρο και από το μαύρο

Στην περίπτωση της ΕΡΤ το μαύρο την επισκέφθηκε τρεις φορές. Η πρώτη φορά ήταν με το κλείσιμο του επίσημου δημόσιου ραδιοηλεκτρονικού φορέα την 11η Ιουνίου του 2013 που η συγκυβέρνηση πιστή στην εκτέλεση των εντολών των τραπεζιτών και δανειστών της φρόντισε να μαυρίσει τις οθόνες, να μουγγάνει τα ραδιόφωνα, να σιωπήσει τα όργανα της ορχήστρας για εκατομμύρια πολίτες σε Ελλάδα και εξωτερικό. Έκτοτε καθημερινά το ραδιομέγαρο της Αγίας Παρασκευής έσφιζε από αλληλέγγυο κόσμο που ήθελαν με τη παρουσία τους εκεί να αντιταχθούν σε ένα από τα πιο φασιστικά ρεσιτάλ του συστήματος.

Με το άνοιγμα του ραδιοηλεκτρονικού μορφώματος της Δ.Τ. - της επονομαζόμενης Δημόσιας Τηλεόρασης - ενός κρατικού, κυβερνητικού φερέφωνου ο συστημικός νεοφιλελευθερισμός επιχειρήσε να καταφέρει πολλαπλά χτυπήματα στη κίνηση των εργαζόμενων. Αρχικά να αποσπάσει μερίδα αυτών και να τους εντάξει στο προσωπικό του μεταβατικού μέσου με αντάλλαγμα ολιγόμηνη σύμβαση εργασίας και ψεύτικες υποσχέσεις για επαναπρόσληψη στο νέο ραδιοηλεκτρονικό φορέα ΝΕΡΙΤ. Ακόμα επιχειρήθηκε από τη κυβέρνηση να καταστεί παράνομη, ανήθηκη και καταχρηστική έναντι του δημόσιου συμφέροντος η κατάληψη της Ανοιχτής πλέον ΕΡΤ με τη

γνωστή προπαγάνδα. Φυσικά ο αγώνας δε σταμάτησε εκεί. Οι εναπομείναντες εργαζόμενοι που δε πίστεψαν αρχισυνδικάλες ή δε προέταξαν μικροαστικές λογικές τύπου «πάω στη ΔουΤου γιατί έχω παιδιά να θρέψω», αλλά και πολλοί αλληλέγγυοι συνέχισαν νυχθημερόν να εργάζονται για την πραγματικά ελεύθερη ΕΡΤ που παρήγαγε ανεξάρτητο και ζωντανό πρόγραμμα για όλους.

Μέσα από καθημερινή ροή εκπομπών, καλύπτωντας ίσως για πρώτη φορά στην επικράτεια την πραγματική ανάγκη για καθημερινή ενημέρωση των πολιτών. Το δεύτερο μαύρο δεν άργησε. Οι εργαζόμενοι, πλέον αυτοοργανωμένοι και ενωμένοι, φρόντισαν με διάφορα τεχνικά μέσα και πατέντες το σήμα να εκπέμπεται και πάλι σε πολλές περιοχές της χώρας. Μεσα από πολλές δυσκολίες και κλεφτοπόλεμους σε πομπούς πάνω στα βουνά και σε απομακρυσμένα νησιά με τους πρώην συναδέλφους τους πιά που εργάζονται για το κυβερνητικό όργανο της ΔουΤου οι εργαζόμενοι της ΕΡΤ συνεχίζουν να εκπέμπουν. Δορυφορικά το σήμα της ΕΡΤ φτάνει στους περιφερειακούς πομπούς απομακρυσμένων περιοχών και επανεκπέμπεται πάλι τοπικά για να λαμβάνουν όλοι τη φωνή και την εικόνα της άρνησης υποταγής στην ανελευθερία.

Ο κρατικός μηχανισμός καταστολής

όμως έχει άλλα σχέδια... Εκβιάζοντας και πιέζοντας καταφέρνει να την αναγκάσει να διακόψει την εκπομπή και έτσι σε ένα απόγευμα ξανά έπεσε μαύρο. Το έργο με το μαύρισμα οι εργαζόμενοι το είχαν ξαναδεί και πολύ σύντομα βρέθηκε νέος δορυφόρος να επανεκπέμψει το πρόγραμμα. Η ανοιχτή ΕΡΤ για μία ακόμα φορά τίμησε το καθήκον της απέναντι στους πολίτες και οι εργαζόμενοι απρόσκοπτα συνέχισαν το έργο τους. Η ώρα όμως για την «λεβέντικη» απάντηση του καθεστώτος είχε φτάσει.

Το τρίτο και οριστικό μαύρο στην ΕΡΤ ήρθε με την εισβολή των κατασταλτικών μηχανισμών της κυβέρνησης. Τα ΜΑΤ εισήλθαν ξημερώματα στο ραδιομέγαρο στη Μεσογείων και κατέλαβαν το ζωντανό αυτό μνημείο. Η κρατική εξουσία κατάφερε να εκδιώξει τους εργαζόμενους και να διακόψει για μία ακόμα φορά την εκπομπή σήματος συλλαμβάνοντας την πύλη του ραδιομεγάρου φορώντας της χειροπέδες. Η Φωνή του δημοσιογράφου Νίκου Τσιμπίδα με τη «βαθιά του ψυχή» στο κύκνειο άσμα της ΕΡΑ ηχεί ακόμα στα αυτιά και τις συνειδήσεις όλων εμάς που ζήσαμε για μία ακόμα φορά την βία της εξουσίας με το κατέβασμα του διακόπτη. Η απάντηση ήταν άμεση. Στο τελείωμα της ίδιας μέρας της εισβολής βιώσαμε ιστορικές στιγμές θάρρους και γνησιότητας. Στις 21:00 στήθηκε μπροστά από τη πύλη με τις χειροπέδες και

τους παρατεταγμένους ένστολους αυτοσχέδιο ειδησεογραφικό πλατώ και βγήκε στον αέρα το πρώτο δελτίο ειδήσεων του δρόμου. Η σκηνογραφία προσφορά των ΜΑΤ, του «υπουργού αγάπης» Δένδια και των προϊστάμενών του. Μπατσάκια στη σειρά και σε πρώτο φόντο η δημοσιογράφος Αγλαΐα Κυρίτση να εκφωνεί ανάμεσα σε πλήθος συγκεντρωμένων τις ειδήσεις της ελεύθερης ΕΡΤ.

Ο αγώνας των εργαζόμενων της ΕΡΤ πέρα από μαύρο και καταστολή διακατέχεται και από νησίδες ελπίδας για αντίκρουση του αυταρχισμού. Η ΕΤ3 στη Θεσσαλονίκη υπάρχει ακόμα και προβάλλει πρόγραμμα. Πολλοί ραδιοφωνικοί περιφερειακοί σταθμοί επίσης. Απολιτκή πολίτες, απαθείς μπροστά στην ατελείωτη δίψα εταιριών και επιχειρηματιών για χρήμα και εξουσία αλλά ακόμα και διακρατικών ομοσπονδιών υποδούλωσης εξυπηρετούν το μαύρο όχι μόνο της ΕΡΤ αλλά και της ίδιας της ύπαρξής μας. Από το σύντομο χρονικό ένα ξεχωρίζει. Μπορεί το ραδιομέγαρο πλέον να μην έχει εργαζόμενους της ανοιχτής ΕΡΤ μέσα αλλά έχει το πιάνο του Μάνου να θυμίζει στους εισβολείς πού βρίσκονται.

✎ Κερτ Νταγκλας

Πόλεμος χαμηλής έντασης στις κοινωνικές αλληλέγγυες δομές

Το πρωί της Πέμπτης, 24/10/13, κλιμάκιο της Δίωξης Ναρκωτικών και υπάλληλοι του Εθνικού Οργανισμού Υγείας (ΕΟΦ), παρουσία εισαγγελέα, έκαναν έφοδο στο Μητροπολιτικό Κοινωνικό Ιατρείο Ελληνικού και στη ΜΚΟ Πατροί του Κόσμου, κατόπιν καταγγελιών «για κατοχή και διακίνηση ναρκωτικών». Στην περίπτωση των Πατρών του Κόσμου, δεν ήταν η πρώτη φορά που στοχοποιούνταν ως εν δυνάμει επικίνδυνο καρτέλ. Περίπου ένα μήνα

πριν είχε πραγματοποιηθεί έλεγχος από επόπτες υγείας της Περιφέρειας με αφορμή αντίστοιχες καταγγελίες. Παρά το γεγονός ότι κατά την πρώτη έφοδο διαπιστώθηκε πως η λειτουργία του φαρμακείου ήταν νόμιμη, η έφοδος της Πέμπτης στηρίχθηκε σε νέα υποτιθέμενη επώνυμη καταγγελία, σύμφωνα με την οποία η οργάνωση διακινεί ανεξέλεγκτα περίε της Ομόνοιας δίγραμμο φάρμακα. Πρόκειται για τα σκευάσματα που λαμβάνουν ψυχικά πάσχοντες και χορηγούνται αυστηρά και μόνο με ιατρική συνταγή, καθώς περιέχουν στη σύστασή τους ναρκωτικές ουσίες.

Εδώ να σημειώσουμε το εξής: δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι οι συγκεκριμένοι χώροι που δέχτηκαν έφοδο παρέχουν υπηρεσίες υγείας. Ο πρώτος λόγος της εφόδου σχετίζεται με την ξεκάθαρη και αδιαμφισβήτητη μετάβαση των υπηρεσιών υγείας από «δημόσιο σύστημα» σε κερδοφόρα ιδιωτική μπιζνα. Το κλείσιμο των δημόσιων νοσοκομείων, οι απολύσεις προσωπικού, η ανεπάρκεια προμηθειών, το εισιτήριο των 25 ευρώ για την εισαγωγή στα νοσοκομεία που θα ισχύσει από 1/1/14, είναι μόνο μερικά

από τα δεδομένα που σκιαγραφούν τους στόχους της κρατικής στρατηγικής για την υγεία.

Ο δεύτερος λόγος της εφόδου, σχετίζεται με το ποιους και ποιες στηρίζουν οι παραπάνω χώροι και το σε ποιους και ποιες είναι ανοιχτοί: σε μετανάστες, άνεργες, οροθετικές, τοξικοεξαρτημένους, άστεγους και ανασφάλιστους. Σε όσους και όσες, δηλαδή, εκ των πραγμάτων αποκλείονται από το νέο σχέδιο για την υγεία και θεωρούνται περιττοί. Όσο

ο αριθμός των περιττών αυξάνεται με ολοένα ταχύτερους ρυθμούς, τόσο πιο σημαντική και -κυριολεκτικά- σωτήρια θα καθιστάται η λειτουργία ανάλογων χώρων και δομών. Αντίστοιχα, όσο ταχύτερα αυξάνεται ο αριθμός των περιττών, τόσο πιο επιτακτική θα είναι και η ανάγκη της φυσικής τους εξόντωσης από την πλευρά του κράτους. Δεν έχεις λεφτά; Κάτσε σπίτι σου και ψόφα. Βρέθηκες να μένεις στο δρόμο γιατί έχασες τα πάντα; Ψόφα λοιπόν γιατί χαλάς την όμορφη εικόνα της χώρας μας στο εξωτερικό και διώχνεις τους τουρίστες.

Κατά την εκτίμησή μας, η έφοδος στους παραπάνω χώρους ήταν μόνο η αρχή. Όπως συνηθίζεται τα τελευταία χρόνια, το κράτος ξεκινά με μια ελαφριά σφαλιέρα πριν χτυπήσει σε πλήρη ισχύ. Η σφαλιέρα ελέγχει τις πιθανές αντιστάσεις και τον αντίκτυπο που θα έχει μια μελλοντική επίθεση πλήρους ισχύος, ενώ ταυτόχρονα προλαβαίνει το έδαφος ώστε παρόμοια «πεισοδία» να θεωρούνται φυσιολογικά, νόμιμα και αναπόφευκτα.

Για να το θέσουμε απλά: όσοι και όσες αντιστέ-

κονται, με οποιονδήποτε τρόπο, στην συστηματική τους εξαθλίωση, είναι εχθροί. Όσοι και όσες αναζητούν μέσω της συλλογικοποίησής τους νέους τρόπους, διαφορετικούς από αυτούς που επιτάσσει ο καπιταλισμός, για να καλύψουν τις ανάγκες και τις επιθυμίες τους και να διεκδικήσουν μια καλύτερη ζωή, είναι εχθροί.

Εχθρός λοιπόν το Μητροπολιτικό Κοινωνικό Ιατρείο Ελληνικού. Εχθροί ακόμα και οι Πατροί του Κόσμου. Κι ακόμα πιο εχθρικά αντιμετωπίζονται οι δεκάδες συλλογικές κοινότητες, οι αυτοδιαχειριζόμενες βιβλιοθήκες, οι ομάδες προβολών, τα αντικαθεστωτικά μέσα ενημέρωσης, οι αυτοοργανωμένες θεατρικές ομάδες και οι δομές υγείας, τα παιδικά στέκια, οι ομάδες αυτομόρφωσης, τα αυτοδιαχειριζόμενα μπαρ και καφενεία. Και πού στεγάζονται όλ' αυτά τα ποταπά, εχθρικά και ύποπτα εγχειρήματα; Εκεί που ήταν αναμενόμενο: στις απανταχού εστίες ανομιίας, στα αυτοδιαχειριζόμενα στέκια και τις καταλήψεις που απειλούν την ειρήνη, την σταθερότητα και την ανάπτυξη του παράλληλου ανύπαρκτου σύμπαντος που ευαγγελίζεται το κράτος. Επομένως, χωρίς αμφιβολία, όσα συνέβησαν, ήταν ένα πρώτο σκούνημα, ένα τράβηγμα του αυτιού σε μας, στα «άτακτα» και «άνοιμα» παιδιά αυτής της κοινωνίας που εξακολουθούν να σκέφτονται αυτόνομα και μακριά από την παγωμένη αγκαλιά του κράτους. Παρ' όλ' αυτά, υπάρχει ένα μικρό προβληματάκι για το οποίο θα θέλαμε να ενημερώσουμε τους εν δυνάμει «παιδαγωγούς» που θέλουν να μας βάλουν στον «ίσιο δρόμο»: είμαστε ξύλα απελέκητα, απειθαρχα και αποφασισμένα. Θα συνεχίσουμε να δημιουργούμε, να σκεφτόμαστε ελεύθερα, να κουβεντιάζουμε, να γελάμε και να ονειρευόμαστε, να στηρίζουμε ο ένας τον άλλον, να μαγειρεύουμε, να γράφουμε εισηγήσεις, να διαβάσουμε «κακά» βιβλία μέτρηνα να στραβωθεί, να βλέπουμε ταινίες, ν' ακούμε μουσική και να χορεύουμε, να κάνουμε πορείες, να κολλάμε αφίσες και να μοιράζουμε κείμενα στη γειτονιά. Θα συνεχίσουμε να φτιάχνουμε δομές, όσες θέλουμε, ό,τι είδους θέλου-

με και όπου θέλουμε, ανοιχτές σε ντόπιους και μετανάστες, γυναίκες και άνδρες, λεσβίες και διεμφυλικούς, παιδιά και ενήλικους, σκύλους και γάτες, τρελούς και λιγότερο τρελούς, τοξικοεξαρτημένους, οροθετικές, άστεγους και άνεργες. Θα συνεχίσουμε, γιατί δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς.

✎ Αυτόνομο Στέκι

* το παραπάνω κείμενο είναι αποσπασματικό. Εδώ ολόκληρη η ανακοίνωση: <http://www.anarkismo.net/article/26405>

6 Δεκέμβρη. Εξέγερση

Μία σφαίρα σπάει την κανονικότητα. Ένας 15χρονος νεκρός και ο δολοφόνος ένας μπάτσος.

Η πραγματικότητα ξεκάθαρα οργισμένη, ξεκάθαρα αληθινή. Το νέφος των reality shows και των ανέμελων shopping therapy, μετά από καιρό δεν κυριαρχεί στις συνειδήσεις. Αυτές πάλλονται από την ένταση της εξέγερσης, από την ανακάλυψη της απελευθερωτικής δύναμης τους. Επικίνδυνα πραγματική η εξεγερμένη πραγματικότητα για τον κόσμο του θεάματος.

Η έκκληση για αντίσταση στην βαρβαρότητα γίνεται αυθόρμητα, δεν χρειάζεται τίποτα να ειπωθεί.

Εμείς οι μαθητές, οι φοιτητές, οι άνεργοι, οι εργαζόμενοι, οι άστεγοι, οι άποροι, οι επισφαλείς, οι ρέμπελοι που πνιγόμασταν στις συμβάσεις της καθημερινής ζωής, τώρα πια μας διαπερνά η φωτιά της εξέγερσης.

Μετά από καιρό νιώθουμε και πάλι άνθρωποι, νιώθουμε τη δύναμη που καταπιέζαμε, να διοχετεύεται και να εκδικείται.

Να εκδικείται για όλες εκείνες τις χαμένες ώρες των μαθημάτων, που μας στερούσαν την φαντασία και το παιχνίδι.

Για τις χαμένες ώρες της αφόρητης δουλειάς που κάναμε τα κορόιδα, για να έχουμε να φάμε.

Για τις χαμένες ώρες των λεωφορείων και των τρόλεϊ, που τα βλέμματα ποτέ δεν συναντιόνταν και οι επιθυμίες περνούσαν αμέτοχες.

Για τις χαμένες ώρες που περιμέναμε υπομονετικά στην ουρά κάποιου οργανισμού, σκυφτοί και αδιάφοροι, αντί να ζούμε.

Για όλες εκείνες τις χαμένες ώρες της καθημερινότητας που υπομονετικά κάναμε "την δουλειά μας".

Για όλες εκείνες τις ώρες που δεν ήμασταν ο εαυτός μας, αλλά φοβισμένα ανθρώπια.

Για όλες εκείνες τις χαμένες ώρες τώρα παίρνουμε εκδίκηση, με την εξέγερση.

Μας καίει η φωτιά της θέλησης για ζωή.

Τώρα πια που μάθαμε τι σημαίνει απώλεια, συνειδητοποιήσαμε, πως απωλέσαμε την ζωή.

Για όλους ήταν ένας σύντροφος που έπεσε στον αγώνα. Πολύ μικρός για να ασφυκτιούσε στην πραγματικότητα, πολύ μικρός για να αντιδρούσε στην αδιαφορία;

Πολύ μεγάλος για να κλαίμε με κροκοδείλια δάκρυα!

Οι θρήνοι είναι για αυτούς, που σιωπηλά αποδέχονται το θάνατο μες τη ζωή.

Τα δάκρυα ας μετατραπούν σε οργή.

Και όχι γιατί είδαμε τους Εαυτούς μας στο πρόσωπο του Αλέξη, ούτε ότι φοβηθήκαμε πως θα αρχίσουν να εκτελούν γενικευμένα στο δρόμο οι μπάτσοι.

Είναι που πέθανε ένας αδερφός. Είναι που χάσαμε ένα μέλος της οικογένειας, μίας παγκόσμιας οικογένειας που δημιουργούμε, μίας οικογένειας δεμένης σφιχτά, με δεσμούς αλληλεγγύης. Είναι που μοιραζόμαστε τα πάντα όταν δεν έχουμε τίποτα.

Είναι που μας ενώνει ο δρόμος της αμφισβήτησης. Είναι που σφίγγουν τα χέρια μας απέναντι στον κόσμο της αδικίας και της εκμετάλλευσης.

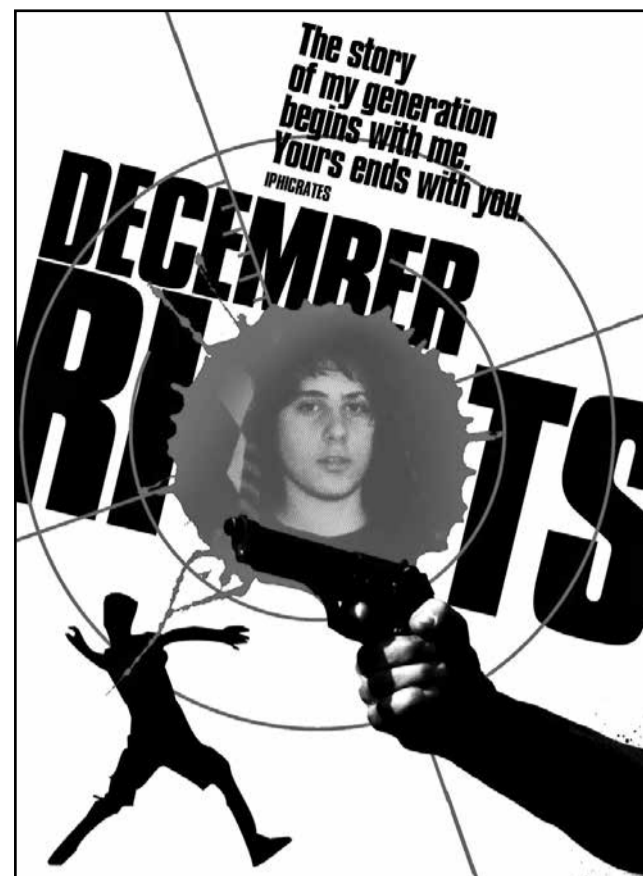
Είναι που νιώθουμε τις πνοές των αδερφών στο σβέσκο μας, όταν δειλιάζουμε.

Είναι που η ζωή επιτάσσει, να την αρπάξουμε και να στραγγίζουμε τους χμικούς της.

Η εξέγερση αποκτά το έδαφος της κλεμμένης μας πραγματικότητας, είναι η απελευθέρωση των στιγμών, ο οδηγός για τον κόσμο που δημιουργούμε.

Η εξέγερση είναι εκείνη η ζωή, που αποφασίσαμε να ζήσουμε χιλιάδες φορές για έναν αδερφό νεκρό.

✎ exile

Words means nothing action is everything (6η Δεκέμβρη 2008)

Θα μπορούσα να πω λόγια πολλά
Μια σφαίρα με φίμωσε
Έκανε τις λέξεις φωτιά
τα δάκρυα σταγόνες βενζίνης

Οι εραστές της λησμονιάς
Θ' αποκαταστήσουν τη σπασμένη βιτρίνα τους
με την απώθηση της τραυματικής μνήμης
Οι ταμπέλες των προσφορών
θα ξανανάψουν:

«Εδώ πωλούνται κρίσεις απελπισίας
σε τιμή ευκαιρίας!»

Θέλω να θυμάμαι
Could it be like it's never been before?

✎ Firewater

Από τη Λαμπεντούζα στην Αμυγδαλέζα: από τη γενοκτονία στα σύνορα της Ε.Ε. στο καθεστώς εξάιρεσης των στρατοπέδων συγκέντρωσης

Αν πριν από μερικά χρόνια το κίνημα έπρεπε να διοργανώνει κινητοποιήσεις για να φέρει στο φως την ύπαρξη των κέντρων κράτησης, το τελευταίο διάστημα η έννοια των «στρατοπέδων συγκέντρωσης» έγινε σημαία της φασιστικής ρητορικής της κυριαρχίας. Είναι ένας συμβολικός χώρος όπου πετιούνται οι περιττοί, οι άνθρωποι χωρίς δικαιώματα, μια έννοια διασταλτική. Είναι μια μαύρη τρύπα που γεννά τον φόβο και το μίσος. Τον φόβο για να μην μην βρεθείς εκεί, το μίσος για όσους βρίσκονται εκεί. Τον φόβο απέναντι στο τι είναι ικανή να κάνει η κυριαρχία και την ανακούφιση από τον φόβο με την προϋπόθεση να αισθάνεσαι ότι ανήκεις στο στρατόπεδο της κυριαρχίας και όχι στο στρατόπεδο συγκέντρωσης. Και η κυριαρχία μετατρέπει την κοινωνία σε στρατόπεδο, την στρατιωτικοποιεί. Οι ομάδες κρούσης της κυριαρχίας, είτε είναι τα νόμιμα σώματα ασφαλείας είτε τα παρακρατικά τάγματα εφόδου, εκπαιδεύονται στον αγριανθρωπισμό πάνω στα γυμνά σώματα των απογυμνωμένων από κάθε ανθρώπινη ιδιότητα εγκλείστων. Οι μεγάλης κλίμακας επιχειρήσεις-σκουπά παίρνουν τον χαρακτήρα στρατιωτικών εκκαθαριστικών επιχειρήσεων. Το μίσος εξαπλώνεται και διαποτίζει την καθημερινότητα. Αναμειγνύεται με την απόγνωση και δημιουργεί το είδος των υπηκόων που επιθυμεί να διαχειρίζεται το κόμμα του θανάτου, ο καπιταλισμός. Φυσικοποιή-

ση του ολοκληρωτισμού, ωραιοποίηση της βίας, απαξίωση της ζωής. Οι εικόνες από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης στην Ελλάδα, όπως και οι εικόνες από τα βασανιστήρια στο Γκουαντανάμο, δεν διέρρευσαν για να καταγγελθεί η βαναυσότητα αλλά για να διαφημιστεί.

Η καταστροφή του ανθρώπινου εδραιώνεται, το μίσος εξαπλώνεται και διαποτίζει την καθημερινότητα. Ο εκφασισμός τμημάτων της ελληνικής κοινωνίας τα τελευταία τέσσερα χρόνια είναι ευθέως συνδεδεμένος με τη μετατροπή των μεταναστών σε αποδιοπομπαίους τράγους. Ήταν απάντηση στην εξέγερση του Δεκέμβρη, αλλά και απαραίτητη ιδεολογική προϋπόθεση για την επιτυχία της επίθεσης του κεφαλαίου με τη λεγόμενη κρίση. Το 2009, ο Άγιος Παντελεήμονας έγινε φυτώριο για την κατασκευή τόσο του

εσωτερικού εχθρού όσο και των φασιστικών ταγμάτων εφόδου. Η λεηλασία της ζωής των μεταναστών δεν αποσκοπούσε πλέον στην εκμετάλλευση φτηνού εργατικού δυναμικού αλλά στην κατασκευή ανθρώπων-σκουπιδιών με στόχο τη συνολική υποτίμηση της ζωής. Το 2010-2011, η φασιστικοποίηση της αστυνομίας ως απάντηση στις μεγάλες και συχνές κινητοποιήσεις συνοδεύτηκε από τη σταδιακή μετατόπιση του δημόσιου λόγου προς τον φασισμό, άλλοτε με την Frontex και τον φράχτη στον Έβρο, άλλοτε με τον χαρακτηρισμό των 300 μεταναστών απεργών πείνας ως «υγειονομικής βόμβας», άλλοτε με τη διαπόμπευση των οροθετικών, άλλοτε με τα μικρομάγαζα που έκλειναν, όχι εξαιτίας της επέλασης των πολυεθνικών, αλλά τάχα λόγω τηςπραμάτειας των μεταναστών μικροπωλητών.

Η κίνηση εκφασισμού της κοινωνίας κορυφώθηκε το 2012 με την εξαγγελία από τον Χρυσόχοιδη της δημιουργίας δεκάδων στρατοπέδων συγκέντρωσης, εξαγγελία που υλοποιεί σήμερα ο Δένδιας. Πάνω από 5.000 μετανάστες χωρίς χαρτιά έχουν συλληφθεί και κρατούνται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης από την αρχή της επιχείρησης «Ξένιος Ζευς». Η πολιτική των «ανθρώπων-σκουπιδιών» και των στρατοπέδων συγκέντρωσης, η πολιτική του καθεστώτος εξάιρεσης και του οργανωμένου χάους, έχουν με ως πρώτα θύματα τους μετανάστες αλλά απώτερος στόχος τους είναι η διαχείριση των ντόπιων. Τη θέση των μεταναστών στα στρατόπεδα συγκέντρωσης προορίζονται να καταλάβουν οι ντόπιοι (ή να πειθαρχούν, φοβούμενοι πως αλλιώς αυτό μπορεί να συμβεί): τοξικοεξαρτημένοι στην Αμυγδαλέζα, σκέψεις για «αξιοποίηση» στρατιωτικών εγκαταστάσεων για την κράτηση ελλήνων οφειλετών στο δημόσιο. Το ουσιαστικό περιεχόμενο της πολιτικής των «ανθρώπων-σκουπιδιών» και των στρατοπέδων συγκέντρωσης είναι πως οικοδομεί ένα παράδειγμα για την κοινωνία, ενώ συγχρόνως φυσικοποιεί την αναγκαιότητα του ολοκληρωτισμού. Ο αγώνας ενάντια στα στρατόπεδα συγκέντρωσης αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα του αγώνα της ζωής ενάντια στο θάνατο.

✎ Δίκτυο Clandestina,
Νοέμβρης 2013

✦ Όταν οι εργατικοί αγώνες πίνουν τόπο...

> Συνέχεια από τη σελ. 1

Είναι πια ξεκάθαρο πως αυτή η κοινωνική παγωμάρα δεν πρόκειται να σπάσει με κάποιο καθορισμένο ραντεβού. Κανένα απεργιακό ραντεβού δεν πρόκειται να είναι ικανό να προκαλέσει κάτι τέτοιο και κανένα εκλογικό ραντεβού δεν θα επιβάλει άρδην μία ριζική αλλαγή πολιτικής. Η παγωμάρα θα σπάσει μόνο με ένα κοινωνικό ξέσπασμα, το οποίο, αν είμαστε τυχεροί, θα ξέρει προς τα πού να στοχεύει.

Ωστόσο, ήδη έχουν προκληθεί αξιόλογα ρήγματα σε αυτήν την παγωμάρα. Μεμονωμένοι εργατικοί αγώνες έχουν δείξει πως υπάρχουν άνθρωποι που αντιστέκονται και διεκδικούν να ζουν και να εργάζονται με αξιοπρέπεια. Αυτοί οι αγώνες έχουν ενισχυθεί ιδιαίτερα από άλλες κινήσεις αλληλέγγυων καθιστώντας τους ευρύτερη κοινωνική υπόθεση και υπερβαίνοντας τον στενά κλαδικό ή διακλαδικό χαρακτήρα. Σημαντικό ρόλο προς αυτήν την κατεύθυνση έχουν παίξει τοπικές κοινότητες αγώνα. Όχι μόνο συνέβαλαν στο σπάσιμο της αντίληψης ότι «αυτή η υπόθεση εμένα δεν με αφορά» αλλά γείωσαν και γειώνουν αυτούς τους εργατικούς αγώνες στο κοινωνικό πεδίο. Τέτοια παραδείγματα είναι η Ανοιχτή Συνέλευση των Κατοίκων Αγίας Παρασκευής, στην περίπτωση της ΕΡΤ, η Βίλλα Ζωγράφου, στην περίπτωση των διοικητικών υπαλλήλων του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου και του Μετσόβιου Πολυτεχνείου, η αναρχική συλλογικότητα Ναμούς και ο χώρος Υπόστεγο, στην περίπτωση του αγώνα των απολυμένων της ACS στη νότια Αθήνα. Ανάλογες περιπτώσεις αποτελούν και αγώνες εργαζομένων, όπως εκείνη στα βιβλιοπωλεία «Ευριπίδης» και στα φροντιστήρια «Ανέλιξη».

Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις φάνηκε πως χρειάζονται τρεις προϋποθέσεις για να συντελεστεί ένας αμυντικός εργατικός αγώνας, που μάλιστα μπορεί να έχει ακόμα και νικηφόρα αποτελέσματα: πρώτον, να υπάρχουν εργαζόμενοι που θέλουν να διεκδικήσουν αυτά που δικαιούνται, δεύτερον, να υπάρχει ένα ακηδεμόνευτο πρωτοβάθμιο σωματείο και, τρίτον, να

υπάρχουν κινήσεις αλληλέγγυων που να βγάλουν αυτόν τον αγώνα από την απομόνωση και να του προσδώσουν μία ιδιαίτερη κοινωνική δυναμική.

Ας γίνουν μάθημα λοιπόν αυτοί οι «μικροί» αγώνες για το μεγαλείο τους. Κανένας εργατής μόνος του έξω από το εργοστάσιο. Κανένας εργαζόμενος μόνος του στην απεργία ή με την απόλυση στο χέρι και χωρίς αποζημίωση. Κανένας αγρότης μόνος του με το τρακτέρ στο δρόμο και την αστυνομία απέναντί του. Κανένας κλάδος μόνος του απέναντι στη γενικευμένη επίθεση που συντελείται στους λαούς του ευρωπαϊκού νότου και όχι μεμονωμένα στους «Ελληνες», στους «Ιταλούς» ή στους «Ισπανούς».

Σε αυτό το φύλλο, έχουμε δύο συνεντεύξεις σχετικές με τους αγώνες που αναφέρονται. Η πρώτη συνέντευξη είναι ενός διοικητικού υπαλλήλου των πανεπιστημίων, που μιλάει για μία από τις απεργιακές κινητοποιήσεις που κατάφεραν να φέρουν σε εκνευρισμό την κυβέρνηση μπλοκάροντας τις απολύσεις και τη διαθεσιμότητα. Η δεύτερη συνέντευξη είναι ενός απολυμένου της εταιρείας ταχυμεταφορών ACS από τη Γλυφάδα και τον Άλιμο. Πρόκειται για έναν αγώνα που έχει γίνει αρκετά γνωστός, αφού στηρίζεται τόσο από το πρωτοβάθμιο σωματείο των εργαζομένων δικυκλιστών (ΣΒΕΟΔ), όσο και από τοπικές κοινότητες αγώνα των νοτιών γειτονιών της Αθήνας, Γ. Ελευθερίου

Συνέντευξη από έναν απολυμένο στην ACS

Στις αρχές Αυγούστου, η ACS Άλιμου κλείνει νύχτα πετώντας τους εργαζόμενους στο δρόμο. Στις αρχές Σεπτεμβρίου, το ίδιο συμβαίνει και στην ACS Γλυφάδας, ενώ ταυτόχρονα το πελατολόγιο καθώς και το σύνολο των εργασιών μεταφέρονται στο νέο κατάστημα της ACS Αργυρούπολης. Οι εργαζόμενοι απολύονται χωρίς να τους καταβληθεί αποζημίωση, ενώ η εργοδοσία τους χρωστά ήδη δεδουλευμένα και άδειες. Εκτός αυτού, τους εκβιάζει «προτεινώντας» τους να παραιτηθούν των παραπάνω δικαιωμά-

των τους ώστε να τους επαναπρολάβει με νέες ατομικές συμβάσεις των 490 ευρώ στο «νέο» υποκατάστημα της ACS στην Αργυρούπολη.

Τι συμβαίνει με την ACS;

Η εταιρεία ταχυμεταφορών ACS έχει 350 καταστήματα σε όλη την Ελλάδα, αλλά στην ουσία κανένα από αυτά δεν είναι δικά της, ούτε οι εργαζόμενοι που δουλεύουν δεν είναι υπάλληλοί της. Είναι ένα νομικό παιχνίδι που ισχύει στην ACS αλλά και σε όλα τα franchise στην Ελλάδα. Εάν κλείσει ένα κατάστημα και μείνουν απλήρωτοι οι εργαζόμενοι, η ACS συνεχίζει την κερδοφόρα δουλειά της από άλλα πόστα, με άλλα αφεντικά και άλλους υπάλληλους. Στη δική μας περίπτωση, έχει βγάλει την ουρά της απ' έξω, έκλεισε τα καταστήματα στη Γλυφάδα και τον Άλιμο, με 35 συνολικά εργαζόμενους, και άνοιξε ένα καινούριο. Πριν μπει λουκέτο στη Γλυφάδα και στον Άλιμο, ξέραμε ότι ετοιμάζαν ένα νέο κατάστημα. Σε αυτό ξαναπήραν κάποιους από τους εργαζομένους των καταστημάτων που έκλεισαν με μισθούς πείνας.

Έκτοτε, αρχίσαμε έναν αγώνα με επιθεωρήσεις, δικηγόρους, συλλογικότητες, αλληλέγγυους, σωματεία. Ευτυχώς υπήρξε πολύς κόσμος που βοήθησε. Χωρίς αυτόν τον κόσμο δεν θα μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα. Μέχρι στιγμής, έχουμε επιφέρει ένα δυνατό χτύπημα κυρίως στη «μαμά» ACS, γιατί αυτή είναι κράτος,

κυβέρνηση, μνημόνιο. Ως εργαζόμενοι, θα συνεχίσουμε τον αγώνα μας και, όσο μας στηρίζει ο κόσμος, θα είμαστε όλο και πιο δυνατοί. Έχουμε κάνει πορείες, μοτοπορείες, απεργίες, αφισκοκολλήσεις, έχουμε μοιράσει τρικάκια, ενώ έχουμε μιλήσει σε ραδιόφωνα και εφημερίδες. Πολύς κόσμος θα ρωτούσε: αποτέλεσμα έχετε δει; Εμείς απαντάμε πως ναι, έχουμε δει. Έχουμε γνωρίσει απίστευτους ανθρώπους μέσα από τον αγώνα, έχουμε πάρει δύναμη, χρήματα βέβαια δεν έχουμε δει, αλλά ξέραμε από την αρχή πως είναι ένας πολύ δύσκολος αγώνας. Όσον αφορά στο θέμα των χρημάτων, θα κινηθούμε δικαστικά, όμως κινηματικά έχουμε κερδίσει πάρα πολλά. Έχουμε φέρει συλλογικότητες μέχρι και από Περιστέρι και Αιγάλεω. Μας έχουν βοηθήσει πολύ και θα σου βοηθήσουμε και εμείς όποτε το χρειαστούν. Το πιο σημαντικό για εμάς είναι η αγάπη και η αλληλεγγύη που έχουμε δεχθεί και μάλιστα από διάφορους πολιτικούς χώρους, μη σταθούμε σε έναν.

Πώς πιστεύεις ότι οι εργαζόμενοι μπορούν να κατακτήσουν μικρές έως μεγάλες νίκες;

Μπορεί την Παπαρήγα να την κοροϊδεύουμε αλλά το πρώτο μέτωπο της μάχης είναι ο χώρος της δουλειάς μας, το σπίτι μας, οι φίλοι μας. Αν δεν ζυμωθούμε πρώτα μεταξύ μας... Καταρχήν, πρέπει να δούμε κοινωνικά πού θέλουμε να πάμε. Αν δεν αποφασίσουμε τί θέλουμε να καταφέρουμε, δεν μπορούμε να προχωρήσουμε. Βασικό είναι να έχουμε στόχο. Στα εργασιακά, ας πούμε, το ζητούμενο δεν είναι μόνο να έχουμε έναν μισθό. Θέλουμε μια ανθρώπινη, αξιοπρεπή δουλειά. Έτσι όπως έχει γίνει η κατάσταση, η δουλειά έχει καταστήσει να είναι δουλειά. Πρέπει να διεκδικήσουμε τα δικαιώματά μας. Το ότι γίνονται απολύσεις και οι συνθήκες εργασίας δεν είναι καλές, δεν σημαίνει ότι σκύβουμε το κεφάλι.

Το κακό είναι ότι, τελευταία, δεν υπάρχουν και πολλές νίκες στα εργασιακά. Κι αν υπάρχουν κάποιες, τις έχουν θάψει, δεν έχουν ακουστεί, και ο κόσμος ακούει συνέχεια ήττες και σκύβει το κεφάλι. Αν ακούσει για κάποιες νίκες, ότι έγινε μια προσπάθεια και κερδήθηκε κάτι, νομίζω ότι θα πάρει θάρρος. Ένα άλλο άσχημο πράγμα είναι και το κατέλωμα ενός αγώνα.

✦ ΣΥΡΙΖΑ και δημοκρατία

Πόλεμο άνοιξε το Νοέμβριο η «Αυγή» με τα «Νέα», εξ αφορμής ενός σκίτσου των δευτέρων που σατιρίζε (απρεπώς βέβαια, αλλά κάτι τέτοιο δυστυχώς δεν είναι σπάνιο) βουλευτίνες του ΣΥΡΙΖΑ και των Ανεξάρτητων Ελλήνων για τη δυναμική τους παρουσία στην ΕΡΤ, μετά την κατάληψή

της από τις δυνάμεις καταστολής. Στην επίθεση της «Αυγής» όμως γίνεται μια ενδιαφέρουσα παραδοχή: πως τα «Νέα» είναι «παραδοσιακά η εφημερίδα της Δημοκρατικής Παράταξης» και πως το σκίτσο ενάντια στις βουλευτίνες αποτελεί κατρακύλισμα από αυτήν τη θέση. Εμείς τώρα τι να κάνουμε; Να θυμίσουμε

πως στις 23/12/1948 τα «Νέα» ζητούσαν αντικατάσταση του αστυνομικού κράτους με ανοιχτή δικτατορία; Πως λίγους μήνες πριν από τη χούντα (23/1/1967) σύγκριναν τους θεσμούς του αστικού κράτους και συμπέραναν ότι «ο στρατός βγαίνει πρώτος και με μεγάλη μάλιστα διαφορά»; Ότι το 1964 (11/4), χρονιά λαϊκού ξεσηκωμού, καλούσαν τους πολίτες σε «αυτοπειθάρχηση»; Θα μπορούσαμε να αναφέρουμε ένα σωρό άλλα παραδείγματα, αλλά προτιμήσαμε να σταθούμε σε μερικά παλιά, γιατί μαζί με τα πολλά πρόσφατα δείχνουν ανάγλυφα τη διαχρονικότητα της «δημοκρατικότητας» των «Νέων». Αλλά, θα πείτε, εδώ ο ΣΥΡΙΖΑ υποδέχεται με ανοιχτές αγκάλες κάθε ξεσκολισμένο πασόκο, κάθε ρετάλι της εξουσίας που έχασε τη θεσούλα του και ψάχνει εναγωνίως να την ξαναβρεί. Και θα 'χετε δίκιο. Γιατί μ' αυτές τις ιδέες και μ' αυτά τα πρόσωπα θα χτίσει τη «δημοκρατία» του ο ΣΥΡΙΖΑ.

■/ ΙΑΠ

Περιδιαγραμμάτου

Στο Eurogroup το μήνυμα ήταν σαφές: Κάτι κάνετε παιδιά, αλλά οι προϋποθέσεις για έξοδο από το μνημόνιο παραμένουν και πρέπει να τις τηρήσετε. Κι αν τις ξεχνάτε, σας τις υπενθυμίζουμε: κάλυψη δημοσιονομικού κενού 2014-15, ιδιωτικοποιήσεις, διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις. Δεν πιστεύω, βέβαια, να υπάρχει κανείς που να πιστεύει ότι τα καλά παιδιά που μας κυβερνούν δεν θα σπεύσουν να δώσουν τον καλύτερο εαυτό τους για την εφαρμογή τους. Όμως, για όσους δεν πίνουν την περιδιαγραμμάτου ορολογία, σε απλά ελληνικά οι προϋποθέσεις είναι: περισσότερη φορολογία και μεγαλύτερη μείωση απαλλαγών, μικρότερες συντάξεις ή και κατάργησή τους, ενδεχομένως κατάργηση δωρεάν (που δεν ήταν, αλλά λέμε τώρα) ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, απολύσεις, ανεργία χωρίς ή με ελάχιστο επίδομα, τοποθέτηση της εκπαίδευσης απροκαλύπτα στον τροχό της εξυπηρέτησης του κέρδους των μεγάλων εταιρειών, κατάργηση (και τυπικά) των δημοκρατικών θεσμών, βία, αστυνομοκρατία και άλλα, και άλλα... Αλλά αν κανένας έξυπνος (από τους πολλούς που κυκλοφοράνε) σας πει ότι γι' αυτά φταίει το μνημόνιο ή η ΕΕ, πέστε του την αλήθεια: ο καπιταλισμός φταίει - το μνημόνιο και η ΕΕ είναι απλώς δύο από τα πολλά πρόσωπά του.

■/ ΙΑΠ

Περί “ευεργεσιών” και άλλων δεινών

Οι “εθνικοί ευεργέτες” είναι άνθρωποι που τους ευνόησε η μοίρα. Αυτοδημιούργητοι ή γόννοι τζακιών, μορφώθηκαν και πλούτισαν – συχνά βοηθούμενοι από εγχώριους και μη μονάρχες και ηγέτες – και θέλησαν να μοιραστούν την καλοτυχία τους με το φτωχό λαό, παρέχοντάς του ό,τι δε μπορούσε το πάντα αδύναμο και εξαρτημένο ελληνικό κράτος: νοσοκομεία, ορφανοτροφεία, σχολεία, βιβλιοθήκες κ.α. Συνήθως οι ευεργέτες αναλάμβαναν δράση σε ιστορικά δύσκολες περιόδους για τον τόπο, και φρόντιζαν να μας υπενθυμίζουν καθημερινά την ευγνωμοσύνη που τους χρωστάμε, δίνοντας τα ονόματά τους στις χορηγίες τους: Ι. Βαρβάκης, Θ. Αρεταίος, Ε. Ευγενίδης, Πρ. Μποδοσάκης Αθανασιάδης (γνωστός εργοδότης στη Χαλκιδική των μεταλλείων και του καρκίνου), Ι. Παπάφης, Εμ. Μπενάκης, Μαριάννα Βαρδινογιάννη-Mega κ.α.

Οι σύγχρονοι ευεργέτες αποδεικνύονται πολύ πιο γαλαντόμοι: χτίζουν ένα ολόκληρο πάρκο έκτασης 170 στρεμμάτων, δωρίζουν 566 εκατομμύρια ευρώ, για να τα επιστρέψουν όλα στο ελληνικό “Δημόσιο”. Δίνουν υπέρογκα ποσά για την καταπολέμηση της ανεργίας και τη σίτιση απόρων μαθητών.

Μιλάμε για το Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος (<http://www.snfcc.org>) και το νέο πάρκο του στο Δέλτα Φαλήρου (<http://www.snfcc.org/?lang=el>), στο οποίο θα μεταστεγαστούν η Εθνική Βιβλιοθήκη και η Εθνική Λυρική Σκηνή. (Παρά τις διαφωνίες μας με ό,τι “εθνικό”, οι εν λόγω πολιτιστικές δομές δημιουργήθηκαν και συντηρήθηκαν με χρήματα των φορολογουμένων, του λαού δηλαδή, και σ’ αυτόν πρέπει να απευθύνονται.)

Στην παρούσα οικονομική “κρίση” το ΙΣΝ διατείνεται ότι θα προάγει την παιδεία και τον πολιτισμό, που “αποτελούν τη ραχοκοκαλιά κάθε προηγμένης κοινωνίας”. Σύμφωνα με δηλώσεις του πρόεδρου του, Ανδρέα Δρακόπουλου, το Ίδρυμα δεσμεύεται να παραδώσει το έργο εξολοκλήρου στο δημόσιο (τέλος 2015), το οποίο θα πρέπει, βάσει του κυρωμένου με νόμο συμβολαίου

δωρεάς που έχουν κάνει, να “τηρήσει όσα θα έχουμε ήδη συμφωνήσει”, τα οποία, φυσικά, δεν αναφέρονται ρητά. Προτάσσει τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας, αλλά παραλείπει να αναφέρει ότι μόνο το ΙΣΝ θα έχει δικαίωμα στελέχωσης του έργου, άρα οι εργαζόμενοι σε ένα δημόσιο φορέα θα είναι επιλογές ενός ιδιώτη. Σήμερα στην Εθνική Βιβλιοθήκη εργάζονται πυρετωδώς για τη μεταφορά της στο Πάρκο του ΙΣΝ δημόσιοι υπάλληλοι, ως επί το πλείστον αποσπασμένοι εκπαιδευτικοί και ελάχιστο μόνιμο προσωπικό, που πληρώνει το ελληνικό δημόσιο, και όχι ο ιδιώτης. Φυσικά δεν πληρώνονται για τις υπερωρίες που κάνουν για το “μεγάλο έργο” της καταγραφής και μεταφοράς του υλικού της.

Για την ιστορία, σύμφωνα με τον ιστότοπό της, η ΕΒΕ “διαθέτει μια συλλογή από 4.500 περίπου χειρόγραφους κώδικες, [...] που χρονολογούνται από τον 9ο έως τον 19ο αι., [...] καθώς και ξενόγλωσσους χειρόγραφους κώδικες (λατινικούς, ιταλικούς, γαλλικούς, αραβικούς, κ.λπ.)”, ότι “στις συλλογές της ΕΒΕ ανήκουν επίσης ποικίλες κατηγορίες ιστορικών εγγράφων [...] δικαιπρακτικά έγγραφα της εποχής της Τουρκοκρατίας, το Αρχείο των Αγωνιστών της Ελληνικής Επανάστασης του 1821 αποτελούμενο από 25.000 φάκελους και 100.000 έγγραφα, διάφορα αρχεία προσωπικοτήτων [...], αρχεία κοινοτήτων του εξωτερικού καθώς και το αρχείο του Φιλελληνικού Κομιτάτου του Λονδίνου” και υπογραμμίζεται ότι “Τα ανωτέρω απο-

τελούν μοναδικά τεκμήρια του ελληνικού πολιτισμού.” Τί θα γίνουν όλα αυτά αν τελικά το Δημόσιο δεν καταφέρει να τηρήσει τα “συμφωνηθέντα” με το ΙΣΝ;

Για τη Λυρική Σκηνή η μεταστεγάση αναμένεται να γίνει στο τέλος του 2015. Ήταν Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου από το 1944 έως το 1994, και άλλαξε σε Ν. Π. Ιδιωτικού Δικαίου, υπό την εποπτεία του Υπ. Πολιτισμού. Οι πάλοι ποτέ “εξευεργημένες πιουρέτες” της κατάληψης του 2008-09 θα γίνουν ακόμα πιο “υποταγμένες πιουρέτες”, με τις ευλογίες του κεφαλαίου.

Παράλληλα ο κος Δρακόπουλος ανακοινώνει, ενώπιον των Μπιλ Κλιντον και Αντώνη Σαμαρά (που επισκέφθηκε στις εγκαταστάσεις και μαζί με τους πρωτοκλασάτους υπουργούς του, οποία έκπληξις!), δωρεά 100 εκατομμυρίων για την ενίσχυση της απασχόλησης των νέων στην Ελλάδα, για να μη φεύγουν οι νέοι επιστήμονες στο εξωτερικό κ.α. ωραία, χωρίς (πάλι) να αποσαφηνίζει το πως θα δαπανηθούν αυτά τα χρήματα. Το καθεστωτικό μέσο που προβάλλει την ειδηση κλείνει μιλώντας για ένα συνέδριο στις αρχές του 2014 στη Νέα Υόρκη, με καλεσμένους προσωπικότητες, φορείς, ΜΚΟ κ.α. οπότε μάλλον εκεί θα δαπανηθεί το ανωτέρω ποσό.

Επιστρέφοντας στο διαβόητο Πάρκο, την αρχιτεκτονική επιμέλεια έχει αναλάβει ο Ιταλός Renzo Piano, μετά από κλειστό διαγωνισμό. Το έργο σχετίζεται με την ανάπλαση του παραλιακού μετώπου, στα πλαίσια του οράματος η Αθήνα να γίνει

Βαρκελώνη (!), και το ΙΣΝ “βοήθησε” να ανατεθούν οι μελέτες στον Πιάνο, απαραίτητη προϋπόθεση για την ένταξη του έργου στο (λατρεμένο παιδί των κυβερνήσεων) ΕΣΠΑ.

Στις εγκαταστάσεις βρέθηκε αρχαϊκό νεκροταφείο (σκελετοί, ταφικά αγγεία), στο οποίο, σύμφωνα με τους αρχαιολόγους, ήταν ενταφιασμένοι σκλάβοι, πιθανόν και από την Αφρική. Τα ευρήματα θα εκτίθενται μέσα στο χώρο του Κέντρου, δηλ. θα έχει και Μουσείο. Οι σκλάβοι του σήμερα θα μπορούν να βλέπουν τους σκλάβους του χθες.

Σεμινάριο σχετικά με τα ευρήματα έγινε από το British School of Athens (Βρετανική Σχολή Αθηνών) επειδή, ως γνωστόν, δεν υπάρχουν τοπικοί αρχαιολογικοί φορείς για να οργανώσουν ένα σχετικό σεμινάριο. Σε κάθε ευκαιρία οι ιθύνοντες του ΙΣΝ δηλώνουν ότι δεν τους ενδιαφέρει το χρήμα αλλά η συμμετοχή του κόσμου. «Δεν θέλουμε επισκέπτες, θέλουμε πολίτες που θα συμμετέχουν» λέει ο Γιάννης Τροχόπουλος, Διευθύνων Σύμβουλος και Γ.Δ. του ΙΣΝ. Τόσο αλτρουισμό είχαμε να δούμε από... πάντα! «Τη σημασία της φιλανθρωπίας σε μια στιγμή που το κράτος πρόνοιας καταρρέει και τον ρόλο που πρέπει να αναλάβει η κοινωνία πρόνοιας.» τονίζει ο πρόεδρος Ανδρέας Δρακόπουλος, και ο νοών νοεΐτω.. Και το κερασάκι έρχεται από τα παιδιά: 10 εκατ. ευρώ για τη σίτιση 50.000 μαθητών ευπαθών ομάδων σε 300 σχολεία, δηλ. των παιδιών που οι γονείς τους έχασαν δικαιώματα, εργασία, αξιοπρέπεια. Μια απλή διαίρεση των αριθμών δείχνει ότι για κάθε παιδί δαπανάται το ποσό των 200 ευρώ, ελάχιστο μπροστά σε όσα “χάθηκαν” από την “κρίση”.

Το μέσο (καθεστωτικό πάλι) εκθειάζει την ευαισθησία του ΙΣΝ, όχι μόνο για τη δωρεά, αλλά και για το ότι φροντίζει τα γεύματα να είναι υγιεινά! Σε λίστα αναμονής άλλα 774 σχολεία. Χωρίς σχόλια.

Ξέρουμε πολύ καλά ότι ζούμε σε καθεστώς άγριου καπιταλισμού, αλλά τουλάχιστον, ας ανοίξουμε τα μάτια μας, ας δούμε τα μεγέθη. Και μετά, ας οργανωθούμε, μήπως και πάρουμε τις ζεσές μας στα δικά μας χέρια, χωρίς ιδρύματα, πάρκα, φιλανθρωπίες και ευεργέτες.

ο Κανένας

Όταν η σχολική καταπίεση επιβάλλεται με νόμους, ό,τι αξίζει να διδαχτεί μαθαίνεται στους δρόμους

Η επίθεση στις μαθητικές καταλήψεις δεν μας εκπλήσσει.

Στον απόηχο του αγώνα των εκπαιδευτικών πριν το καλοκαίρι αλλά και την στιγμή που οι διοικητικοί υπάλληλοι των πανεπιστημίων διανύουν τον δεύτερο μήνα της απεργίας τους, η εκπαιδευτική κοινότητα βιώνει μια νέα συνθήκη καταστολής των αγώνων που ένα κομμάτι της διεξάγει: την εισβολή μπάτσων σε μαθητικές καταλήψεις σχολείων και την σύλληψη καταληψιών. Συγκεκριμένα, τα ξημερώματα της δευτέρας 7/10 η αστυνομία εισβάλλει στην κατάληψη του 1ου ΕΠΑΛ Λαμίας. Συλλαμβάνει 20 άτομα εκ των οποίων οι 12 αφήνονται ελεύθεροι μετά από παρέμβαση γονέων, ενώ οι 8 οδηγούνται στο αυτόφωρο. Χωρίς την παρουσία δικηγόρων 3 από τους μαθητές οδηγούνται στο δι-

καστήριο με την κατηγορία της διατάραξης υπηρεσιακής ειρήνης κατά συναυτουργία και καταδικάζονται σε 20 μέρες φυλάκιση, ενώ 3 μαθητές από άλλα σχολεία καταδικάζονται σε 4 μήνες φυλάκιση. Σε όλους δόθηκε 3ετή αναστολή. Δύο αθωώθηκαν. Μαθητές από διάφορα σχολεία που τελούσαν υπό κατάληψη στην υπόλοιπη Φθιώτιδα είχαν καταγγείλει την συχνή «επίσκεψη» μπάτσων, σε μια προσπάθεια τρομοκράτησης των καταληψιών.

Μόλις 9 ημέρες αργότερα 10 μαθητές συλλαμβάνονται στο ΕΠΑΛ Ηγουμενίτσας, το οποίο τελούσε υπό κατάληψη. Η επέμβαση των μπάτσων πραγματοποιήθηκε ύστερα από μήνυση των διευθυντάδων του ΕΠΑΛ και του ΙΕΚ, που συστεγάζονται, με το πρόσχημα των φθορών στη σχολική περιουσία. Οι δέκα μαθητές αφήθηκαν ελεύθεροι αφού ορίστηκε τακτική δικάσιμος.

Αυτά τα γεγονότα δεν είναι τα μόνα περιστατικά σε υπό κατά-

ληψη σχολεία τους τελευταίους μήνες. Στην Καστοριά μπάτσοι εισβάλλουν σε υπό κατάληψη σχολείο και πραγματοποιούν σωματικό έλεγχο στους καταληψίες μαθητές και στην Μεγαλόπολη ενώ το γυμνάσιο τελεί υπό κατάληψη τα μαθήματα αναπληρώνονται το απόγευμα σε διαφορετικό σχολείο.

Οι καταλήψεις, κάθε λογής, βρίσκονταν πάντα στο στόχαστρο της κυριαρχίας. Τον περασμένο χρόνο είδαμε ένα κύμα εκκενώσεων κατειλημμένων κτιρίων (Villa Amalias, Σκαραμαγκά, Λέλας Καραγιάννη), το οποίο συνεχίστηκε το καλοκαίρι με τις εκκενώσεις 3 καταλήψεων στην Πάτρα, του Κελιού Ελευθερίας στην Ηγουμενίτσα, της Αντιβίωσης στα Πάννενα και του Ορφανοτροφείου στη Θεσσαλονίκη. Μόλις 2 μήνες αργότερα μπάτσοι εισβάλλουν

στο κατειλημμένο ραδιομέγαρο της ΕΡΤ στην αγία Παρασκευή.

Γιατί οι καταλήψεις είναι η πραγματοποίηση της επιθυμίας των υποκειμένων απέναντι σε ό,τι τους επιβάλλεται, σε ό,τι τους έρχεται φορετό από τα πανω. Είναι η απελευθέρωση των χώρων από τον έλεγχο της κυριαρχίας σε μια προσπάθεια έκφρασης του κάθε αγώνα. Κάθε εστία ανομίας που απαλλοτριώνει ένα χώρο είναι επικίνδυνη για την εξουσία όχι μόνο επειδή ως παράνομη και ανυπότακτη σπάει την βιτρίνα της «έννομης τάξης» αλλά κυρίως για τις δυνατότητες που προσφέρει στον ίδιο τον αγώνα. Γι’ αυτό και η αλληλεγγύη στις μαθητικές καταλήψεις είναι υπόθεση όλων των αγωνιζόμενων.

Βελζεβούλ και Βηλφεγώρ

Αγροτικός συνεταιρισμός Λάρισας: Χρεοκοπία εννοιών και ανθρώπων

Η Ένωση Αγροτικών Συνεταιρισμών Λάρισας, Τυρνάβου και Αγιάς, η μεγαλύτερη σύμπραξη αγροτικών συνδέσμων στη χώρα, με 255 πρωτοβάθμιους συνεταιρισμούς και 25 χιλιάδες μέλη σταμάτησε να υπάρχει ύστερα από 85 χρόνια λειτουργίας. Η κακή οικονομική διαχείριση, οι επενδύσεις σε ακίνητα που δεν αφορούσαν την αγροτική παραγωγή, η κομματοκρατία, η λήψη των αποφάσεων από τα διοικητικά συμβούλια χωρίς τη συμμετοχή των μελών και η παρεξηγημένη έννοια του συνεταιρίζεσθαι οδήγησαν στη χρεοκοπία της ένωσης.

τόκια μεγαλώνοντας το χρέος της ένωσης προς τις διάφορες τράπεζες και τα ασφαλιστικά ταμεία. Εκτός της αντίφασης της ανέγερσης ενός καταναλωτικού ναού από μία αγροτική ένωση, ένα εμπορικό κέντρο δε μπορεί να διοικηθεί από αγρότες αλλά μόνο από μεγάλες εταιρίες διαχείρισης και τα υπόλοιπα σκυλιά του καπιταλισμού. Σε σύντομο διάστημα τα καταστήματα ξενικιάστηκαν και το κτίριο παρέμεινε με πολύ λίγες δραστηριότητες.

Αποτέλεσμα της χρεοκοπίας της ένωσης είναι η παραχώρηση του διοικητικού κέντρου της στο δημόσιο όπου μάλλον θα στεγαστούν οι εφορίες της πόλης και η διάθεση του εμπορικού κέντρου στο Ι.Κ.Α. ώστε να «πατίσει» έτσι η ένωση τα χρέη της προς το ασφαλιστικό αυτό ταμείο. Εδώ να θυμίσουμε ότι τον Απρίλη του 2008 η διοίκηση του Ι.Κ.Α. σε συνεργασία με το δήμο Λάρισας έστειλε την αστυνομία και εκκένωσε την κατάληψη του παλιού κτιρίου του ασφαλιστικού φορέα από αναρχικούς και νεολαίους που το είχαν καταλάβει, δημιουργώντας μία εστία αντίστασης στο κέντρο της πόλης. Το πρόσχημα της εκκένωσης και κατεδάφισης του οικοδομήματος ήταν η ανέγερση νέου κτιρίου για τις υπηρεσίες του Ι.Κ.Α. που όχι μόνο δεν έγινε ποτέ αλλά μέσα στο Νοέμβριο το οικοπέδο μισθώθηκε και θα γίνει άλλο ένα πάρκινγκ στο κέντρο της πόλης.

Τα πραγματικά απόνερα της χρεοκοπίας

Οι πραγματικές επιπτώσεις του τέλους του συνεταιρισμού θα βαρύνουν πρώτα απ' όλα τους ίδιους τους αγρότες του νομού. Ήδη εδώ και χρόνια οι παραγωγικές μονάδες της ένωσης είχαν εγκαταλειφθεί. Η αρχή έγινε το 1998 όταν είχε πουληθεί η γαλακτοβιομηχανία «Όλυμπος». Στη συνέχεια τα δύο εκκοκκιστήρια της οργάνωσης και το ελαιουργείο εκμισθώθηκαν σε ιδιώτες. Το τυροκομείο «Τέμπη» αρχικά αγοράστηκε από ιδιώτες, εκσυγχρονίστηκε με μεγάλο κόστος για να πουληθεί και να αγοραστεί ξανά σε μεγάλη τιμή από ιδιώτες. Σε άλλες εγκαταστάσεις και ιδιαίτερα στο εργοστάσιο της ΒΙΟΖΕΛ παρατηρήθηκε πλιάτσικο του συνεταιριστικού εξοπλισμού. Τα ακίνητα της οργάνωσης φτάνουν συνολικά τα 180 με αντικειμενική αξία στα 36 εκατ. ευρώ.

Να επαναφέρουμε τις έννοιες

Οι στόχοι ενός αγροτικού συνεταιρισμού θα έπρεπε να είναι η τυποποίηση και η διανομή των προϊόντων, η καλύτερη της ποιότητας των αγαθών χωρίς τη χρησιμοποίηση φαρμάκων, η αποθήκευση παραδοσιακών σπόρων, η ευημερία των μελών του, η κατώτερη δυνατή τιμή διάθεσης προς τα φτωχά στρώματα κ.ά. Οι ενώσεις, με τα χρήματα που διαχειρίστηκαν τα μέλη των διοικήσεων τους τη δεκαετία του 2000, θα έπρεπε να είχαν κατασκευάσει εργαστήρια αποθήκευσης και τυποποίησης ακόμη και για το τελευταίο προϊόν που παράγει κάθε περιοχή. Οι αμπελοουργοί επιβάλλεται να είχαν στη διάθεσή τους οινοποιεία, οι σιτοπαραγωγοί αντίστοιχα αλευρόμυλους, οι κτηνοτρόφοι χρειάζονται τυροκομικές μονάδες, ενώ οι μελισσοκόμοι έχουν την ανάγκη εργαστηρίων εξαγωγής και τυποποίησης μελιού. Αυτές οι εγκαταστάσεις

θα συντηρούνταν άνετα από τους χιλιάδες παραγωγούς που θα πλήρωναν μία ελάχιστη εισφορά. Αντίθετα τώρα αυξάνουν τα έξοδά τους με την υποχρεωτική προσφυγή σε ιδιωτικά εκκοκκιστήρια και ελαιουργεία. Βέβαια για να πραγματοποιηθούν όλα αυτά απαιτείται η οριζόντια συμφωνία όλων των μελών του συνεταιρισμού και η διαφανής λειτουργία των οικονομικών πράξεων. Η λογική της ανάθεσης σε κόμματα και ειδικούς έχει χρεοκοπήσει. Οι αποφάσεις πρέπει να λαμβάνονται ομόφωνα σε όλους τους πρωτοβάθμιους συνεταιρισμούς κάθε χωριού όπου όλα τα μέλη (ντόπιοι ή μετανάστες), θα έχουν δικαίωμα λόγου μακριά

από διοικητικά συμβούλια και τους πράσινους, γαλάζιους ή κόκκινους «σοφούς» του κάθε χωριού.

Και στον αγροτικό κόσμο κυριαρχεί η διάκριση μεταξύ μικροκαλλιεργητών, μεγαλοχωραφάδων και ιδιοκτητών πανάκριβων γεωργικών παραγωγικών μονάδων. Όσο περνάει ο καιρός αυτή η ταξική διαφορά θα μεγαλώνει. Μία νέα αγροτική συνεταιριστική ένωση που θα λειτουργεί από τα κάτω μπορεί να συντρίψει τους νεοτσιφλικάδες και να τους στείλει να ψοφήσουν στα πεζοδρόμια των πόλεων.

■ Μάρκος Μπιτσάνης

Πορεία προς το τέλος

Το 2008, η τότε διοίκηση της ένωσης εγκαινίασε το «αγροτικό» εμπορικό κέντρο «Γαία» ή αλλιώς «Gaea Lifestyle Center» με κόστος 8 εκ. ευρώ. Το κτίριο περιλάμβανε 50 καταστήματα που νοικιάστηκαν από γνωστές φίρμες και 240 θέσεις παρκινγκ. Χαρακτηριστική ήταν η δήλωση του προέδρου ότι και η αγρότισσα έχει δικαίωμα στο καλό ντύσιμο με επώνυμα και ακριβά ρούχα. Ο στόχος των μελών της ένωσης ήταν να προσελκύσουν όλους τους αγρότες του νομού που υπολόγιζαν ότι αποτελούσαν το 90% της αγοραστικής δύναμης της Λάρισας, παράλληλα όμως άρχισε η οικονομική κρίση. Η Αγροτική Τράπεζα σταμάτησε τα δάνεια και αύξησε τα επι-

Ενημέρωση για τη συγκέντρωση της Δευτέρας 4ης Νοέμβρη στο Κέντρο Υγείας Σχηματαρίου

Εδώ και κάποιο καιρό στο Κέντρο Υγείας Σχηματαρίου μια ομάδα εργαζομένων που πάλευε χρόνια για ζητήματα περίθαλψης, και μια ομάδα κατοίκων της περιοχής, ελλήνων και μεταναστών, έχουν σχηματίσει την Πρωτοβουλία Αγώνα υγειονομικών και κατοίκων. Η Πρωτοβουλία Αγώνα εδώ και μερικούς μήνες προσπαθεί να ανοίξει στους κατοίκους της περιοχής το ζήτημα της ποιότητας των υπηρεσιών υγείας. Πριν από ένα μήνα, μια πρωτοβουλία κατοίκων («Πολίτες εν δράσει»), που συγκροτήθηκε στη βάση της αλληλεγγύης στην τελευταία απεργία των καθηγητών, διοργάνωσε από κοινού με την Πρωτοβουλία Αγώνα υγειονομικών και κατοίκων, μια εκδήλωση για τα προβλήματα περίθαλψης στην περιοχή και για τα επικείμενα σχέδια του υπουργείου υγείας, σχέδια που θα ανακοινωθούν μέσα στον επόμενο μήνα και περιλαμβάνουν συνολική επίθεση στην πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας της χώρας.

Στα πλαίσια αυτής της εκδήλωσης παρουσιάστηκε ένα ψήφισμα αγώνα (επισυνάπτεται) για έγκριση από τους παρευρισκόμενους και ένα σχέδιο αγώνα για το επόμενο διάστημα. Το πρώτο βήμα σ' αυτό το σχέδιο ήταν η διοργάνωση μιας συγκέντρωσης στο Κέντρο Υγείας Σχηματαρίου τη Δευτέρα 4 Νοέμβρη, πορεία προς το δημαρχείο για να καταδειχθούν οι ευθύνες της δημοτικής αρχής σχετικά με τη λειτουργία του Κέντρου Υγείας και με το μέλλον του, και

κατόπιν μετάβαση στη Θήβα για συνάντηση με την υποδιοικήτρια του ΓΝΘήβας, η οποία είναι υπεύθυνη για το Κέντρο Υγείας και η οποία αποφάσισε να αφήσει να εφημερεύει μόνο ένας γενικός γιατρός κάθε φορά που συνεφημερεύει παιδίατρος, απόφαση που έλαβε λίγες ημέρες πριν την εκδήλωση. Πράγμα που αν εφαρμοστεί εγκυμονεί δυνητικά τεράστιους κινδύνους για την υγεία των προστρεχόντων για πρόβλημα υγείας στη μονάδα και που είναι φανερό ότι αποτελεί σημαντικό βήμα για την απαξίωση του Κέντρου Υγείας και το μέλλον που του επιφυλάσσει το κράτος.

Πάνω από 300 χρήστες των υπηρεσιών του Κέντρου Υγείας Σχηματαρίου, κυρίως άνεργοι και συνταξιούχοι, βρέθηκαν στη συγκέντρωση που διοργάνωσε η Ανοιχτή Συνέλευση Αγώνα για την Περιθάλψη στο Δήμο Τανάγρας, για να διεκδικήσουν ασφαλές πρόγραμμα εφημέρευσης των γιατρών και να διαμαρτυρηθούν για τα επικείμενα σχέδια του υπουργείου υγείας που επιφυλάσσει είτε κλείσιμο των δομών υγείας στη περιοχή, είτε μετατροπή τους σε «οικογενειακά ιατρεία», δηλαδή απολύσεις προσωπικού, αλλαγή των εργασιακών σχέσεων των γιατρών και μετατροπή τους σε ιδιωτικές επιχειρήσεις.

Ωστόσο η υποδιοικήτρια του ΓΝΘήβας, γνωρίζοντας από πριν για την επικείμενη διαμαρτυρία, βρέθηκε στο Κέντρο Υγείας, και εκεί, για 3 ώρες, ήρθε αντιμέτωπη με την οργή των χρηστών υπηρεσιών υγείας για την πολιτική που εφαρμόζει. Συνταξιούχοι, άνεργοι και εργαζόμενοι, μέλη της Συνέλευσης Αγώνα και κάτοικοι, την έθεσαν ενώπιον των ευθυνών της με τρόπο, που δεν της επέτρεψε να παίξει τα γνωστά πολιτικά παιχνίδια, διαχείρισης και κοροϊδίας του κόσμου, που ξέρουν να παίζουν τα ανθρωπάκια της εξουσίας, όταν βρίσκουν απέναντι τους μεμονωμένους ανθρώπους. Όπως κάθε ανθρωπάκι του είδους της, το μόνο που γνώριζε να επαναλαμβάνει συνεχώς ήταν «δεν μου επιτρέπει ο προϋπολογισμός να ικανοποιήσω το αίτημα σας», «τα οικονομικά νούμερα είναι αμείλικτα», κάνοντας φανερό στους ηλικιωμένους ανθρώπους που πρώτη φορά βρέθηκαν φάτσα με φάτσα με μια εντεταλμένη της κε-

ντρικής εξουσίας, πόσο οι άνθρωποι αυτοί και οι πολιτικές που εκφράζουν μετράνε τις ανθρώπινες ζωές και πόσο μετράνε την πειθαρχία στα λογιστικά της υπηρεσίας που τοποθετήθηκαν.

Όταν μετά από 2,5 ώρες σηκώθηκε να φύγει από την αίθουσα και από την πίεση του κόσμου, η πόρτα κλειδώθηκε, οι εισοδοί του κέντρου υγείας ήταν αποκλεισμένοι από τον κόσμο, και μόνο η συνείδηση αυτού του κόσμου ότι πρόκειται μόνο για το πρώτο βήμα του αγώνα και λιγότερο η παρουσία όλων των ειδών μάπτσων (8 ΟΠΚΕ, 2 περιπολικά, ασφαλίτες) της επέτρεψαν να μεταβεί σε άλλη αίθουσα του Κέντρου Υγείας.

Επί της ουσίας η υποδιοικήτρια δεν απάντησε σε κανένα από τα θέματα που της τέθηκαν, αρνήθηκε να δεσμευτεί για την άρση της περικοπής του προγράμματος εφημέρευσης, κάνοντας μόνο ελάχιστες υποχωρήσεις. Επίσης στην ουσία δεν είπε τίποτα για τα σχέδια του κράτους σε σχέση με το τι θα γίνει με τις δομές υγείας στην περιοχή.

Στα κέρδη της κινητοποίησης η σημαντική παρουσία των χρηστών των υπηρεσιών υγείας και η κατ' επανάληψη υπενθύμιση ότι όλη αυτή η διαμαρτυρία ήταν μόνο το πρώτο βήμα σε ότι οφείλουμε να κάνουμε, αν θέλουμε να βάλουμε φραγμό στα σχέδια της εξουσίας. Όχι μόνο στο συγκεκριμένο Κέντρο Υγείας, αλλά γενικότερα.

■ Η.

Υγεία. Τα χειρότερα είναι ήδη εδώ

Εδώ και τρία χρόνια η υπόθεση της υγείας γίνεται πολυτέλεια: οι συμμετοχές στα φάρμακα για τις χρόνιες παθήσεις ανεβαίνουν· τα αυθεντικά φάρμακα μετά την εισαγωγή των γενεοσήμων ακριβαίνουν· μπαίνουν εισιτήρια των 5 ευρώ για εξέταση στα κέντρα υγείας και 25 ευρώ για εισαγωγή στα νοσοκομεία· κόβονται επιδόματα όπως το ΕΚΑΣ για πολλούς δικαιούχους, από το Γενάρη θα μπει χαράτσι 1 ευρώ σε κάθε συνταγή. Παράλληλα η κρατική περίθαλψη καταρρέει: υλικά και φάρμακα βρίσκονται διαρκώς σε έλλειψη, τα κενά σε προσωπικό μεγαλώνουν, ενώ πρόσφατα άρχισαν να κλείνουν κλινικές και νοσοκομεία. Από αυτή την τύχη δεν έχει ξεφύγει το Κέντρο Υγείας Σχηματαρίου, (ούτε το ΙΚΑ Οινόφυτων), ωστόσο τα χειρότερα έρχονται προσεχώς. Σύμφωνα με το σχέδιο που έχει δώσει στη δημοσιότητα το υπουργείο υγείας, το κέντρο υγείας κινδυνεύει είτε να κλείσει εντελώς, είτε να μετατραπεί σε «οικογενειακό ιατρείο». Στη δεύτερη περίπτωση, ένα μέρος του προσωπικού θα βγει σε διαθεσιμότητα, το κέντρο υγείας θα λειτουργεί μέχρι το μεσημέρι, και από κει και πέρα όποιος κι όποια έχουν ανάγκη υπηρεσιών περίθαλψης θα αναγκάζονται να καταφεύγουν στα ιδιωτικά ιατρεία των γιατρών της πρωινής βάρδιας. Αυτή η αλλαγή των εργασιακών σχέσεων των γιατρών, που θα πληρώνονται πια με το κεφάλι, θα δημιουργήσει σύντομα μια κατάσταση όπως γίνεται σήμερα στο ΙΚΑ: «δεν μπορώ να σε εξετάσω στην πρωινή βάρδια, έλα το απόγευμα στο ιατρείο μου». Δηλαδή θα ευνοεί πελατειακές σχέσεις, κι όποιος έχει χρήματα να πληρωθεί θα μπορεί να έχει στοιχειώδη περίθαλψη ενώ οι άνεργοι, οι ανασφάλιστοι, οι χαμηλοσυνταξιούχοι και οι φτωχοί εργαζόμενοι θα αφήνονται στη μοίρα τους. Αυτό σημαίνει ότι δεν θα έχουν πρόσβαση σε υπηρεσίες περίθαλψης, ενώ ούτως ή άλλως, δεν θα μπορούν να αγοράζουν τα φάρμακα για την πάθησή τους. Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση, εργαζόμενοι στις υπηρεσίες υγείας και κάτοικοι της περιοχής, πρέπει να αντιδράσουμε. Ο αγώνας μας δεν μπορεί να είναι μια τουφεκιά στον αέρα, πρέπει να είναι όσο χρειαστεί μακρής κι όσο απαιτούν οι συνθήκες δυναμικός.

Αγωνιζόμαστε για:

Ενιαίο φορέα πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας, όπως προτεινόταν από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας, με γιατρούς πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης.

Ελεύθερη είσοδο στις υπηρεσίες υγείας σε ασφαλισμένους και ανασφάλιστους, Έλληνες και μετανάστες, χωρίς εισιτήρια για εξέταση ή εισαγωγή σε νοσοκομείο και χωρίς «φακελάκια» στο ιατρικό προσωπικό.

Ελεύθερη πρόσβαση στο φάρμακο σε ανασφάλιστους, να επανέλθουν στο προηγούμενο επίπεδο οι συμμετοχές στους χρόνιους πάσχοντες, έξω οι φαρμακευτικές εταιρείες από την περίθαλψη.

■ Συνέλευση Αγώνα για τη περίθαλψη στο Δήμο Τανάγρας

Ένα εξτρεμιστικό σύνθημα: «Η υγεία είναι κοινωνικό αγαθό, δημόσιο και δωρεάν για όλους»

Ένα εξτρεμιστικό σύνθημα: «Η υγεία είναι κοινωνικό αγαθό, δημόσιο και δωρεάν για όλους». Συνεργείο του δήμου Λάρισας, το βράδυ της Πέμπτης 28/10/2013 κατέβασε το πανό στο οποίο αναγραφόταν το παραπάνω σύνθημα και βρισκόταν κρεμασμένο έξω από το Κοινωνικό Ιατρείο-Φαρμακείο «Τόπος Αλληλεγγύης». Τη δράση επιβεβαιώνει και η αντιδήμαρχος η οποία χαρακτήρισε το αναγραφόμενο σύνθημα «εξτρεμιστικό». Ως εξτρεμιστικό χαρακτηρίζουν οι τοπικές αρχές την αλληλεγγύη, την αλληλοβοήθεια, και δικαίωμα στην υγεία και άλλες αξίες και πράξεις που για κάθε «υγιές» μυαλό ανήκουν στη σφαίρα του αυτονόητου.

Για την ιστορία

Θεωρούμε απαραίτητο να αναφερθεί ότι πριν περίπου ένα χρόνο όταν ακόμη το εγχείρημα για το συγκεκριμένο Κοινωνικό Ιατρείο-Φαρμακείο βρισκόταν σε εμβρυικό ακόμα στάδιο, έγινε μία κίνηση από μία πρωτοβουλία πολιτών τους «ενεργούς πολίτες» για την παράλληλη δημιουργία ενός άλλου κοινωνικού ιατρείου σε συνεργασία με τον Ερυθρό Σταυρό, την εκκλησία, το πανεπιστήμιο (την Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας) καθώς και με αρωγό το Δήμο (όπως αναγράφεται στο καταστατικό του) δημιουργώντας σοβαρά ζητήματα, τόσο εντός του πανεπιστημίου όσο και στο Κοινωνικό Ιατρείο-Φαρμακείο «Τόπος Αλληλεγγύης». Την ίδια στιγμή ο Δήμος πίεζε τον «Τόπο Αλληλεγγύης» να συστεγαστεί με μία Μη Κυβερνητική Οργάνωση. Παρά τα όσα έγιναν, ο «Τόπος Αλληλεγγύης» διατηρεί την ακεραιότητά του εξυπηρετώντας εκατοντάδες ανασφάλιστους συμπολίτες μας χωρίς καμία διάκριση, πιστός στις αμεσοδημοκρατικές οριζόντιες δομές του, ενώ σε εξαιρετικές περιπτώσεις δέχεται και ασφαλισμένους όταν κρίνεται απόλυτα απαραίτητο από τους γιατρούς.

Η συντονισμένη προσπάθεια του κράτους να χτυπήσει την Υγεία στην προκειμένη περίπτωση δεν ευδοκίμησε και η αλληλεγγύη και η αυτοοργάνωση βγήκαν νικήτριες από το βρώμικο αυτό

παιχνίδι. Χαρακτηριστικά ο «Τόπος Αλληλεγγύης» αναφέρει στην ανακοίνωσή του: «δηλώνουμε λοιπόν προς κάθε κατεύθυνση ότι θα συνεχίσουμε να εννοχλούμε με τη δράση μας όσο θα υπάρχουν οι λόγοι και οι αιτίες που γεννούν τη φτώχεια και την εξαθλίωση».

Αλληλεγγύη ή φιλανθρωπία;

Ιδιαίτερη έμφαση θεωρούμε ότι πρέπει να δοθεί στην παράλληλη δημιουργία του δεύτερου Κοινωνικού Ιατρείου με την πλήρη στήριξη του Δήμου, που αναδεικνύει την προβληματική που κρύπτεται στη δημιουργία τέτοιων δομών όταν δεν έχουν σαφή ριζοσπαστικό προσανατολισμό, συγχέοντας την αλληλεγγύη με την φιλανθρωπία και λειτουργώντας πολλές φορές συμπληρωματικά σε επίπεδα αντικατάστασης ενός Ε.Σ.Υ. που ψυχορραγεί. Πρόκειται για συστημικές δομές κομμένες και ραμμένες στα μέτρα της κυβερνητικής εξουσίας και του κράτους. Άλλωστε, όπως είπε ο Eduardo Galeano: «Σε αντίθεση με την αλληλεγγύη, η οποία είναι οριζόντια και λαμβάνει χώρα μεταξύ ίσων, η φιλανθρωπία είναι πάνω-κάτω, ταπεινωτική για όσους τη λαμβάνουν και δεν αμφισβητεί ποτέ τις έμμεσες σχέσεις εξουσίας». Βλέπουμε λοιπόν ότι θεμελιακά κοινωνικά πρότάγματα είναι απαραίτητα για τέτοιου είδους δομές μέσω των οποίων είναι σημαντικό να τεθούν ερωτήματα και να δοθούν λύσεις για την υγεία που θέλουμε.

Η κοινωνία βλέπτε σοβαρά την υγεία

Η ασθένεια σε μεγάλο βαθμό είναι ένα κοινωνικό παράγωγο που σχετίζεται άμεσα με την κοινωνία στην οποία ζούμε και τη ζωή που αυτή μας έχει επιβάλλει. Οι ασθένειες όπως η σεφανιαία νόσος και ο καρκίνος έρχονται πρώτες στις αιτίες θανάτου στο δυτικό κόσμο ενώ και για τις δύο το stress και ο τρόπος ζωής έχουν εννοχοποιηθεί ως προδιαθεσικοί παράγοντες από σύσσωμη την ιατρική κοινότητα. Ένα ποσοστό της τάξης του 70-80% δαπανάται για τη νοσηλεία (δηλαδή τη συμπτωματική θεραπεία της νόσου χωρίς επιθετική προσέγγιση στα αληθινά αίτια της μέσω της οποίας θα

μπορούσαμε να μιλάμε για πραγματική θεραπεία) και όχι για υπηρεσίες που σχετίζονται με τη δημόσια υγεία. Η κατάσταση αυτή δικαιολογείται λόγω των τεράστιων κερδών που μπορεί να αποφέρει ο ανθρώπινος πόνος και η αρρώστια, μία κατάσταση της οποίας φρένο θα μπορούσε να θεωρηθεί η πρόληψη. Ακόμη όμως και να ίσχυε το αντίθετο, δηλαδή να επενδύονταν κεφάλαια στην πρόληψη, πάλι αυτή θα υποτασσόταν στο κέρδος ενώ θα συνέχιζαν εκεί να αντανακλώνται η ταξική διαστρωμάτωση και η εκμετάλλευση που αυτή γεννά. Μόνο με την απεξάρτηση της υγείας από την οικονομία του κέρδους και η αναγνώριση της ως στοιχειώδες κοινωνικό αγαθό, με τον ταυτόχρονο μετασχηματισμό της κοινωνικής δομής μπορεί να απελευθερωθεί την υγεία και να τη φέρει εκεί που ανήκει, στον καθένα μας ανάλογα με τις ανάγκες του από τον καθένα μας ανάλογα με τις δυνατότητές του. Η εμπρομηματική διαδικασία σε αντιδιαστολή με τη λογική της αυτάρκειας, τονώνει με τη σειρά της τη λογική της κατανάλωσης και όχι της δημιουργίας αγαθών με αποτέλεσμα να οδηγεί στην εκχώρηση προσωπικών λειτουργιών σε απρόσωπους θεσμούς.

Η κατάσταση αυτή μεταφερόμενη στον τομέα της υγείας, την οποία ο ασθενής αντιλαμβάνεται ως εμπόρευμα, τον οδηγεί σε μία παθητική στάση απέναντι στην υγεία του ενώ η γιατρεία απομακρύνεται από το να είναι έργο του αρρώστου γεγονός που πολλές φορές επιβαρύνει την ίδια τη θεραπεία. Ο γιατρός θεοποιείται και αποκτά τεράστια εξουσία απέναντι στον ασθενή. Έτσι η αποιατρικοποίηση της υγείας και ο επαναπροσδιορισμός της θέσης γιατρού ασθενούς είναι θεμελιακά ζητήματα. Η βίωση και η συνειδητοποίηση της αυτονομίας με πυλώνα την υγεία είναι ιδιαίτερα ουσιώδης για να νιώσει ο άνθρωπος ότι μπορεί να ζήσει χωρίς εξουσιαστικό έλεγχο. Είναι απαραίτητη και αναπόφευκτη η δημιουργία τέτοιων δομών για τη ριζική, ριζοσπαστική αλλαγή. Εμπρός για την απαλλοτρίωση της υγείας.

■ Ν. Ρακόπουλος

Μικρά μεγάλα εσωτερικά νέα

► Χαλκιδική 13/10. Συνέλαβαν και την γιαγιά που τραγουδούσε

Επιτέλους η εθνοσωτήρια κυβέρνησης του Σαμαρά, μας απαλλάσσει μετά από τους μιαιρούς ναζιστές της Χ.Α. και από τους εξτρεμιστές τρομοκράτες που τρομοκρατούν τους φιλήσυχους χρυσοθήρες επενδυτές όπως ο Μπόμπολας και η Καναδική TVX Gold κι εμποδίζουν την ανάπτυξη αυτού του ευλογημένου (από τον Έλληνα Θεό) τόπου: Η 76χρονη κάτοικος της Μεγάλης Παναγιάς Χαλκιδικής, που είχε γίνει γνωστή καθώς κατά την διάρκεια διαμαρτυρίας των κατοίκων είχε σταθεί απέναντι στα ΜΑΤ και τραγουδούσε πριν εκείνοι επιτεθούν με χημικά, κλήθηκε από την Αστυνομία σε ανωμοτί κατάθεση ως ύποπτη για άσκηση παράνομης βίας. Η κλήση αφορά την διαμαρτυρία κατοίκων που έκλεισαν το δρόμο για το εργοτάξιο των Σκουριών, στις 12 Ιουνίου 2013.

Κατά την δικογραφία, η ηλικιωμένη μαζί με άλλους 25 τρομοκράτες-κατοίκους της Μ. Παναγιάς, που επίσης έχουν δεχτεί κλήσεις για ανωμοτί κατάθεση για την ίδια κατηγορία, έκλεισαν το δρόμο και παρεμπόδισαν λεωφορεία με εργαζόμενους της «Ελληνι-

κός Χρυσός» να πάνε στο χώρο εργασίας τους. Οι αρχές ερμηνεύουν το κλείσιμο του δρόμου σαν άσκηση παράνομης βίας. Την ίδια κατηγορία αντιμετωπίζουν ακόμη 11 άτομα, κάτοικοι της ευρύτερης περιοχής, για παρόμοια διαμαρτυρία που σημειώθηκε στις 22 Απριλίου 2013. Δείτε το βίντεο με τη τρομοκρατική ενέργεια της γιαγιάς: http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=qBpfkxSik8#t=13

► Πάτρα. Αποβολή μαθήτριας γιατί δεν πήρε μέρος στην προσευχή

Το πωγύριμα της χώρας που τη βάπτισαν Ελλάδα στην εθνικόφρονα δεκαετία του 1950 συνεχίζεται με αδιάκοπους ρυθμούς. Μαθήτρια τιμωρήθηκε με αποβολή στο ΕΠΑΣ Βοηθών Νοσηλευτών που λειτουργεί στο Νοσοκομείο «Άγιος Ανδρέας» της Πάτρας διότι αρνήθηκε να κάνει προσευχή! Το Σωματείο Εργαζομένων του Νοσοκομείου, κατήγγειλε την αποβολή αναφέροντας ότι: «οι αυταρχικές συμπεριφορές που παρατηρούνται στο ΕΠΑΣ θα πρέπει να απασχολήσουν σοβαρά και άμεσα την διοίκηση του Νοσοκομείου. Σας κάνουμε γνωστό ότι την Δευτέρα 14/10/13, στην ΕΠΑΣ Βοηθών Νοσηλευτών που λειτουργεί στο Νοσοκομείο «ΑΓ. ΑΝΔΡΕΑΣ», η εκεί Διευθύντρια της Σχολής, απέβαλε μαθήτρια γιατί αρνήθηκε να κάνει την καθιερωμένη προσευχή» αναφέρει το Σωματείο και προσθέτει: «Το προαναφερόμενο περιστατικό που είναι καταδικαστέο, είναι συνέχεια και άλλων τέτοιων αρκετών αυταρχικών συμπεριφορών, που πρέπει να απασχολήσουν σοβαρά

και άμεσα την Διοίκηση του Νοσοκομείου, που έχει την ευθύνη της λειτουργίας της προαναφερόμενης Σχολής». Στον 21ο αιώνα η Ελλάδα μετατρέπεται σε μία θεοκρατική χώρα όπου η ελεύθερη επιλογή της θρησκείας και η ανεξίτηρη τιμωρούνται όπως στα θεοκρατικά καθεστώτα του Ιράν και της Σαουδικής Αραβίας. Το μόνο που λείπει για να ολοκληρωθεί το πάζλ είναι η ιερά εξέταση και η καταδίκη σε θάνατο όποιου δεν δηλώνει χριστιανός ορθόδοξος ή δεν θέλει να συμμετέχει σε θρησκευτικές τελετές!

► Ποινές φυλάκισης σε όποιους καταφέρνουν εναντίον της πολιτικής της Ε.Ε. και του Ο.Η.Ε.

Η...ολοκλήρωση της Ελληνικής «Δημοκρατίας» προς ένα φασιστικό καθεστώς συνεχίζεται με αμείωτους ρυθμούς. Η φασιστική συγκυβέρνηση Σαμαρά Βενιζέλου στο νομοσχέδιο για τα ηλεκτρονικά «βραχιολάκια» των κρατουμένων, ενέταξε τροπολογία με την οποία ποινικοποιεί επί της ουσίας την πολιτική δράση όσων αντιδρούν στις κυρώσεις που επιβάλλουν Διεθνείς Οργανισμοί κατά κρατών. Η ρύθμιση κατατέθηκε εν κρυπτώ την Παρασκευή 25/10/13 το απόγευμα στη Βουλή, σύμφωνα με την οποία οι «απειθαρχοί» και οι αλληλέγγυοι σε διάφορες χώρες και κινήματα θα διώκονται ακόμη και αν το εθνικό δίκαιο δεν θεωρεί έγκομες τις ενέργειές τους! Με λίγα λόγια όποιοι αντιδρούν και διαδηλώνουν εναντίον των ιμπεριαλιστικών επιθέσεων της δύσης μέσω αποφάσεων του Ο.Η.Ε. (π.χ. Ιράκ, Αφγανιστάν, Συρία κλπ) θα βρίσκονται

κατηγορούμενοι με ποινή φυλάκισης μέχρι έξι μήνες. Το φασιστικό τύπου νομοσχέδιο αναφέρει κατά λέξη: «Όποιοι με πρόθεση παραβιάζουν κυρώσεις ή περιοριστικά μέτρα που έχουν επιβληθεί σε βάρος κρατών ή οντοτήτων ή οργανισμών ή φυσικών ή νομικών προσώπων, με αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ ή με κανονισμούς της ΕΕ, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον έξι μηνών εκτός αν από άλλη διάταξη προβλέπεται βαρύτερη ποινή. Οι διατάξεις του προηγούμενου εδαφίου εφαρμόζονται και όταν οι προβλεπόμενες σε αυτό πράξεις δεν είναι αξιόποινες κατά τους νόμους της χώρας στην οποία τελέστηκαν». Για να καταλάβουμε λιγάκι το πόσο σοβαρό είναι αυτό να φέρουμε μερικά παραδείγματα: Η ΕΕ π.χ. θεωρεί το κουρδικό ΡΚΚ «τρομοκρατική οργάνωση», άρα όποιος πολίτης συμπαρασταθεί στο ΡΚΚ θα κλείνεται από δω και πέρα στη φυλακή. Αν η ΕΕ αύριο αποφασίσει π.χ. να ταχθεί υπέρ μιας εισβολής στη Συρία, όποιος διαφωνεί με την απόφαση αυτή και είτε διακηρύσσει εγγράφως ή προφορικά την αντίθεσή του με την εισβολή, η κυβέρνηση Σαμαρά - Βενιζέλου θα τον χώνει φυλακή. Αν αυτό το νέο φασιστικό άρθρο του ποινικού Κώδικα ίσχυε στις αρχές της δεκαετίας του 1990, όταν έγινε η πρώτη επίθεση εναντίον του Ιράκ με κάλυψη από το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, θα είχαν μπει στη φυλακή περισσότεροι από τους μισούς Έλληνες, οι οποίοι διαδήλωναν εναντίον του πολέμου και συμπαραστέκονταν μαχητικά στο Ιράκ με διαδηλώσεις και ήταν εναντίον των εισβολών ΝΑΤΟικών.

Συνέντευξη: Για την απεργία των διοικητικών υπαλλήλων στα Πανεπιστήμια

Οι διοικητικοί υπάλληλοι του ΕΚΠΑ και του ΕΜΠ βρίσκονται στην ένατη εβδομάδα απεργίας (15/11/2013), έχοντας μπλοκάρει εκπαιδευτικές και ερευνητικές λειτουργίες των ιδρυμάτων. Μιλήσαμε με το σύντροφο Α., μέλος απεργιακής επιτροπής, για την δυναμική του αγώνα και για την γενικότερη αναδιάρθρωση των πανεπιστημίων.

Απατρις: Τι συμβαίνει με τις απογραφές των υπαλλήλων που ζήτησε το Υπουργείο Παιδείας;

Α: Μπλοκάρουμε την παροχή των στοιχείων που ζητούσε το Υπουργείο Παιδείας για τις διαθεσιμότητες. Έτσι, σκαρφίστηκαν την ατομική απογραφή κάτι που εντάσσεται στο «κράτος έκτακτης ανάγκης» το οποίο αναίρει την ίδια του την νομιμότητα για να πετύχει αυτό που θέλει. Αρχικά όλοι, ακόμα και το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου έλεγε όχι στην απογραφή. Συλλέχθηκαν υπογραφές άρνησης της ατομικής απογραφής -620 άτομα σε σύνολο 1000- και επρόκειτο να σταλούν στο Υπουργείο. Όμως,

η συνδικαλιστική γραφειοκρατία λειτουργήσει υπονομευτικά. Το ΔΣ -η πλειοψηφία του έχει σχέσεις με το ΠΑΣΟΚ- καλλιέργησε ψευδαισθήσεις ότι οι βουλευτές θα καταψήφισαν την τροπολογία που άλλαξε τον πειθαρχικό κώδικα των δημοσίων υπαλλήλων προσθέτοντας σαν πειθαρχικό παράπτωμα την «μη-απογραφή». Επειδή έληγε η προθεσμία της απογραφής έθεσαν την τροπολογία σε αναδρομική ισχύ και έδωσαν παράταση μέχρι το επόμενο μεσημέρι. Ο Γραμματέας του Συλλόγου βγήκε στη Δ. Τ. και δήλωσε ότι θα απογραφεί παροτρύνοντας και άλλους. Εκεί που 620 άτομα δεν θα απογράφονταν, πέσαν τηλεφώνως, πιέσεις, απειλές, με αποτέλεσμα να μείνουμε γύρω στους 200. Φοβερή διάσπαση, φοβερή ψυχολογική πίεση. Καθαιρέσαμε τον Γραμματέα στη Γενική Συνέλευση και αυτός δεν το αναγνωρίζει.

Οι εργαζόμενοι που δεν απογράφηκαν παραπέμπονται στο πειθαρχικό συμβούλιο του Υπουργείου Παιδείας.

Απατρις: Ποιοι παράγοντες διαμορφώνουν τη δυναμική της απεργίας;

Α: Υπάρχουν αντικειμενικοί και υποκειμενικοί παράγοντες. Οι πρώτοι είναι το μεγάλο ποσοστό διαθεσιμότητας, 40% από το Πανεπιστήμιο Αθηνών και 50% από το Πολυτεχνείο, και το λεγόμενο Αυτοδιοίκητο. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτά τα ιδρύματα έχουν τις πιο μαχητικές κινητοποιήσεις. Γίνεται «σφαγή». Ταυτόχρονα, το Υπουργείο δεν είχε στα μητρώα του όλα τα στοιχεία που χρειαζόταν για τη διαθεσιμότητα, και έτσι μπλοκάρουμε την αποστολή των στοιχείων που ζητήθηκαν.

Οι υποκειμενικοί παράγοντες. Κάνουμε έναν μακρύ απεργιακό αγώνα, γιατί έχουμε καταφέρει να σπάσουμε την ισχύ της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Η ηγεσία του Συλλόγου ταυτίζεται με την διοίκηση του Ειδικού Λογαριασμού Κονδυλίων Έρευνας, με αποτέλεσμα να έχουν προσλάβει πάρα πολύ κόσμο «δικό τους», φτιάχνοντας έναν πελατειακό-εργοδοτικό μηχανισμό. Ο Σύλλογος δε λειτουργεί απλώς σα μηχανισμός διαπραγμάτευσης της τιμής της εργασια-

κής δύναμης, αλλά ξεκάθαρα προς όφελος της Διοίκησης εξυπηρετώντας άμεσα τα συμφέροντα των «μαγαζιών» με τα ερευνητικά, έχοντας ένα κομμάτι του κόσμου σκληρά εξαρτημένο.

Όμως, το μεγαλύτερο μέρος του προσωπικού των ερευνητικών προγραμμάτων έγινε αορίστου χρόνου με τις διατάξεις Παπανδρέου και Παυλόπουλου. Έτσι, υπάρχει μεγάλο μέρος του κόσμου που δεν είναι δεμένο στον μηχανισμό και υπήρχε δυνατότητα παρέμβασης στο Σύλλογο. Οπότε, όταν σήμανε το καμπανάκι των απολύσεων φτιάχτηκαν επιτροπές αγώνα. Παρότι ξεκινήσανε από ένα μερικό και άμεσο ζήτημα, κατάφεραν και λειτουργήσαν «μέσα και ενάντια» στο Σύλλογο και έθεσαν ζητήματα εκτός του πελατειακού μηχανισμού, ζητήματα περιεχομένου και αυτόνομης οργάνωσης της δράσης. Όπως, σε ποιο πλαίσιο εντάσσεται η συγκεκριμένη κίνηση εναντίον μας ή ποια κοινά συμφέροντα έχουμε με τους φοιτητές και την εργατική τάξη γενικότερα.

Πρέπει να πω ωστόσο ότι καθώς οι διαθεσιμότητες χτυπούν ακόμη και τον σκληρό πυρήνα του συνδικαλιστικού μηχανισμού έχουν συρθεί στο να ψηφίζουν συνέχιση της απεργίας εδώ και 9 εβδομάδες παρά τις διαρκείς υπονομευτικές κινήσεις.

Απατρις: Ποιες οι σχέσεις των απεργών με τους φοιτητές, τα μέλη ΔΕΠ ή με ανθρώπους εκτός του πανεπιστημίου;

Α: Πέρυσι, είχαμε προσπαθήσει να κάνουμε κοινές επιτροπές αγώνα φοιτητών-εργαζομένων. Ήταν μειοψηφικές. Ωστόσο, είχαμε κάνει δυναμικές κινήσεις όπως η κατάληψη του server στη διάρκεια των εκλογών για τα Συμβούλια Διοίκησης. Με την πλειοψηφία των φοιτητών ή των φοιτητικών συλλόγων δεν είχαμε ουσιαστική κοινή δράση. Πατί μέχρι τώρα στις απεργίες απλά κλείναμε τα γραφεία μας. Γινότανσαν όλα κανονικά, υπήρχαν απεργοσπάστες. Ήταν σαν να ήμαστε αόρατοι. Σε αυτό τον απεργιακό αγώνα κλείσαμε συνολικά το ίδρυμα και εκ των πραγμάτων ήρθαμε σε επαφή με φοιτητές και μέλη ΔΕΠ.

Οι περισσότεροι σύλλογοι με αγωνιστικές μειοψηφίες στο εσωτερικό τους πήραν αποφάσεις για καταλήψεις, όπως στη Σχολή Θετικών Επιστημών και αλλού. Στην κινητοποίηση συμμετέχουν τα πιο δυναμικά κομμάτια, αλλά δεν έχεις μαζικές φοιτητικές πορείες ή συνελεύσεις. Η κατάσταση αφορά άμεσα και τους φοιτητές. Αν φύγει το 50% του προσωπικού θα υπάρχει πρόβλημα στην καθημερινότητα των σπουδών τους.

Επίσης, στο ΕΚΠΑ έχουμε έρθει σε επαφή και με συνελεύσεις γειτονιών, όπως η Βίλα Ζωγράφου. Μέλη της συμμετέχουν στις περιφρουρήσεις, κάναμε γλέντι, συνεισέφεραν στο απεργιακό ταμείο, πραγματοποιήσαμε πορεία στο Ζωγράφο. Έχουμε γίνει εκδηλώσεις με σωματεία και συλλογικότητες και με τους σχολικούς φύλακες που είχαν κατασκηνώσει στα Προπύλαια.

Όσον αφορά στα μέλη ΔΕΠ υπάρχουν πολλοί που λόγω των «μαγαζιών» είναι

εναντίον μας. Στη ΣΘΕ ο σύλλογος μελών ΔΕΠ έκανε αρκετές εβδομάδες απεργία, αλλά αυτό δεν εκπροσωπεί το σύνολο, αλλά το πιο κινητοποιημένο κομμάτι των διδασκόντων.

Υπήρχαν πολλές πιέσεις να λειτουργήσουν τα ερευνητικά. Τελικά το κατάφεραν εν μέρει, και λόγω εσωτερικών προβλημάτων της απεργίας. Το μεγαλύτερο μέρος των ερευνητικών δεν λειτουργούν αλλά υπάρχουν και «τρύπες». Ειδικά στην Ιατρική και στην ΣΘΕ.

Απατρις: Ποιες αδυναμίες εντοπίζεις;

Α: Η επιτροπή είναι ανοιχτή και έχει συμμετάσχει αρκετός κόσμος στις δράσεις. Στις απεργιακές δράσεις συμμετέχουν ενεργά περίπου 100 άτομα και καθημερινά στην απεργιακή επιτροπή 10-20. Δυστυχώς όμως, η λογική της ανάθεσης δεν εκλείπει.

Ένα αρνητικό είναι ότι δεν έχουμε καταφέρει να οικειοποιηθούμε το ίδρυμα με έναν άλλο τρόπο, να το κοινωνικοποιήσουμε μέσα στον αγώνα, να μπουν οι υποδομές στην υπηρεσία της κοινής δράσης με άλλα αγωνιζόμενα κομμάτια.

Απατρις: Ποια είναι η στάση της Διοίκησης;

Α: Ο Πρύτανης είχε μια επαμφοτερίζουσα στάση λόγω της πίεσης που ασκείται από τη μείωση προσωπικού αλλά και από μέλη ΔΕΠ με ερευνητικά ή όσους υπερασπίζονται την αναδιάρθρωση. Κήρυξε αναστολή λειτουργίας αλλά όταν κλείσαμε το ίδρυμα την χαρακτήρισε συμβολική. Μετά ζητούσε να ανοίξουμε το ίδρυμα αλλά δεν κινήθηκε εναντίον μας νομικά ή πειθαρχικά. Αναγκάστηκε να το κάνει ο Υπουργός. Από την άλλη το Συμβούλιο Ιδρύματος είναι εναντίον μας. Λέει ότι έπρεπε να γίνει σωστότερα η αξιολόγηση αλλά δεν διαφωνεί επί της ουσίας.

Απατρις: Ποια είναι η παρούσα κατάσταση;

Α: Το γραφείο της απεργιακής επιτροπής είναι ανοικτό και τα επείγοντα ζητήματα (π.χ. έγγραφα ώστε να μην απελαθεί κάποιος) τα διεκπεραιώνουμε. Μιλάμε για κοινωνικές ανάγκες, όχι για το κεφάλαιο. Κινούμαστε σε μια λογική που βλέπει το φοιτητή σα σύμμαχο, αλλά σε καμία περίπτωση δεν εξυπηρετούμε τις ανάγκες των ερευνητικών προγραμμάτων. Η επιτροπή δεν αναλαμβάνει μόνο την οργάνωση του αγώνα αλλά και την επικοινωνία με άλλους κλάδους και αγωνιζόμενα κομμάτια. Κατά κάποιο τρόπο έχει δημιουργηθεί μια μορφή δυαδικής εξουσίας μέσα στο πανεπιστήμιο. Από τη μια η Σύγκλητος και τα διοικητικά όργανα και από την άλλη η απεργιακή επιτροπή.

Απατρις: Πως συνδέονται οι διαθεσιμότητες με την αναδιάρθρωση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση;

Α: Υπάρχει μια πολιτική αναδιάρθρωσης της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης που ξεκινάει το 2006-07 με το νόμο Γιαννάκου, με τον οποίο κατάφερε μερικώς να προωθήσει την λογική της λειτουργίας των ιδρυμάτων με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, την επιβολή μανάτζμεντ κλπ. Το 2011 ο νόμος Διαμαντοπούλου επιχειρούσε ξανά να αλλάξει το μοντέλο διοίκησης των πανεπιστημίων. Και τότε υπήρξαν αντιδράσεις από φοιτητές αλλά και από κατεστημένα συμφέροντα και τις πρυτανικές αρχές του πανεπιστημίου. Με το νόμο Αρβανιτόπουλου το 2012 πέρασε ένα πολύ πιο αυταρχικό μοντέλο διοίκησης με την εισαγωγή των Συμβουλίων Ιδρύματος. Παράλληλα υπήρχε μια διαδικασία συρρίκνωσης της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης με την πρώτη φάση του

Σχεδίου Αθηνά: συγχωνεύσεις ιδρυμάτων, τμημάτων και σχολών.

Τα παραπάνω συνδυάζονται με το πλαίσιο πολιτικής απολύσεων στο δημόσιο τομέα, με τη μείωση του μισθολογικού κόστους και την εισαγωγή επισφαλών σχέσεων εργασίας, κάτι που ήδη γίνεται με τις εργολαβίες, όπως για παράδειγμα στην καθαριότητα αλλά σχεδιάζεται μέχρι και για τους διδάσκοντες (ρύθμιση του ν. Διαμαντοπούλου για προσωρινούς καθηγητές). Η χρηματοδότηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης έχει μειωθεί πάνω από 50% τα τελευταία τρία χρόνια ενώ κουρεύτηκαν τα αποθεματικά των πανεπιστημίων με το PSI.

Απατρις: Ποιά είναι η σχέση της αναδιάρθρωσης στην εκπαίδευση με τις γενικότερες μεταβολές στις εργασιακές σχέσεις;

Α: Αυτή η συρρίκνωση των ΑΕΙ και των ΑΤΕΙ δεν είναι μεμονωμένο γεγονός. Είναι ενταγμένη στη γενικότερη πολιτική διαχείρισης της κρίσης μέσω των μνημονίων και συνδέεται και με την αναδιάρθρωση της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Από τη μια έχεις το νέο λύκειο που μετατρέπεται σε εξεταστικό κέντρο οδηγώντας σε μείωση των μαθητών που εισάγονται στα πανεπιστήμια τουλάχιστον κατά 25%. Από την άλλη τις δομές κατάρτισης που μέσω του θεσμού μαθητείας εκμεταλλεύονται άμισθα εργασία.

Αυτά έχουν να κάνουν και με την αλλαγή του καθεστώτος συσσώρευσης του κεφαλαίου. Η τριτοβάθμια εκπαίδευση προσαρμόζεται στις ανάγκες του κεφαλαίου: προφανώς χρειάζονται λιγότερους απόφοιτους πανεπιστημίου. Αυτή η πολιτική της συρρίκνωσης σε σχέση με τις ανάγκες του κεφαλαίου αντανακλάται στον αριθμό των τμημάτων και στον αριθμό του προσωπικού, που μειώνεται και μέσω του παγώματος των προσλήψεων μελών ΔΕΠ.

Εκτός από τη συρρίκνωση του πανεπιστημίου αλλάζει και ο χαρακτήρας του. Μειώνοντας δραστικά την κρατική χρηματοδότηση (μείωση του άμεσου μισθού), ωθούν το πανεπιστήμιο να λειτουργήσει με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια ώστε να εξυπηρετεί τις ανάγκες τους όπως π.χ. την φύλαξη με εργολαβίες. Είναι πολύ πιθανό σταδιακά να έχουμε εισαγωγή διδασκόντων και σε προπτυχιακό επίπεδο, όπως γενικά στην Ευρώπη. Πέρα λοιπόν από την επίθεση στο μισθό μας και στις θέσεις εργασίας υπάρχει και μια μετακύλιση του κόστους σπουδών από το κεφάλαιο στην εργασία, δηλαδή στους φοιτητές και στις οικογένειές τους. Μια επίθεση στον «κοινωνικό ή έμμεσο μισθό».

Θα φτιαχτούν τμήματα και προγράμματα σπουδών πολλών ταχυτήτων ανάλογα με το πόσα χρήματα μπορούν να αποφέρουν. Η επιχειρηματικοποίηση του πανεπιστημίου συνδέεται με τη συνολικότερη πολιτική που ακολουθεί το κράτος. Δεν είναι απλώς ότι θέλει να πληρώσει τους δανειστές. Είναι μια πολιτική απαξίωσης εργασιακής δύναμης, μεταβλητού κεφαλαίου, αλλά και απαξίωσης σταθερού κεφαλαίου, ένα κομμάτι των πανεπιστημίων θα κλείσει. Ένα κομμάτι του κρατικού κοινωνικού κεφαλαίου θα καταστραφεί.

Παγκρήτιο Δίκτυο Αγώνα κατά των βιομηχανικών Α.Π.Ε., για την επιχειρούμενη φορολόγηση των αγροτεμαχίων

Το υπό ψήφιση φορολογικό νομοσχέδιο, πέρα από την αντισυνταγματικότητα του, που καταπατά (για μια ακόμη φορά) την ισότητα των πολιτών στην κατανομή των φορολογικών βαρών, σχεδιάζει και την τελική επίθεση κατά της ιδιοκτησίας.

Οι ιδεολογικοί απόγονοι αυτών που επί δεκαετίες τρομοκρατούσαν το λαό με το «θα έρθουν οι κομμουνιστές και θα σας πάρουν τα σπίτια και τα χωράφια», σήμερα, μεθοδεύουν να μας τα πάρουν οι ίδιοι για να τα χαρίσουν στους τοκογλύφους δανειστές, στο χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο.

Ενώ, πουθενά παγκοσμίως δεν φορολογούνται τα μέσα παραγωγής, σύμφωνα με το νέο νομοσχέδιο φορολογείται η αγροτική - κτηνοτροφική γη (το μέσο παραγωγής) και μάλιστα με διαφορετικούς συντελεστές ανάλογα με την προνομιακή της θέση, ως να είναι οικόπεδο. Φορολογείται δηλαδή με μεγαλύτερο συντελεστή το χωράφι που βρίσκεται κοντά στην θάλασσα ή με πρόσοψη σε επαρχιακό δρόμο! Επίσης φορολογούνται με μεγαλύτερο συντελεστή οι μικρές καλλιέργειες από όσο οι μεγάλες.

Α. Είναι προφανές, το που στοχεύει το νομοσχέδιο και αλίμονο αν ψηφισθεί και εφαρμοσθεί.

Στοχεύει στην υφαρπαγή της γης.

Τούτο θα γίνει σιωπηρώς μέσω κατασχέσεων από την εφορία και μάλιστα με στιγματισμό των παραγωγών ως φοροφυγάδων! Καθώς οι παραγωγοί και οι κτηνοτρόφοι δεδομένων και των αστάθμητων παραγόντων που επηρεάζουν την παραγωγή (καιρικές συνθήκες, ασθένειες ζώων ή φυτών, κ.α.) κάποια στιγμή δεν θα μπορέσουν να πληρώσουν τον βαρύ φόρο - ενοίκιο για την γη που τους ανήκει.

Θα γίνει και επειδή οι αγρότες θα εξαγκασθούν να πουλήσουν τη γη τους για ένα ξεροκόμματο, προκειμένου να γλυτώσουν τις συνέπειες από την μη πληρωμή των φόρων.

Ακόμη πιο τραγική θα είναι η κατάσταση για αυτούς, που η γη τους υφαρπάζεται από το κράτος, μέσω της γνωστής “τεχνικής” των δασικών χαρακτηρισμών, για να δοθεί βορά στις εταιρείες ΒΑΠΕ. Θα κληθούν να πληρώσουν δυσβάστακτο

φόρο για την περιουσία τους, που ενώ την έχουν δηλώσει στο Ε9, δεν θα την ελέγχουν πια και ούτε θα διαθέτουν τα πολλά επιπλέον χρήματα που απαιτούνται για την δικαστική διεκδίκηση της.

Χαρακτηριστική τέτοια περίπτωση είναι στο Αποτηγάδι Χανίων, όπου 2.700 στρέμματα, πατρογονικών περιουσιών, χαρακτηριστήριστηκαν δασικές, έπειτα από αιτήσεις εταιρειών ΒΑΠΕ (θυγατρικών της Γαλλικής EDF) εν αγνοία των κατοίκων - ιδιοκτητών. Και αυτοί που θα βρεθούν στην δύσκολη θέση των συναγωνιστών από το Αποτηγάδι, δεν θα είναι και λίγοι, αν αναλογιστούμε τις εκτάσεις που χρειάζονται για να υλοποιηθούν τα 6.500 MW έργα ΒΑΠΕ, που έχουν ήδη αδειοδοτηθεί ή αιτούνται να αδειοδοτηθούν από τη ΡΑΕ, για την Κρήτη.

Β. Το νομοσχέδιο αυτό, αν ψηφισθεί, θα αποτελέσει κάρδιο πλήγμα στην πρωτογενή παραγωγή, σε μια στιγμή που ειδικά λόγω κρίσης εξαρτάται από αυτήν η επιβίωση του πληθυσμού.

Η πρωτογενής παραγωγή θα συρρικνωθεί ακόμα περισσότερο.

Που θα πάνε, τι θα γίνουν οι ανέστιοι, πλέον, πρώην αγρότες;

Η ελληνική ύπαιθρος θα αλλάξει σύντομα και πολύ φοβούμαστε ότι οι παρυφές των πόλεων θα γεμίσουν παραγκουπόλεις και ανθρώπους που θα ζουν με το άγχος του ξεσιπταμού, κατά τις επιταγές των εκάστοτε «επενδυτικών» σχεδίων.

Ο αγώνας των αγροτών και των κτηνοτρόφων μας, θα πρέπει να καταστεί πάνδημος, γιατί η συρρίκνωση και η καταστροφή της πρωτογενούς παραγωγής, απειλεί πρωτίστως τη ζωή μας.

Λαός χωρίς δυνατότητα παραγωγής της τροφής του, είναι λαός υποδουλωμένος.

Παγκρητιο Δίκτυο Αγώνα Κατά Των Βιομηχανικών Α.Π.Ε.

padyagobape@gmail.com

<https://sites.google.com/site/pagkritiodyktioagonakatavape>
<http://www.facebook.com/pagkritiodyktioagonakatavape>

Κάρλα, μια ταλαιπωρημένη λίμνη

Η λίμνη Κάρλα βρίσκεται στα όρια των νομών Λαρίσης και Μαγνησίας. Είναι γνωστή από την αρχαιότητα με το όνομα Βοιβηίδα (Βοιβηίς), ενώ οι ντόπιοι την αποκαλούν και «Βάλτο». Το 1962, εποχή που εκπονήθηκαν πολλά υδρευτικά έργα (φράγματα κ.ά.), η λίμνη αποξηράνθηκε προκειμένου να δημιουργηθούν αγροτεμάχια για τους αγρότες της περιοχής αλλά και για να απαλλαχθούν από τις συχνές πλημμύρες και τα κρούσματα ελονοσίας, χωρίς όμως να έχει εκπονηθεί κάποιο ολοκληρωμένο σχέδιο.

Επιπτώσεις

Τα αποτελέσματα της αποξήρανσης έγιναν αμέσως ορατά και ήταν καταστροφικά τόσο για το περιβάλλον όσο και για τον τοπικό πληθυσμό. Το μικροκλίμα της περιοχής άλλαξε με αποτέλεσμα να επηρεαστεί η παραλίμνια χλωρίδα και η πανίδα, ραγδαία πτώση ολόκληρου του υδροφόρου ορίζοντα της ευρύτερης έκτασης, εισχώρηση θαλασσινού νερού, εμφάνιση ρηγμάτων και καθίζηση της γης είναι κάποιες από τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις. Ο τοπικός πληθυσμός, ψαράδες στην πλειοψηφία τους, άλλαξε επάγγελμα και στράφηκε στη γεωργία. Η διανομή των υποσχόμενων δωρεάν κτημάτων στους νέους αγρότες δεν έγινε ποτέ, αντίθετα τα κτήματα παραχωρήθηκαν με την καταβολή ενοικίου. Ακόμη και έτσι όμως, οι καλλιέργειες δεν απέφε-

ραν τα αναμενόμενα λόγω του συσσωρευμένου αλατιού στο υπέδαφος αλλά και εξαιτίας των συχνών πλημμύρων. Πολλοί κάτοικοι αδυνατώντας να προσαρμοστούν στα νέα δεδομένα εγκατέλειψαν τα χωριά τους και κατευθύνθηκαν προς τα κοντινά μεγάλα αστικά κέντρα.

Ανασύσταση σημαίνει τέλος στα προβλήματα;

Λαμβάνοντας υπόψη τα παραπάνω αλλά και τις τοπικές διαμαρτυρίες, το κράτος αποφάσισε την ανασύσταση της λίμνης σε μικρότερη όμως έκταση από την αρχική, τη δεκαετία του 90. Η εισροή νερών, με άντληση από τον Πηνειό ποταμό άρχισε το 2010 και από τότε τελεί υπό τη διαχείριση του Φορέα Διαχείρισης Περιοχής Οικοανάπτυξης Κάρλας Μαυροβουνίου Κεφαλόβρυσου Βελεστίνου. Παρά το γεγονός ότι από τότε και μέχρι το 2012 η στάθμη της λίμνης συνεχώς ανέβαινε, τα προβλήματα για την Κάρλα δεν τελείωσαν. Τον Οκτώβριο του '13 καταγράφηκε η πιο χαμηλή στάθμη από τότε που ξανάρχισε η πλήρωση με νερά.

Η χαμηλή στάθμη του νερού οφείλεται και

σε κλιματικούς παράγοντες (ανομβρία) αλλά κυρίως σε ανθρώπινους. Η μη κατασκευή των προβλεπόμενων ταμιευτήρων στον Πηνειό, λόγω έλλειψης χρημάτων έχει επιβαρύνει την κατάσταση αλλά το πρόβλημα οφείλεται κυρίως στο γεγονός ότι γύρω από τη λίμνη υπάρχουν πάνω από 4000 γεωτρήσεις που δημιουργήθηκαν αποκλειστικά για το πότισμα γεωργικών

καλλιέργειών. Γεωτρήσεις που μπορεί να φτάσουν μέχρι και τα 600 μέτρα σε βάθος και που ουσιαστικά το νερό τους είναι άχρηστο, λόγω υψηλού ποσοστού αλατιού, χωρίς τη χρήση φίλτρου. Παλιότερα το μέσο βάθος των γεωτρήσεων ήταν τα 40 μέτρα.

Η μεταστροφή που πραγματοποιήθηκε στις καλλιέργειες (στον κάμπο της Λάρισας κατά κύριο λόγο), από σιτηρά που δεν χρειάζονται μεγάλες ποσότητες νερού σε υδροφιλικές, επιδοτούμενες όπως είναι

το βαμβάκι και το τριφύλλι είναι ο λόγος της ύπαρξης τόσων γεωτρήσεων και του γενικότερου υδατινού προβλήματος του κάμπου. Τα φυτοφάρμακα έχουν επηρεάσει τόσο το υπέδαφος όσο και τον υδροφόρο ορίζοντα.

Κάρλα και Αχελώος

Οι αγρότες που σήμερα ζητούν και απαιτούν την εκτροπή του Αχελώου θεωρώντας την ως πανάκεια για τα προβλήματα τους, θυμίζουν έντονα τους αγρότες του παρελθόντος που απαιτούσαν την αποξήρανση της Κάρλας. Όπως εξαπατήθηκαν τότε και το πληρώνουμε ακριβιά ακόμη και σήμερα, έτσι και τώρα ο λογαριασμός μπορεί να αργήσει να έρθει αλλά σίγουρα θα είναι μεγάλος.

Έτσι, όλες αυτές οι κινήσεις με στόχο τη βίαιη λεηλασία της φύσης, την ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση του δημόσιου και φυσικού πλούτου και την ανελέητη επιβάρυνση του οικοσυστήματος, το μόνο που μπορούν να αποφέρουν είναι εκτεταμένες και ανεπανόρθωτες καταστροφές στο φυσικό κόσμο. Παρόλ' αυτά η φύση θα βρει τον τρόπο να επαναφέρει τις ισορροπίες...

Lost boy

Οι “Χρυσές” χορηγίες του Μπόμπολα και της «Ελληνικός Χρυσός»

Η εταιρεία «Ελληνικός Χρυσός» φαίνεται να έχει θέσει για σκοπό της να θεωρηθεί ενεργέτρια πολλών αποδεκτών. Μετά την απόπειρά της να επηρεάσει δημοσιογράφους υπέρ της, την χορηγία στην ελληνική αστυνομία, τις διάφορες χορηγίες και διαφημίσεις σε ραδιοφωνικούς σταθμούς και έντυπα της Θεσσαλονίκης και τις πρόσφατες “μεγάλες” δωρεές της προς τον Δήμο Αριστοδήμου, τώρα έβαλε στο μάτι και τα αθλητικά σωματεία. Ο Μπόμπολας, βέβαια, δεν είναι απλώς ένας από τους πλείστους επιχειρηματίες που εμπλέκονται στην ‘μπίζνα’ του αθλητισμού για τα οικονομικά κέρδη. Από εκεί προσπαθεί να αντλήσει κυρίως κάτι άλλο: την εύνοια, και τελικά την αποδοχή του ίδιου και της επιχείρησής του,

από διάφορες μερίδες κόσμου της Θεσσαλονίκης, με στόχο προφανώς την πραγματοποίηση της εξόρυξης χρυσού που χρόνια επιδιώκεται.

Πατώντας κυρίως πάνω στα οικονομικά προβλήματα των αθλητικών σωματείων, ο Μπόμπολας μέσα από τις χορηγίες προσπαθεί, τάχα ευεργετώντας, να εξαγοράσει τις “συνειδήσεις” των οπαδών των τοπικών ομάδων, οι οποίοι δείχνουν μαχητική και έντονη παρουσία στην πόλη. Αυτό που θέλει να πετύχει με αλλά λόγια είναι να φτιάξει έναν “οπαδικό στρατό” παίρνοντας με το μέρος του τα οπαδικά κινήματα και συνάμα εξασφαλίζοντας την σιωπή τους ή την υποστήριξη τους, επί του θέματος της εξόρυξης χρυσού από τις Σκουριές. Ακόμα πιο προκλητικό είναι αυτό που συμβαίνει στα

παιδικά ποδοσφαιρικά τμήματα του Απόλλωνα Καλαμαριάς, όπου τα μικρά παιδιά φορούν φανέλα με την χορηγία της εταιρίας, ως φορείς ασυνείδητης προπαγάνδας και διαφήμισης!

Το παιχνίδι αυτό είναι καλά στημένο και θα έφερνε (αν ήταν πετυχημένο) μια μεγάλη νίκη για την εταιρεία “Ελληνικός Χρυσός”, τουλάχιστον σχετικά με την παρέμβασή της στην περιοχή των Σκουριών, μιας και θα είχε την ανοχή δραστηρίων και δυναμικών κομματιών της πόλης. Όμως από ότι φαίνεται ο “κύριος” Μπόμπολας λογάρισε χωρίς τον ξενοδόχο. Παρόλο που σε καιρούς κρίσης τα ποσά φαίνονται δελεαστικά για το κάθε σωματείο (2,5 εκ. ευρώ ετησίως για την ΠΑΕ ΠΑΟΚ και όχι μόνο) σύσσωμη η οπαδική κοινότητα αρνήθηκε τις χορηγίες

και γενικά τις οποιοσδήποτε συζητήσεις των σωματείων με την «Ελληνικός Χρυσός». Συγκεκριμένα σύνδεσμοι οπαδών του ΠΑΟΚ, ΑΡΗ, ΗΡΑΚΛΗ και του ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΚΑΛΑΜΑΡΙΑΣ μέσα από ανακοινώσεις, πανό και δράσεις (κάλυψη του χορηγού στις φανέλες και μικρή διακοπή του αγώνα βόλεις από οπαδούς του ΠΑΟΚ κ.α.) έδειξαν στην τέρστια αυτή εταιρεία ότι είναι ανεπιθύμητη η χρηματική της “γενναιοδωρία”, όχι μόνο στον αθλητισμό αλλά και γενικά σε κάθε δραστηριότητα στην πόλη, και πως υποστηρίζουν σθεναρά τον αγώνα των κατοίκων της Ιερισσού και της ευρύτερης Χαλκιδικής ενάντια στην εξόρυξη χρυσού.

Ρέμπελος και ανεμόσκαλα

■ Μια βιομηχανία διώξεων για τους αγωνιζόμενους ενάντια στην εξόρυξη χρυσού στη Χαλκιδική

Από το Μάρτιο του '12, με τη βίαιη εισβολή της Ελληνικός Χρυσός και των μισθοφόρων της στο όρος Κάκαβος όπου πρόκειται να αναπτυχθούν οι εξορυκτικές δραστηριότητες της εταιρίας και σχεδόν για ένα χρόνο, η σιωπή των καθεστωτικών ΜΜΕ ακόμα και σε περιπτώσεις πρωτοφανών μεγεθών κρατικής βίας για την καταστολή κινητοποιήσεων, διασφάλιζε τη φήμωση ενός μαζικότατου αγώνα που συντελούνταν στην περιοχή. Ταυτόχρονα, παρείχε στο κράτος άπλετο χώρο για να τρομοκρατήσει και να καταπιεί παρασκηνιακά ένα ολόκληρο κίνημα, εφαρμόζοντας το δόγμα της μηδενικής ανοχής σε δεκάδες προσαγωγές και συλλήψεις διαδηλωτών, με κατηγορία ακόμα και την ίδια τη συμμετοχή τους σε κινητοποίηση.

Η κρατική καταστολή αναβαθμίστηκε κατά τους τελευταίους μήνες, με την υιοθέτηση μεθόδων για τη συστηματική ανάπτυξη μιας βιομηχανίας διώξεων και την «ανακάλυψη» δύο εγκληματικών οργανώσεων που υποτίθεται ότι έχουν δράσει στην περιοχή. Η πρώτη σχετίζεται με την καταστροφή του εργοταξίου της ελληνικός χρυσός στις Σκουριές στις 17 Φεβρουαρίου 2013 και η δεύτερη - κυρίως - με τις κινητοποιήσεις στην περιοχή «Λάκκος Καρατζά» στις 12 Μαΐου 2013.

Καταστροφή εργοταξίου της Ελληνικός Χρυσός (Σκουριές)

Κατά τη διάρκεια της προκαταρκτικής εξέτασης που διατάχθηκε μετά την καταστροφή του εργοταξίου, επικράτησε κλίμα τρομοκρατίας, τόσο στη Μεγάλη Παναγία όσο και στην Ιερισσό, όπου καθόλη την διάρκεια της ημέρας κυκλοφορούσαν κουκουλοφόροι της αντιτρομοκρατικής και πραγματοποιούνταν δεκάδες προσαγωγές κατοίκων, βάσει υποδείξεων της εταιρείας. Οι προσαχθέντες, υπό την απειλή ότι θα κατηγορηθούν για απείθεια, εξαναγκάζονταν στο να δώσουν DNA, χωρίς να τους έχουν απαγγελθεί κατηγορίες, «εξαφανίζονταν» για ώρες, χωρίς την παρουσία δικηγόρων και ενίοτε «απάγονταν», χωρίς η αστυνομία να επιβεβαιώνει την προσαγωγή τους.

Ένα μήνα περίπου αργότερα, 20 κάτοικοι της Ιερισσού και της Μεγάλης Παναγιάς, έλαβαν κλήσεις για να απολογηθούν για την υπόθεση της εμπρηστικής επίθεσης. Το κατηγορητήριο περιλάμβανε 7 κακουργήματα και 11 πλημμελήματα. Οι κατηγορούμενοι αρνήθηκαν οποιαδήποτε σχέση με την επίθεση. Η εμπλοκή τους στην υπόθεση βασίστηκε σε μαρτυρίες εργαζομένων της εταιρείας καθώς και στην καταγραφή τηλεφωνικών κλήσεων, χωρίς όμως να υπάρχουν απομαγνητοφωνημένες συνομιλίες.

Τα ξημερώματα της Τετάρτης 10/4, βαριά οπλισμένοι ΕΚΑΜίτες και κουκουλοφόροι της Αντιτρομοκρατικής εισέβαλλαν στα σπίτια δύο κατοίκων της Ιερισσού, τους συνέλαβαν για την υπόθεση του εμπρησμού, μπροστά στα μάτια των ανήλικων παιδιών τους, και τους μετέφεραν στην ΓΑΔΘ. Σε βάρος τους απαγγέθηκαν κατηγορίες που βασίστηκαν στην ταυτοποίηση DNA από σκούφο που βρέθηκε σε χιλιομετρική απόσταση από το εργοτάξιο στις Σκουριές, με το γενετικό υλικό του ενός εκ των συλληφθέντων, και στη σύνδεση κυνηγετικής καρμπίνας που βρέθηκε στο σπίτι του δεύτερου ατόμου, με κάλυκες που συλλέχθηκαν στο βουνό. Οι 2 δικοκόμενοι, προφυλακίστηκαν με σύμφωνη γνώμη εισαγγελέα και ανακριτή στις 14/4 και, αφού εξάντλησαν το 6μηνο της προφυλάκισης, αφέθηκαν

ελεύθεροι αυτεπάγγελα στις 14 Οκτωβρίου του 2013. Στις 27 Μαΐου ασκήθηκε ποινική δίωξη σε 3 ακόμη άτομα από την ίδια δικογραφία, τα οποία αφέθηκαν ελεύθερα με περιοριστικούς όρους και χρηματική εγγύηση. Τέλος, στις 10 Ιουνίου, 2 ακόμη από τους 20 της δικογραφίας, κρίθηκαν προφυλακιστέοι, παρά το γεγονός ότι επιβεβαιώθηκαν από μάρτυρες τα άλλοθι τους. Ως ένδειξη ενοχής του ενός θεωρήθηκε το γεγονός ότι το πρωί της Κυριακής 17/2 είχε 10 αναπάντητες κλήσεις στο κινητό του. Στις 6 Νοεμβρίου, μετά από τρίμηνη κράτηση, έγινε δεκτή η αίτηση αποφυλάκισής τους.

Κινητοποίηση στο «Λάκκο Καρατζά»

Στις 12 Μαΐου 2013, πραγματοποιήθηκαν δύο παράλληλες κινητοποιήσεις. Η πρώτη ήταν μια πορεία 60 γυναικών προς τις εγκαταστάσεις της εταιρείας στις Σκουριές, κατά τη διάρκεια της οποίας οι δυνάμεις καταστολής, που δεν χρησιμοποίησαν χημικά αλλά σωματική βία, τραυμάτισαν ένα άτομο και συνέλαβαν άλλα 3, τα οποία καταδικάστηκαν στις 27 Μαΐου σε φυλάκιση 7 μηνών με τριετή αναστολή. Η δεύτερη κινητοποίηση, που είναι και αυτή που σχετίζεται με τη 2η δικογραφία με την κατηγορία της εγκληματικής οργάνωσης, περιλάμβανε συγκέντρωση στην τοποθε-

σία «Λάκκος Καρατζά» του όρους Κάκαβος (όπου η εταιρεία σκοπεύει να κατασκευάσει φράγμα εναπόθεσης τελμάτων), προκειμένου να επιχειρηθεί η παύση των εργασιών. Η κινητοποίηση εξελίχθηκε σε σύγκρουση, όταν οι δυνάμεις καταστολής πλαγιόκοπησαν τους διαδηλωτές, κάνοντας χρήση δακρυγόνων και χειροβομβίδων κρότου-λάμψης. Οι αρχές ανέφεραν τον υποτιθέμενο τραυματισμό αστυνομικού από αγνώστο τύπου θραύσματα, ο οποίος, ενώ οι γιατροί δήλωναν πως είναι καλά, νοσηλεύτηκε στην Εντατική, παρεμποδίζοντας έτσι τους δημοσιογράφους να έρθουν σε επαφή μαζί του και να διαπιστώσουν την κατάστασή του.

Τον Ιούνιο του 2013, η Διεύθυνση Ασφάλειας Θεσσαλονίκης (στην οποία ανατέθηκε το προανακριτικό έργο για τα γεγονότα στο λάκκο Καρατζά) ξεκίνησε να στέλνει κλήσεις για λήψη DNA και δαχτυλικών αποτυπωμάτων, στο πλαίσιο προανάκρισης. Στις 10/6 κλήθηκαν 16 κάτοικοι Ιερισσού, στις 19/6 απήγαγαν από αστικό λεωφορείο αλληλέγγυο από Θεσσαλονίκη, τον οποίο υποχρέωσαν σε λήψη γενετικού υλικού δια της βίας, για τις 25/6 κλήθηκε δεύτερος αλληλέγγυος από Θεσσαλονίκη, ενώ για τις 6/7 κλήθηκαν ακόμη 10 κάτοικοι Χαλκιδικής. Από όλους τους τελευταίους το γενετικό υλικό λήφθηκε παρά τη θέλησή τους.

Στις 24 Σεπτεμβρίου 29 αγωνιζόμενοι (κάτοικοι της Χαλκιδικής και αλληλέγγυοι από τη Θεσσαλονίκη) κλήθηκαν σε προανακριτική εξέταση, για μια σειρά αδικημάτων,

που αφορούσαν στον υποτιθέμενο τραυματισμό αστυνομικών κατά την κινητοποίηση στην περιοχή Λάκκος Καρατζά, καθώς και σε διακεκριμένες περιπτώσεις φθοράς που έλαβαν χώρα από τις αρχές Μαΐου μέχρι και τις 25 Αυγούστου 2013, στην περιοχή της Ιερισσού, σε βάρος οχημάτων και πλωτών μέσων εργαζομένων της Ελληνικός Χρυσός. Στην ογκωδέστατη δικογραφία -3.500 σελίδες - περιλαμβάνονται συνομιλίες των εμπλεκόμενων προσώπων που καταγράφηκαν ύστερα από άρση του τηλεφωνικού απορρήτου. Τους αποδίδονται κατηγορίες για: συγκρότηση πολυάριθμης εγκληματικής οργάνωσης με διαρκή δράση, εσωτερική διάρθρωση και ιεραρχική δομή, με την επιβαρυντική περίπτωση της κατασκευής - προμήθειας και κατοχής όπλων, απόπειρα επικίνδυνης και βαριάς σκοπούμενης σωματικής βλάβης κατά συρροή, έκρηξη,

κατασκευή - προμήθεια και κατοχή εκρηκτικών υλών κατά συρροή, διακεκριμένη φθορά ξένης ιδιοκτησίας, διατάραξη κοινής ειρήνης από άτομα που ενήργησαν με καλυμμένα τα χαρακτηριστικά των προσώπων τους, παράνομη οπλοφορία και οπλοχρησία, κ.α.

Ο φρονηματικός χαρακτήρας της δίωξης αποτυπώνεται ξεκάθαρα στο κατηγορητήριο, σύμφωνα με το οποίο η εν λόγω «εγκληματική οργάνωση» είχε ως σκοπό «με έκνομες ενέργειες: α) να ματαιώσει ή να αναστείλει έστω και προσωρινά: (i) την οποιαδήποτε μεταλλευτική ή άλλη δραστηριότητα της εταιρείας Ελληνικός Χρυσός Α.Ε. στα εργοτάξια αυτής που βρίσκονται στις ορεινές θέσεις Σκουριές και Λάκκος Καρατζά του όρους Κάκαβος με δυνατότητα βλάβης συγχρόνως από τις προερχόμενες εκ των εκνόμων ενεργειών συνέπειες του διαμορφούμενου για τη χώρα επενδυτικού και τουριστικού περιβάλλοντος και (ii) τις προληπτικού και κατασταλτικού χαρακτήρα ενέργειες των αστυνομικών δυνάμεων όπου αυτό από τις κείμενες διατάξεις προβλέπεται και από τις περιστάσεις επιβάλλεται και β) να δημιουργήσει φοβικό κλίμα σε βάρος ιδιωτών κατοίκων της ευρύτερης περιοχής της Ιερισσού Χαλκιδικής που είτε εργάζονται στην εταιρεία Ελληνικός Χρυσός Α.Ε., είτε δεν αντιτίθενται στις δραστηριότητες αυτής οι οποίες (έκνομες ενέργειες) λόγω του τρόπου, της έκτασης και των συνθηκών τέλεσής τους διαμόρφωσαν αυτό.»

Και τα 29 άτομα αρνήθηκαν όλες τις κατηγορίες, με γραπτά υπομνήματα, στα

οποία υποστήριξαν ότι επιχειρείται η ποινικοποίηση της αντίδρασης τους απέναντι στα μεταλλεία χρυσού στις Σκουριές.

Το στήσιμο της βιομηχανίας διώξεων: για κάθε ενέργεια και κάθε αντίδραση στην εξόρυξη χρυσού, η αστυνομία ανοίγει πλέον και μια δικογραφία

Συνολικά, από το Μάρτιο του '12 μέχρι σήμερα, έχουν σχηματισθεί 20 δικογραφίες για τον αγώνα ενάντια στα μεταλλεία χρυσού στη Χαλκιδική, οι περισσότερες από τις οποίες κατά τη διάρκεια των πρόσφατων μηνών. Σε αυτές, περίπου 300 άτομα κατηγορούνται ή φέρονται ως ύποπτοι, 49 από τα οποία για βαριά κακουργήματα και σύσταση εγκληματικής οργάνωσης, 4 κάτοικοι έχουν προφυλακισθεί με βαρύτερες κατηγορίες, έχουν γίνει προσαγωγές και παράνομη λήψη DNA (με εξευτελιστικές διαδικασίες σε πολλές περιπτώσεις και με χρήση βίας) από περισσότερους από 200 ανθρώπους, ενώ εξακολουθούν καθημερινά να μοιράζονται κλήσεις.

Η στοχοποίηση του κοινωνικού κινήματος της Χαλκιδικής, φανερώνει την προσπάθεια του κράτους να εμφανιστεί ως ο απόλυτος διαχειριστής της κοινωνικής σφαίρας και να φανεί αποτελεσματικό στην πάταξη της «ανομίας». Κράτος και κεφάλαιο ορίζουν τη κανιβαλική συνθήκη της κερδοφορίας των εγχώριων και πολυεθνικών ελίτ ως «ανάπτυξη». Η απόπειρά τους να χειραγωγήσουν τις κοινωνικές συνειδήσεις και να κάνουν συλλογικά αποδεκτό το πρόταγμα της «εθνικής σωτηρίας» βρίσκει σθεναρή αντίσταση στους αγωνιζόμενους κατοίκους και αλληλέγγυους, τους οποίους και ορίζουν ως βασικούς υπεύθυνους για τη παρεμπόδιση της «εθνικής οικονομικής ανάκαμψης». Ταυτόχρονα επιδιώκεται η απογύμνωση του αγώνα από τις κοινωνικές διεκδικήσεις που θέτει και αποσιωπάται ολοκληρωτικά η εκτεταμένη χρήση βίας από πλευράς της εξουσίας.

Την ίδια στιγμή, τα έργα επιταχύνονται και

οι καταστροφές θα είναι πια μόνιμες, με μη αντιστρέψιμες βλάβες, καθώς η καταστροφή του βουνού έχει ξεκινήσει, με την αποψίλωση εκατοντάδων στρεμμάτων δάσους και τη διάνοιξη νέων δρόμων για την διέλευση οχημάτων και μηχανημάτων της εταιρείας, η οποία έχει αλλοιώσει σημαντικό το τοπίο.

Η απάντησή μας στην ολοένα εντεινόμενη επίθεση της κυριαρχίας, που επιστρατεύει όλη τη γκάμα των μέσων της εξουσίας προκειμένου να διασφαλίσει την καταστολή του αγώνα, θα πρέπει να δοθεί με τα μέσα που χαρακτηρίζουν όλους εμάς που αγωνιζόμαστε για το δίκιο και την ελευθερία την αλληλεγγύη, την αξιοπρέπεια, την αντίσταση. Την αλληλεγγύη σε όσους τους έχει επιβληθεί το καθεστώς τρόμου, την αξιοπρέπεια ενάντια σε όσους ζητάνε πιστοποιητικά νομιμοφροσύνης και την αντίσταση, τόσο στον απροκάλυπτο εκβιασμό που ασκείται με πρόφαση την κρίση, όσο και στην πραγματική τρομοκρατία, που δεν είναι άλλη από αυτή που επιβάλλεται από το κράτος και τις εταιρείες.

■/ Ανοιχτό συντονιστικό Θεσσαλονίκης ενάντια στα μεταλλεία χρυσού

Οδεύοντας προς τον **πλανήτη των παραγκουπόλεων**

> Συνέχεια από την σελ.1

Το πρόβλημα της Στέγης τα τελευταία χρόνια απετέλεσε το αντικείμενο αισχροκέρδειας, εκμετάλλευσης και αφαίμαξης του εισοδήματος από εργολάβους, κτηματομεσίτες και τράπεζες. Το «όνειρο ενός κεραμιδιού πάνω από το κεφάλι μας» κατέληξε να γίνει ο εφιάλτης για εκατομμύρια Έλληνες και μετανάστες, ειδικά για αυτούς που κατέφυγαν στις τράπεζες για να πάρουν ένα σπίτι. Του οποίου, αφού «φούσκωσαν» την αξία απόκτησης, αφού ο ιδιοκτήτης του κατέβαλε ένα σημαντικό ποσό από το εισόδημά του, τώρα απαξιώνεται από το σκάσιμο της φούσκας που δημιούργησε ο ίδιος μηχανισμός των κάθε είδους εμπλεκομένων (εργολάβοι, μεσίτες, τράπεζες).

Από στραβή καμινάδα, βγαίνει στραβός καπνός

**«Όποιος κυριαρχεί, είναι πάντοτε ο κληρονόμος όλων των νικητών»
Βάλτερ Μπένγκιαμιν**

Η φούσκα των ακινήτων έχει αποτελέσει μοχλό συσσώρευσης πλούτου σε παγκόσμια κλίμακα, αλλά και οικονομική κατάρρευση, αρκεί να θυμηθούμε ότι η οικονομική επίθεση που δεχόμαστε ξεκίνησε πριν έξι περίπου χρόνια από τις Η.Π.Α. Με την κατάρρευση των δανείων για την απόκτηση κατοικίας.

Αφού πρώτα κερδοσκοπήσαν μέσω των υπέρογκων τόκων και των ίδιων των δανείων των τραπεζών, τώρα όλοι αυτοί απαιτούν την κατάσχεση των σπιτιών μας, έχοντας φροντίσει πρώτα να τα υποθηκεύσουν με τα «ψιλά γράμματα» των δανειακών συμβάσεων.

Παράλληλα ο παγκόσμιος πλούτος συγκεντρωμένος στα χέρια λίγων και ο «κοπανι-

στός αέρας» των δανειακών και χρηματιστηριακών προϊόντων (μετοχές, ομόλογα, CDS, κ.α.) αποζητά να αποκτήσει εμπράγματη αξία και μάλιστα σε μορφή γης. Αυτός ο αέρας είναι που θεριεύει τη βουλμία επενδυτών, τραπεζιτών και του real estate γενικώς. Έτσι με την αρωγή του κράτους κάθε οφειλέτης τραπεζών είναι δέσμιος με το διεθνές μάλιστα «δικαίο» ξένων επενδυτικών κεφαλαίων μιας και τα περισσότερα δάνεια έχουν εκχωρηθεί σε ξένους οίκους. Συνοδοιπόρος των αρπαχτικών του real estate είναι και το κράτος. Αφού φόρτωσε με δυσβάσταχτους φόρους τον λαό, περιέκοψε μισθούς και συντάξεις, θέριψε την ανεργία και την ανασφάλεια, κατήργησε κάθε προνοιακή πολιτική και επέβαλε τη μεθοδευμένη φτωχοποίησή μας, έρχεται τώρα σαν «τοκιστής και με το νόμο» να κατάσχει πέρα από μισθούς, συντάξεις, μικροκαταθέσεις και το «κεραμίδι πάνω από τη κεφαλή μας» την πρώτη και μοναδική κατοικία, έχοντας απαλλάξει με νόμο και εκ προοιμίου τον εαυτό του. Ο Νόμος Κατσέλη όπως είναι γνωστό επιτρέπει τους πλειστηριασμούς της μοναδικής και κύριας κατοικίας για οφειλές στο δημόσιο, ασφα-

λιστικά ταμεία, ΔΕΚΟ, Δήμους, δημόσια νοσοκομεία, κ.λπ. ανεξαρτήτως ποσού οφειλής και αξίας του ακινήτου.

Επί δεκαετίες το νομικό και θεσμικό πλαίσιο προστάτευε μόνο τους μεγαλοϊδιοκτήτες. Η απουσία θεσμικού πλαισίου και πολιτικής για τη λαϊκή στέγη επέτρεψε σε κάθε εργολάβο την αισθητική υποβάθμιση, την λεηλασία του περιβάλλοντος στο όνομα μιας ανάπτυξης, στην οποία για χρόνια στρατεύθηκαν κάθε είδους συμφέροντα και κερδοσκόποι.

Η στέγη ως μέσο έλεγχου και καταστολής.

**«Όταν οι άνθρωποι θεωρούν ορισμένες καταστάσεις σαν πραγματικές, αυτές είναι πραγματικές στις επιπτώσεις τους»
W.I.Thomas**

Ο εικοστός πρώτος αιώνας είναι μια εποχή ακραίας καπιταλιστικής και ιμπεριαλιστικής επίθεσης. Ένα από τα πιο επιθετικά της χαρακτηριστικά είναι η ραγδαία αύξηση της (κοινωνικής) ανισότητας στο εσωτερικό των χωρών, αλλά και μεταξύ τους. Το 1996, το άθροισμα των περιουσιών των 358 πλουσιότερων ανθρώπων στον κόσμο (όλοι τους δισεκατομμυριούχοι), ήταν ίσο με το συνολικό εισόδημα του 45% του παγκόσμιου πληθυσμού, δηλαδή περίπου 2,3 δισεκατομμυρίων ανθρώπων. Σήμερα, ο πληθυσμός της γης ζει κατά κύριο λόγο στις πόλεις. Τουλάχιστον το ένα τρίτο από τα τρία δισεκατομμύρια των ανθρώπων που κατοικούν στις πόλεις ζει αυτή τη στιγμή σε παραπήγματα. Υπάρχουν περίπου 350 χιλιάδες παράγκες σε όλο τον κόσμο και προβλέπεται ότι, μέχρι το 2020, ο μισός πληθυσμός των πόλεων μπορεί να ζει

Ενάντια στον Καπιταλισμό και την ατομική ιδιοκτησία

«η ελευθερία δεν είναι ατομική, είναι κοινή και ισότιμη»

Αρκετές φορές θα έχετε ίσως ακούσει ή διαβάσει ότι οι αναρχικοί στοχεύουν στη κατάρρευση της ατομικής ιδιοκτησίας. Αυτό όμως απέχει έτη φωτός από τη βρώμικη προπαγάνδα της αυτοκρατορίας του χρήματος ότι: «οι αναρχικοί - κομμουνιστές θα μας πάρουν τα σπίτια». Λέγοντας «κατάρρευση της ατομικής ιδιοκτησίας» δεν εννοούμε τίποτε περισσότερο από την απαλλοτρίωση της ιδιοκτησίας από τα χέρια των λίγων και τον ισότιμο διαμοιρασμό της στα χέρια όλων. Σαν άνθρωποι που παλεύουμε για την ελευθερία θεωρούμε σαν απαραίτητο συστατικό κάθε ανθρώπου να διαθέτει ένα καταφύγιο όπου θα απολαμβάνει τη θαλπωρή του και η ελεύθερη απόλαυση μιας κατοικίας περιλαμβάνει την ελεύθερη παροχή της άνευ οποιουδήποτε χρηματικού αντιτίμου. Η κατοικία δεν είναι ιδιοκτησία με την άποψη της οικονομικής συσσώρευσης. Συγκεκριμενοποιεί έναν χώρο όπου η ευχαρίστηση να είσαι με τον εαυτό σου, την οικογένειά σου, τους συγγενείς σου και τους φίλους σου συναντά την απόλαυση μιας ελεύθερης ζωής γεμάτη φιλοξενία έξω από τη μάταιη έγνοια του χρήματος. Αυτό που επιδιώκουμε και αγωνιζόμαστε είναι η οργάνωση μιας κοινωνίας με τέτοιο τρόπο ώστε κάθε άτομο, άνδρας ή γυναίκα, να αντιμετωπίζεται, από τη στιγμή που γεννιέται, επί ίσοις όροις, σε ό,τι έχει να κάνει με την ανάπτυξη των ιδιαίτερων δυνατοτήτων του/της, τη χρήση της εργασίας του/της για την ατομική και κοινωνική πρόοδο η οποία περιλαμβάνει όλα αυτά τα «προνόμια» τα οποία σήμερα αποκτώνται μέσω της χρηματικής ιδιοκτησίας. Ένας άνθρωπος που πεθαίνει από αστία, που έχει ισοπεδωθεί από τη φτώχεια και που φτάνει σε σημείο να πεθαίνει άστεγος από το κρύο

και την πείνα ή βλέπει όσους αγαπάει να υποφέρουν το ίδιο, αλλά δεν μπορεί να τους βοηθήσει, δεν είναι ελεύθερος. Αυτός ο άνθρωπος είναι σκλάβος. Στη κοινωνική, οικονομική και πολιτική κατάσταση που ζούμε σήμερα, δεν έχουν όλοι οι άνθρωποι την ίδια πρόσβαση στα μέσα επιβίωσης, αλλά, αντίθετα, βρίσκονται σε έναν κόσμο που σημαδεύεται από τις ανισότητες και τα προνόμια. Για τους λίγους πλούσιους η ζωή μπορεί να είναι ευτυχισμένη, αλλά για τη μεγάλη μάζα του λαού, για τους εργαζόμενους, τους αγρότες, κλπ, ο αγώνας για επιβίωση είναι διαρκής, σε έναν κόσμο φτώχειας μέσα στην αφθονία. «Η πραγματική ατομικότητα» δεν μπορεί να υπάρξει με κανέναν τρόπο για τους απλούς ανθρώπους στις υπάρχουσες κοινωνικές συνθήκες, γιατί δεν υπάρχει ισότητα κι αλληλεγγύη.

Το Αναρχικό πρόταγμα

«Είμαστε τα παιδιά ενός ερειπωμένου κόσμου που προσπαθούν να αναγεννηθούν σε ένα κόσμο που πρέπει να ξαναδημιουργηθεί. Το να μάθουμε να είμαστε Ανθρώπινοι είναι η μόνη ριζοσπαστικότητα»
Raoul Vaneigem

Εκείνο που είναι απαραίτητο είναι να συγκροτηθεί μια κοινωνία στην οποία να είναι αδύνατη η εκμετάλλευση κι η κυριαρχία ανθρώπου από άνθρωπο. Που η κοινωνία,

με άλλα λόγια, να είναι τέτοια ώστε τα μέσα επιβίωσης κι ανάπτυξης της εργασίας να μπορεί να είναι ελεύθερα και ανοιχτά σε όλους κι όλοι να θέλουν να συνεργαστούν, σύμφωνα με τις επιθυμίες τους, στην οργάνωση της κοινωνικής ζωής. Αναπόσπαστη προϋπόθεση αυτής της χειραφέτησης είναι η κατοχή των παραγωγικών μέσων, της γης και των εργαλείων της εργασίας, που συνεπάγεται την κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας. Κάθε πλούτος που αποσπάται από τους λίγους μεγαλοιδιοκτήτες και διατίθεται στο σύνολο του κοινωνικού ιστού σύμφωνα με τις ανάγκες του καθενός μας, είναι μια πρόοδος, ένα βήμα στο δρόμο για την αναρχία. Το δικαίωμα στην στέγαση

είναι αυτονόητο και μη διαπραγματεύσιμο. Εκτός κι αν συμφωνήσουμε με τις ολιγαρχίες πως δεν έχουν όλοι δικαίωμα στην αξιοπρέπεια, αλλά μόνο όσοι στέκονται αντάξιοι της ανηθικότητας που επιβάλλει η διαδικασία αναρρίχησης στην θέση του ισόβιου εξουσιαστή.

* για τη συγγραφή του παραπάνω άρθρου αντλήθηκαν στοιχεία από το ίντερνετ και χρησιμοποιήθηκαν τροποποιημένα από τον συγγραφέα, αποσπάσματα από κείμενα του Μιχαήλ Μπακούνιν και Ερρίκο Μαλατέστα.

✎ Ευάγγελος Αληθινός

Η θεωρία των δύο κάμψεων της μέσης

Η θεωρία αυτή είναι θεωρία σαν τη θεωρία των δύο άκρων. Με μια διαφορά όμως που θα την εξηγήσω αμέσως. Εδώ θα δώσω πραγματικά παραδείγματα για την θεωρία της μέσης και θα περιμένω πραγματικά παραδείγματα για την θεωρία των δύο άκρων γιατί τα υπάρχοντα είναι για γέλια.

Η θεωρία της μέσης θεωρεί ότι ζούμε σε διαρκή συμπλοκή και ποτέ σε ειρήνη, όσο υπάρχουν τάξεις και η επικράτηση μιας πάνω στις άλλες. Αυτό είναι θεωρία και ξέρω πως δεν πειθεί πολλούς αλλά θεωρία είναι και η άλλη. Σύμφωνα με τη θεωρία της μέσης, εφόσον υπάρχει «κράτος», δηλαδή κάποια ομάδα, όσο μεγάλη κι αν διακηρύσσει ότι είναι ή όσο ισχυρή κι αν πραγματικά είναι και επικρατεί στις άλλες, τότε αυτόματα η ζωή όλων των εμπλεκόμενων, ακόμα και στη διάρκεια της «επικράτησης», είναι μια καθημερινή συμπλοκή. Σε αυτή τη συμπλοκή υπάρχει ο «κράτων», ο αντιστεκόμενος, και αυτοί που έχουν υποταχτεί και κοιτάν τη δουλειά τους. Αυτοί ΔΕΝ είναι στη μέση, αυτοί είναι η ΒΑΣΗ του άκρου που επικρατεί.

Στην εξέγερση και κομμούνια των Ζηλωτών, η Θεσσαλονίκη είχε ζήσει για δέκα χρόνια μια αναδιανομή γης, μια δίκαιη κατανομή πλούτου, και όλα αυτά με αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες και την εφαρμογή, για πρώτη φορά στο σκοταδιστικό φεουδαρχικό Βυζάντιο, του θεσμού της λαϊκής συνέλευσης. Η κατάσταση αυτή ήταν εφικτή γιατί στους Ζηλωτές είχε προσχωρήσει, μαζί με τον βυζαντινό λαό, ο τοπικός κλήρος που είχε και αναδιένειμε τη γη στους άκληρους, καθώς και η πολυάριθμη κοινότητα των Σλάβων εποίκων που ήδη είχαν κατέβει και οργανωθεί στα Βαλκάνια σε ζαντρούγκες (μικρές αμεσοδημοκρατικές κοινότητες) ή βοεβοδιές (μικρές φεουδαρχικές κοινότητες). Η καταστολή της έγινε εφικτή όταν η αντίπαλη πλευρά δωροδόκησε και πήρε με το μέρος της τους μέχρι τότε αμέτοχους και ουδέτερους σλάβους βοεβόδες που καθόταν στη «μέση» της αρχικής σύγκρουσης.

Στη Γαλλική επανάσταση ένα μεγάλο αμέτοχο τμήμα του πληθυσμού που ήταν στη μέση, εγκλωβισμένο από το φόβο του τοπικού καθολικού επισκόπου ή του τοπικού αριστοκράτη που ακόμα είχε το κεφάλι ανάμεσα στους ώμους, πήγε με το μέρος των αντιμοναρχικών όταν έμαθε ότι ο βασιλιάς την κοπάνησε και ζήτησε εχθρικούς στρατούς να τον ξαναβάλουν στο θρόνο, σκοτώνοντας στη διάρκεια του εγχειρίματος πολύ πιθανά και αρκετούς από τους υπηκόους του. Αυτή η μέση όταν ξύπνησε δημιούργησε την πρώτη κατάργηση μοναρχίας ΚΑΙ φεουδαρχίας στη μέχρι τότε απαράδεκτη κοινωνικά Ευρώπη.

Στην επανάσταση του 1848, ένα μεγάλο τμήμα μικροαστών που συνήθως δεν επαναστατούσε ενώθηκε με τους προλετάριους και ζήτησε επίμονα να ανέβει στο θρόνο ο Λουδοβίκος Βοναπάρτης, ένας μέτρια έως πολύ ηλίθιος, που η μεγαλομανία του -βασισμένη στην αυτοσυνείδηση της ανοησίας του και στην επακόλουθη ανάπτυξη τρόμου για τους άλλους- οδήγησε στη σφαγή των προλεταρίων και μερικών μικροαστών και στην επανίδρυση της δυναστείας με χειρότερους από πριν όρους. Εδώ η μέση παρήγαγε και την σφαγή της και την επικράτηση του άλλου άκρου.

Στην Παρισινή Κομμούνια του 1871 το μεγαλύτερο τμήμα των αστών έμεινε αμέτοχο μη προσπαθώντας να υπερασπίσει το παραπαίον καθεστώς που έχανε τον πόλεμο με τον Μπίσμαρκ, αλλά και τον δήμο από τους προλετάριους. Στην αντιμετώπιση των δυνάμεων του Θιέρσου σε συμμαχία με τον Μπίσμαρκ, οι αστοί έτρεξαν και «έδωσαν» τους εξεγερμένους, παρέχοντας πληροφορίες, χρήματα και πολύτιμα εφόδια που τα στέρησαν από τους αμυνόμενους, με αποτέλεσμα να χάσουν σε μια βδομάδα και να γεμίσει η πόλη με λαϊκό αίμα, ακόμα και σύμφωνα με την καθεστωτική αφήγηση. Οι εξεγερμένοι ίσως να έχαναν και πάλι από την υπεροπλία του εχθρού, αλλά εδώ εξετάζουμε ποιά στάση κράτησε η «μέση» και όχι τι θα γινόταν αν δεν την κράταγε. Εδώ, πάλι η μέση «έδωσε» το ένα «άκρο» στο άλλο και το βοήθησε να επικρατήσει. Στον α' παγκόσμιο πόλεμο όλοι ήταν στη μέση εκτός από μερικούς πασιφιστές σοσιαλιστές και διεθνοιστές κομμουνιστές. Όλη η μέση, αποτελώντας ουσιαστικά άκρο, πήγε για πόλεμο, κι όποιον διαφωνούσε τον δολοφονούσαν ή τον έκλειναν φυλακή σαν προδότη. Εδώ η μέση λειτούργησε σαν άκρο.

Στην εκτροπή που ακολούθησε την μεγάλη Οκτωβριανή Επανάσταση υπήρχαν εκατομμύρια στη μέση που δεν ήθελαν να πάρουν θέση ανάμεσα στους εκκαθαριστές και στους εκκαθαριζόμενους. Όποιος δεν έπαιρνε θέση δεν ήταν στο απυρόβλητο. Έτσι οι Κάμενεφ και Ζηνόβιεφ ψήφισαν την εκδίωξη του Τρότσκι για να εκτελεστούν 5-6 χρόνια αργότερα σαν προδότες και οι ίδιοι. Η μέση καθόταν στη μέση εκτός και αν της ζηταγε το ένα άκρο να πάρει θέση και τότε έπαιρνε τη θέση του ισχυρού άκρου.

Στη Χιτλερική Γερμανία είναι πια κοινή γνώση το απόφθεγμα ενός καθολικού επισκόπου «και όταν ήρθαν πια για μένα δεν υπήρχε κανείς να με υπερασπίσει» και δεν χρειάζεται ανάλυση το ποιού το μέρος εξυπηρετούσε η τρομοκρατημένη μέση της ναζιστικής Γερμανίας.

Στη Φασιστική Ιταλία το ίδιο. Η αστική μέση ξύπνησε όταν οι Γερμανοί σύμμαχοι της άρχισαν να εκτελούν τα παιδιά της, μαζί με τα παιδιά των εργατών που υπηρετούσαν στους στρατούς κατοχής, μετά την συνθηκολόγησή τους με τους συμμάχους. Ξύπνησε, πήρε το άκρο που νικούσε και μπόρεσαν οι παρτιζάνοι να κρεμάσουν ανάποδα τον Μουσολίνι και την Πετάρτι.

Στην Ελληνική αντίσταση δεν υπήρχε μέση, όσο κι αν πεισματικά καθόσουν σ' αυτή. Αν χτυπούσαν οι αντάρτες, όποιος δεν ήταν μαζί τους μπορούσε να τους προδώσει, να εκτελεστεί σε αντίποινα ή να στελεχώσει τα τάγματα ασφαλείας. Μερικές φορές, που έγιναν περισσότερες στον εμφύλιο, ακόμα και άτομα από τη μεριά των ανταρτών μπορούσαν να εμφανιστούν αργότερα με τις στολές των δικτών τους σαν αντάλλαγμα για την αμνηστία που τους έδιναν. Στον ελληνικό εμφύλιο επίσης. Οι αμέτοχοι στήριζαν θελημένα ή άθελά τους το άκρο που νικούσε.

Στα πέτρινα χρόνια, αναπτύχθηκε και ανδρώθηκε η μέση του «Κυρ Παντελή». Ο φοβικός μικρός ιδιώτης που κοίταζε τη δουλειά του και μόλις του έκανες «μπου» με στολή, πέρναγε από το «δε ξέρω, δεν απαντώ» στο «εγώ κοιτώ τη δουλειά μου, αλλά αυτό που με ρωτάς για να λέμε την αλήθεια είναι...».

Στη χούντα αυτή η στάση δημιούργησε και ευταξία. Παινεύθηκε όσο καμιά άλλη από τους γελοιοτάτους χουντικούς που ευτυχώς μας άφησαν ντοκουμέντα από τον φασισμό φιλικό για νοικοκυραίους που

εφάρμοσαν και που συνοψιζόταν στο «έκαστος να εποπτεύσει τον διπλανό του, τον σύντροφό του, και τα παιδιά του ακόμα» του ανεκδιήγητου Παπαδόπουλου.

Στη μεταπολίτευση η μέση έσκυβε τότε στο ΠΑΣΟΚ, τότε στη ΝΔ, μα ποτέ στα συμφέροντα του κόσμου της εργασίας και της ανεργίας. Η μέση δημιούργησε τον πατάκια δικτυωμένο και αρκετές φορές ευκατάστατο λαΐφσταιλίστα του ΧΑΑ, των ξέκωλων, των γιωτ, των πάρτι, και γενικά της πάρτης του. Η μέση δημιούργησε αυτό το φοιτητικό έκτρωμα των ΠΑΣΠιτών και ΔΑΠιτών που με «μαζώματα» και «γλέντια» υποδοχής και εκδρομές γνωρίζονταν με τους επιδραστικούς/ές καθηγητές/τριες και πολλές φορές τις κρεβατοκάμαρές τους για μερικά θέματα, ένα χαρτί, και γιατί όχι κι έναν διορισμό μετά.

Τα μεγάλα ποσοστά των δύο καθεστωτικών κομμάτων στις φοιτητικές εκλογές αντικατοπτρίζουν αυτή τη «μέση». Όχι την «ευφυΐα» της, αλλά την καθαρά νεανική γρηγοράδα πρόσληψης της κατάστασης που εφόσον είχε γαλουχηθεί από το σπίτι για να' ναι στη «μέση» δεν έφερε καμία δυσκολία στο να διαλέξει τον τρόπο ζωής και το άκρο που θα υπηρετούσε.

Στις μέρες της κρίσης που όλοι νόμισαν ότι δημιούργησε τον ναζισμό στην Ελλάδα γιατί ακριβώς δεν διάβασαν σωστά το τι δημιουργεί αυτο το άκρο... η μέση «επαναστάτησε» και ανακάλυψε τη θεωρία των δύο άκρων. Με αυτή τη θεωρία, ένα πιστόλι χρυσαυγίτη ήταν για έναν δικαστή της μέσης λιγότερο αξιοποιήσιμη πράξη από μια σημαία αναρχικού. Έτσι υπήρχε και κατανομή ποινών 6 μήνες το πιστόλι 3 χρόνια η σημαία. Στις μέρες της κρίσης, η ίδια μέση που με τη στάση και ρητορική της βοηθούσε επί δεκαετίες το ακροδεξιό ή ναζιστικό άκρο να επικρατεί παγκόσμια ανέλαβε την εκστρατεία κατά του ναζισμού. Αφωνοι και άλαλοι παρακολουθούν οι αντιφασίστες τους διαφημιστές της ΧΑ να την κατακεραυνώνουν.

Ποια είναι η ελπίδα της «μέσης»; Να εξαφανίσει το «άκρο» ενσωματώνοντας την εκλογική του δύναμη στο δικό της στρατόπεδο και να ασχοληθεί απερίσπαστη σαν νέο «άκρο» με τον σταθερά απέναντι της παράγοντα... το «άλλο» άκρο που είναι η κοινωνία που αντιστέκεται. Η θεωρία της μέσης περιγράφει την πράξη της να σκύβει στη δύναμη του άκρου που είναι απέναντι από την κοινωνία. Και η θεωρία των δύο άκρων είναι η πράξη ενσωμάτωσης της μέσης από το κυρίαρχο άκρο για να ξεκάνουν την κοινωνία.

✎ MarxFactor

Αναρχικές μορφές εργασίας και οργάνωσης μέσα στην καπιταλιστική κοινωνία*

«Δεν συντρίβει κανείς τις πέτρινες βεβαιότητες του παρελθόντος αν δεν τις σφυροκοπήσει με ιδέες ικανές να κοινορτοποιήσουν τις παλαιές κοινοτοπίες»

Ραούλ Βανεγκέμ

1. Καταρχάς...

Ο Δυτικός καπιταλισμός – με την πιο κλασική του έννοια – μπορεί να γίνει αντιληπτός ως «ένα οικονομικό σύστημα στο οποίο οι ιδιοκτήτες των μέσων παραγωγής προσλαμβάνουν μισθωτούς εργάτες για να παράγουν προϊόντα και υπηρεσίες προκειμένου να πουληθούν στην αγορά με σκοπό το κέρδος». Πρόκειται για ένα οικονομικό σύστημα που σήμερα, ξανά, βρίσκεται αναμφισβήτητα σε κρίση. Παρά ταύτα, θα 'ταν ανόητο να προβλέψουμε ότι η κρίση αυτή θα σημάνει το τέλος του. Ένας από τους λόγους είναι ότι η κυρίαρχη προπαγάνδα εξακολουθεί να διατηρεί μια απίστευτη δυνατότητα αποικιοποίησης του κοινωνικού φαντασιακού ως προς το τί είναι δυνατό, προτιμητέο και επιτεύξιμο στη μελλοντική πολιτική οικονομία. Όπως παρατηρεί ο Shukaitis:

«ρωτήστε κάποιον πώς θα λειτουργούσε η οικονομία αν δεν βασιζόταν στην ατομική ιδιοκτησία. Ρωτήστε τον πώς θα λειτουργούσε μια κοινωνία χωρίς κράτος. Το πιθανότερο είναι να δυσκολευτεί πολύ να κάνει οποιαδήποτε περιγραφή, πράγμα πολύ παράδοξο αν σκεφτεί κανείς ότι, για χιλιάδες χρόνια ανθρώπινης ιστορίας, δεν υπήρχε ούτε κράτος ούτε οικονομία της αγοράς. Και παρ' όλ' αυτά, μια αντίληψη της κοινωνικής οργάνωσης χωρίς ή έξω απ' αυτά τα δύο είναι σχεδόν αδύνατη για πάρα πολύ κόσμο».

Το να σκεφτεί κανείς – πολύ περισσότερο δε, να ταυτιστεί – με εναλλακτικές δυναμικά ανταγωνιστικές απέναντι στον καπιταλισμό, απαιτεί σχεδόν ηράκλεια προσπάθεια. Γι' αυτό, μια αλλαγή τέτοια που να οδηγεί στο ξερίζωμα του καπιταλιστικού στοιχείου από το οικονομικό φαντασιακό, όχι μόνο απαιτεί να δώσουμε έμφαση σε εναλλακτικές πέρα από τον καπιταλισμό, αλλά και να εμπνεύσουμε μια βαθύτερη πεποίθηση στους ανθρώπους ότι οι εναλλακτικές αυτές είναι δυνατές και εφαρμόσιμες. Εδώ μάλιστα θα επικαλεστούμε συγκεκριμένα στοιχεία ερευνών, για να δείξουμε και ότι μορφές εργασίας και οργάνωσης με έκδηλο αναρχικό χαρακτήρα (που βασίζονται δηλαδή στην αλληλοβοήθεια, την αμοιβαιότητα, τη συνεργασία, τη συμμετοχή αντί του αποκλεισμού και την αλληλοϋποστήριξη χωρίς χρήμα) δε βρίσκονται στη σφαίρα κάποιας καλπάζουσας φαντασίας αλλά ήδη βρίσκονται παντού, στο Εδώ και στο Τώρα.

2. Ο αναρχισμός εν (πολλή) συντομία

Πριν όμως επιχειρήσουμε τα παραπάνω, καλό είναι να παραθέσουμε κάποια βασικά στοιχεία του αναρχισμού ως θεώρησης, τόσο ως προς το γενικότερο κοινωνικό όσο

και το οργανωτικό και οικονομικό σκέλος. Έτσι, αντλώντας από ποικίλα κλασικά και νεότερα κείμενα του αναρχισμού, μπορούμε να πούμε εν συντομία ότι ο αναρχισμός προτάσσει σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων (και του περιβάλλοντος στο οποίο διαβιούν) βασισμένες στη συνεργασία, τον αυτοκαθορισμό και την άρνηση των ιεραρχικών ρόλων, ενώ ως θεωρία οργάνωσης μια διαρκώς μεταβαλλόμενη, εφαρμοσμένη πράξη βασισμένη στην καθημερινή ζωή και σε «εθελοντικές, λειτουργικές, προσωρινές (δηλαδή ανάλογα με τις εκάστοτε ανάγκες), μικρού μεγέθους οργανωτικές μορφές» (Κόλιν Γουόρντ). Εστιάζοντας στα οικονομικά, ο Baldelli (1972) θα πει ότι «το οικονομικό σύστημα που δέχονται οι αναρχικοί δεν υπόκειται σε καταναγκασμούς· το όνομα και οι ιδιαίτερες μορφές λειτουργίας του είναι δευτερεύουσας σημασίας. Πρόκειται για μια οικονομία που υπόκειται στην ηθική και δεν ελέγχεται από μηχανισμούς με φορά από πάνω προς τα κάτω – αυτή είναι εν γένει η αναρχική φόρμουλα».

3. Αναθεωρώντας την οικονομική δραστηριότητα

Η αρχή της εμπορευματοποίησης των πάντων (μεταξύ αυτών και της εργασίας – που μας αφορά άμεσα εδώ – και η οποία πωλείται και αγοράζεται δια του μισθού), πάνω στην οποία στηρίζεται όλη η καπιταλιστική οικονομία, πλασάρεται ως η μόνη δυνατή και κάθε αμφισβήτησή της είτε λωιδροείται ως ανεδαφική είτε «θάβεται» ως εάν να μην υπήρχε. Παρά ταύτα, εμείς θα επιχειρήσουμε να την αμφισβητήσουμε, υποστηρίζοντας ότι όχι μόνο δεν είναι η μόνη εφικτή, αλλά και ότι υπάρχει μια ήδη διάχυτη, μεγάλη ποικιλομορφία οικονομικής δραστηριότητας που την ανταγωνίζεται επάξια. Για να το κάνουμε, θα πάρουμε στοιχεία από ποιοτικά και ποσοτικά ευρήματα που προέρχονται από την Έρευνα Χρήσης Χρόνου και την Έρευνα Πρακτικών Οικιακής Εργασίας.

Η Έρευνα Χρήσης Χρόνου είναι μια ενδιαφέρουσα μέθοδος μέτρησης των διαφορών τύπων οικονομικής δραστηριότητας μέσα στη σύγχρονη κοινωνία (μισθωτών, άμισθων, κλπ). Αυτός που την ανέπτυξε (δεκαετία του '80) ήταν ο Paul Gershuny, ο οποίος εξήγει σε τί στοχεύει:

«Η Έρευνα Χρήσης Χρόνου αποτυπώνει την κατανομή του χρόνου σε διάφορες περιστάσεις και καταστάσεις. Πρόκειται για ένα κοινωνικό δείκτη – κλειδί, που βρίσκει συγκεκριμένες εφαρμογές στην εκτίμηση του βιοτικού επιπέδου των ανθρώπων. Μας δίνει τη βασική μονάδα μέτρησης ποσότητας εργασίας (ακριβείς ώρες ανά εβδομάδα) για συγκεκριμένες επί πληρωμή εργασίες καθώς και για εκείνες που γίνονται

κατά τη διάρκεια της μέρας, της εβδομάδας ή του έτους.»

Κόντρα στη θέση για την κυριαρχία της αρχής της εμπορευματοποίησης, τα ευρήματα της Έρευνας Χρήσης Χρόνου αποκαλύπτουν τη (συν)ύπαρξη ριζικά διαφορετικών οικονομικών πρακτικών εντός της Δυτικής κοινωνίας (βλ. Πίνακα 1). Μακριά από το να αποδεικνύεται κυρίαρχο το καπιταλιστικό οικονομικό μοντέλο, στις λεγόμενες «αναπτυγμένες» οικονομίες του Δυτικού κόσμου εμφανίζεται μια μάλλον διαφορετική εικόνα όταν η προσοχή εστιάζεται στην ποσότητα χρόνου που δαπανάται για επί πληρωμή εργασίες. Πράγματι, ο μέσος αριθμός λεπτών που δαπανήθηκε γι' αυτές ήταν μόλις κάτι παραπάνω από 60 λεπτά μεγαλύτερος απ' αυτόν που δαπανήθηκε για εργασίες άνευ οικονομικής συναλλαγής, για τις 20 χώρες που περιέλαβε η έρευνα.

Μια άλλη σημαντική συμπληρωματική μέθοδος που μας βοηθάει να κατανοήσουμε την αναλογική σχέση ανάμεσα σε εμπορευματοποιημένη και μη εμπορευματοποιημένη εργασία είναι η Έρευνα Πρακτικών Οικιακής Εργασίας. Βασικό μεθοδολογικό πλεονέκτημά της είναι ότι επιτρέπει μια πιο σύνθετη και πιο ποιοτική κατανόηση της συμμετοχής στη σφαίρα των οικονομικών δραστηριοτήτων στο επίπεδο του νοικοκυριού και της κοινότητας.

Πίνακας 2: ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΗ ΛΙΣΤΑ ΥΛΙΚΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΠΟΥ ΕΡΕΥΝΗΘΗΚΑΝ ΜΕ ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ

ΕΙΔΟΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ	ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ
Συντήρηση	Βαψίματα, εσωτερική συντήρηση (ταπισσαρίες, σοβάνομα-αφέςτωμα), αντικατάσταση στασιμένων τζαμιών, υδραυλικά, ηλεκτρικά
Βελτιωτικές παρεμβάσεις	Μόνωση, επέκταση/ανακαίνιση χώρων, τοποθέτηση κεντρικής θέρμανσης, ζυλουργικά (τοποθέτηση ραφιών κ.α.)
Οικιακές δουλειές ρουτίνας	Πλύσιμο πιάτων/ρούχων, μαγείρεμα, καθάρισμα τζαμιών, φρόνιμα, μετακίνηση βαριών επίπλων
Κηπουρική	Καθάρισμα μονοπατιών κήπου, φύτεμα, κόψιμο γρασιδιού
Φροντίδα προσώπων	Baby sitting, φροντίδα κατοικίδιων, "δάβαμα" των παιδιών, μεταφορά οικείων προσώπων με το αυτοκίνητο
Συντήρηση οχημάτων	Επισκευές και service
Διάφορα	Δανεισμός εργαλείων και άλλου εξοπλισμού, ποικίλες άλλες δουλειές

Ελήφθη υπόψη μια μεγάλη γκάμα οικιακών εργασιών (βλ. ενδεικτικά, Πίνακα 2). Για κάθε τέτοια εργασία ο ερωτώμενος απαντούσε αν αυτή έλαβε χώρα κατά τη διάρκεια των τελευταίων πέντε ετών ή του τελευταίου έτους/μήνα/εβδομάδας/ημέρας (ανάλογα με το είδος της).

Πρώτα, οι συνεντευκτές ρωτούσαν ποιος έκανε τη δουλειά (μέλος του σπιτιού, συγγενής, φίλος, γείτονας, εταιρεία, σπιτικοκοκύρης κλπ) και την τελευταία φορά που αυτή είχε γίνει. Μετά, για να κατανοήσουν τα κίνητρα του ερωτώμενου για τη διεκπεραίωση της δουλειάς, οι συνεντευκτές τον ρωτούσαν γιατί επέλεξε το συγκεκριμένο άτομο για να κάνει αυτή τη δουλειά, αν

πληρώθηκε ή όχι ή αν του δόθηκε κάποιο δώρο ως αντάλλαγμα· και, εφόσον πληρώθηκε, αν η πληρωμή ήταν τοις μετρητοίς ή όχι, και πώς είχε συμφωνηθεί η τιμή. Τέλος, ρωτούσαν γιατί οι ενδιαφερόμενοι αποφάσισαν να κάνουν τη δουλειά αυτή χρησιμοποιώντας τη συγκεκριμένη πηγή εργασίας.

Στο σημείο αυτό πρέπει να κάνουμε μια παύση, για να προσδιορίσουμε τις προσδοκίες μας. Τί ποσοστό των παραπάνω εργασιών πιστεύουμε ότι διεκπεραιώνονται μέσω της τυπικής αγοράς εργασίας στην καπιταλιστική κοινωνία που ζούμε; σε περισσότερο προσωπικό επίπεδο: πώς κάνουμε τις δουλειές στο σπίτι μας και γιατί; κάνουμε εμείς οι ίδιοι τις περισσότερες απ' αυτές ή μερικές μόνο; όταν τα αποτελέσματα της Έρευνας Οικιακών Εργασιών Πρακτικών πλαισιώνονται από πληροφορίες για το εισόδημα (υψηλότερο – χαμηλότερο) στο επίπεδο του νοικοκυριού, τότε έρχονται στο φως κάποια ευρήματα καθόλου βολικά για τους θιασώτες της αρχής της εμπορευματοποίησης (βλ. Πίνακας 3).

Πίνακας 3: ΠΟΣΟΣΤΟ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΕ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ

ΠΟΣΟΣΤΟ ΤΩΝ ΕΡΩΤΩΜΕΝΩΝ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΠΕΛΕΥΤΑΙΟΥΣ 12 ΜΗΝΕΣ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ ΣΕ:	ΦΤΟΧΕΣ ΑΣΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ	ΕΥΠΟΡΕΣ ΑΣΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ	ΦΤΟΧΕΣ ΑΓΡΟΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ	ΕΥΠΟΡΕΣ ΑΓΡΟΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ
Εργασία με οικονομικό/νομισματικό αντίλλαγμα				
Τυπική επί πληρωμή εργασία του ιδιωτικού τομέα	16	48	19	49
Τυπική επί πληρωμή εργασία του δημόσιου και του τριτογενούς τομέα	20	27	18	25
Άτυπη πρόσληψη/μισθώση	5	7	6	8
οικονομική/νομισματική συναλλαγή εντός της κοινότητας	60	21	63	30
Οικονομική/νομισματική συναλλαγή εντός της οικογένειας	3	6	2	4
Εργασία με μη οικονομικό/νομισματικό αντίλλαγμα				
Τυπική εργασία του ιδιωτικού τομέα χωρίς πληρωμή	1	2	1	2
Τυπική εργασία του δημόσιου και τριτογενούς τομέα χωρίς πληρωμή	19	28	21	30
Εργασία χωρίς οικονομικό/νομισματικό αντίλλαγμα σε οργανώσεις	2	0	2	1
Συναλλαγές χωρίς οικονομικό/νομισματικό αντίλλαγμα (διαπροσωπικές συμφωνίες τύπου "σου φάγαυ αυτόν φάγαυ εσένα")	99	100	100	100

Τα συνολικά ποσοστά που εμφανίζονται στον Πίνακα δίνουν την εικόνα μιας ποικιλομορφής και ετερογενούς οικονομικής δραστηριότητας στο οικιακό επίπεδο και όχι μιας ομοιογενούς οικονομικής πρακτικής, με καπιταλιστικά και μόνο χαρακτηριστικά. Ως προς την αμφισβήτηση των καπιταλιστικών αντιλήψεων, εδώ έχουμε ενδιαφέροντα ευρήματα: αν για παράδειγμα εστιάσουμε στις αστικές περιοχές, διακρίνουμε πως η πλειονότητα των συναλλαγών νομισματικού χαρακτήρα δεν αφορούσαν κάποια τυπική επί πληρωμή εργασία του ιδιωτικού τομέα. Η αλληλοβοήθεια, η αμοιβαιότητα (συναλλαγές του τύπου «σου φτιάχνω αυτό – μου φτιάχνεις εκείνο» χωρίς απαραίτητα νομισματικό αντίλλαγμα) ήταν εξίσου μια άτυπη στρατηγική – κλειδί για να μπορούν τα άτομα να αντεπεξέρχονται στις ανάγκες τους.

4. Εν κατακλείδι...

Στο πρωτότυπο κείμενο του άρθρου που μεταφράστηκε, υπάρχουν πρόσθετα στοιχεία που συνηγορούν υπέρ των θέσεων που διατυπώνουμε εδώ, όμως ο χώρος δεν μας επιτρέπει να επεκταθούμε. Φαίνεται όμως, υπό το κριτικό αυτό βλέμμα, πως το καπιταλιστικό μοντέλο (που έχει πολύ μικρότερη ιστορική παρουσία απ' όσο πιστεύεται), όχι μόνο δεν είναι μονόδρομος αλλά και

ΧΩΡΑ	Πίνακας 1: ΚΑΤΑΝΟΜΗ ΧΡΟΝΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΤΙΣ ΔΥΤΙΚΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ		
	ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ (λεπτά ανά μέρα)	ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΧΩΡΙΣ ΠΛΗΡΩΜΗ (λεπτά ανά μέρα)	ΧΡΟΝΟΣ ΓΙΑ ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΣΥΝΑΛΛΑΓΗ ΩΣ ΠΟΣΟΣΤΟ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΥΝΟΛΙΚΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΚΟΥ ΧΡΟΝΟΥ (%)
Καναδάς	293	204	41
Δανία	283	155	35,3
Γαλλία	297	246	45,3
Ολλανδία	265	209	44,1
Νορβηγία	265	232	46,7
Ηνωμένο Βασίλειο	282	206	42,2
ΗΠΑ	304	231	43,2
Φινλανδία	268	216	44,6
Μ.Ο. σε 20 χώρες	297	230	43,6

Πηγή: Paul Gershuny, 2000

άνευ πληρωμής, σε οικιακό επίπεδο ή σε εθελοντικές ομάδες εντός της κοινότητας. Άλλο σημαντικό στοιχείο για την εκτίμηση του βιοτικού επιπέδου, είναι το πότε ακριβώς λαμβάνουν χώρα οι εργασίες αυτές:

το άτομο αυτό ήταν η πρώτη του επιλογή και, εφόσον τα χρήματα δεν ήταν θέμα, αν θα επέλεγε ένα κλασικό επαγγελματία ή εταιρεία για να τη διεκπεραιώσει. Τρίτον, ρωτούσαν αν το πρόσωπο που την ανέλαβε

ότι είναι ένας μόνο, ανάμεσα σε πολλούς, από τους πιθανούς τρόπους (οικονομικής) οργάνωσης των ανθρώπων. Όπως λέει ο Williams (2005):

«ονειροπαρμένοι είναι όσοι πιστεύουν ότι η αρχή της εμπορευματοποίησης είναι πανταχού παρούσα».

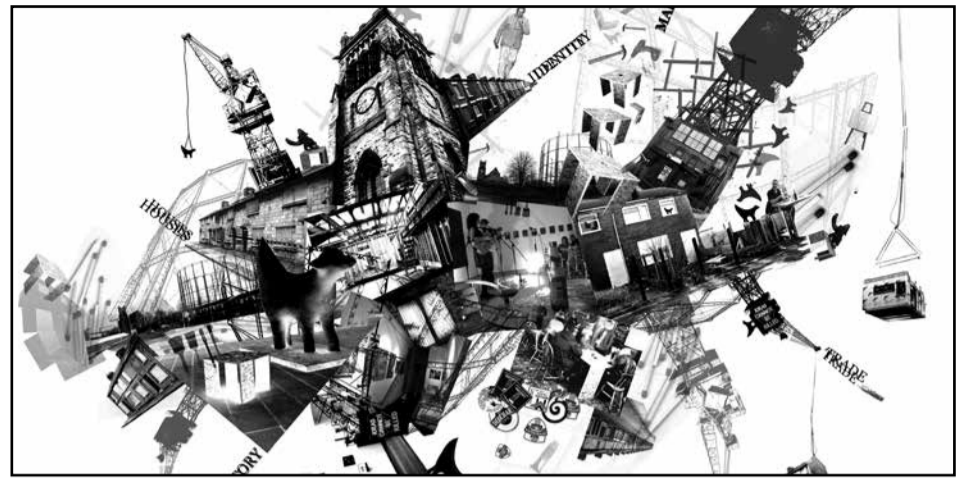
Γενικότερα, από την ίδια μας τη βιωματική εμπειρία, γνωρίζουμε ήδη πως μορφές οργάνωσης, και κυρίως εργασίας όπως αυτές που σκιαγραφήθηκαν παραπάνω, εφαρμόζονταν σε μεγάλη κλίμακα στο παρελθόν ως ευρύτατα διαδεδομένες πολιτισμικές πρακτικές ολόκληρων κοινωνιών στο οικονομικό επίπεδο – και όχι μόνο σ' αυτό. Στο παρόν, λόγω των διαρκώς επιδεινούμενων συνθηκών ζωής στις οποίες μας καταδικάζει η κρίση που προκάλεσαν οι καπιταλιστές και οι κυβερνήσεις τους, πάρα πολλοί άνθρωποι επιστρέφουν ή θ' αναγκαστούν να επιστρέψουν στην εφαρμογή τέτοιων πρακτικών. Η πρόκληση, όχι μόνο για τους αναρχικούς αλλά για όλους όσους αγωνίζονται κι αγωνιούν για μια κοινωνία αυτονομίας, ισότητας, δικαιοσύνης και αυτάρκειας, είναι να καταστήσουν αυτές τις πρακτικές (πιο) ορατές και αποτελεσμα-

τικές, ώστε η εμπειρική θεμελίωσή τους μέσα από οργανωμένα και συγκοινωνούντα δίκτυα κοινοτήτων να καταδεικνύει παραδειγματικά το εφικτό ενός μέλλοντος που θα χαρακτηρίζεται από τρόπους παραγωγής, ανταλλαγής και κατανάλωσης οι οποίοι θα συμπεριλαμβάνουν αντί να αποκλείουν, και παράλληλα θα ενισχύουν τον έλεγχό μας πάνω στις διαδικασίες αυτές, αντί να τον εξασθενίζουν διαρκώς, όπως συμβαίνει σήμερα.

μετάφραση - επιμέλεια:
▲ Ανέστιος

«Μετά από πολλά χρόνια προπαγάνδης των αναρχικών ιδεών, πείστηκα ότι προσελκύουμε σ' αυτές τους συμπολίτες μας περισσότερο όταν μιλάμε για συνηθισμένες εμπειρίες που προκύπτουν από άτυπα, αυτοοργανωμένα δίκτυα σχέσεων που καθιστούν δυνατή την ανθρώπινη κοινότητα, παρά όταν διακηρύττουμε την απόρριψη της υπάρχουσας κοινωνίας ως όλου, χάριν κάποιας μελλοντικής στην οποία η ανθρωπότητα θα ζει σε τέλεια αρμονία»

Κόλιν Γουόρντ

* Το κείμενο αυτό είναι απόπειρα μετάφρασης από τα αγγλικά του άρθρου των Richard J. White και Colin C. Williams "Hidden in plain sight: recognizing the centrality of anarchist spaces of work and organization in "capitalist" society" που υποβλήθηκε προς δημοσίευση τον Ιούλιο του 2013 σε ειδική έκδοση του αγγλικού περιοδικού κοινωνικών επιστημών "Ephemera" και στην προκειμένη περίπτωση προσαρμόζει και συμπυκνώνει σε επίπεδο δημοσίευσης στην εφημερίδα ορισμένες από τις κεντρικές θέσεις του άρθρου, το οποίο μπορεί να βρεθεί ολόκληρο στα αγγλικά και να κατεβαστεί από 'δω: http://www.academia.edu/4056223/Hidden_in_plain_sight_recognising_the_centrality_of_anarchist_spaces_of_work_and_organisation_in_capitalist_society. (για όποιον τυχόν ενδιαφέρεται για ολόκληρη την ελληνική μετάφραση, μπορεί να τη ζητήσει με ένα mail στην «Απατρίς», αρκεί η χρήση να είναι για κινηματικούς σκοπούς). Ο Richard White είναι επίκουρος καθηγητής Οικονομικής Γεωγραφίας στο πανεπιστήμιο του Sheffield και ο Colin Williams διευθυντής του Κέντρου Κοινωνικών Επιστημών στο ίδιο πανεπιστήμιο. Το εισαγωγικό παράθεμα του Ραούλ Βανεγκέμ είναι δική μας προσθήκη.

Αναδιανομή από τα κάτω προς τα πάνω: το παράδειγμα της Γερμανίας

Ο καπιταλισμός τρέφεται από τον ανταγωνισμό και την παραγωγή λίγων κερδισμένων και πολλών χαμένων. Αυτό αυτό γίνεται ξεκάθαρο σε διεθνές επίπεδο π.χ. ο συσχετισμός μεταξύ Γερμανίας και των χωρών του νότου, αλλά και στο εσωτερικό αυτών με την αυξανόμενη φτωχοποίηση μεγάλων κοινωνικών ομάδων, σε διαφορετικό βαθμό μεν, προς την ίδια κατεύθυνση δε.

Γερμανία, ο μύθος και πραγματικότητα ενός κράτους πρόνοιας

Η μεταπολεμική δυτική Γερμανία παραδοσιακά θεωρείται ως ένα κράτος πρόνοιας. Για μεγάλο χρονικό διάστημα υπήρχε ένα ισχυρό δίχτυ ασφαλείας που παρείχε υψηλό βιοτικό επίπεδο σε μεγάλα κοινωνικά κομμάτια, ιδιαίτερα την περίοδο ανταγωνισμού με τα "σοσιαλιστικά" κράτη. Αμέσως μετά την λήξη του ψυχρού πολέμου εντατικοποιήθηκε η διαδικασία αποδόμησης του κοινωνικού κράτους. Στον τομέα της δημόσιας υγείας, παιδείας, στην αγορά εργασίας και κατοικίας η ψαλίδα μεταξύ των τάξεων όλο και άνοιγε, παράλληλα με την εξέλιξη εθνικιστικών αντιλήψεων στην κοινωνία και την πολιτική.

Το μοντέλο πρόνοιας Hartz IV που εισήχθη από τους πράσινους και τους σοσιαλδημοκράτες εξαναγκάζει πολλούς ανθρώπους σε μία νέα μορφή σκλαβιάς. Με το μότο "όποιος δεν παράγει, δεν αξίζει" τους εκβιάζει να αποδεχθούν θέσεις εργασίας για τις οποίες αναγκάζονται να μετακομίσουν, να παραιτούνται από τα εργασιακά τους δικαιώματα για να λαμβάνουν χαμηλότερους μισθούς. Όποιος δεν αποδέχεται τους όρους αυτούς χάνει κάθε δικαίωμα σε επιδόματα στερώνας του έτσι κάθε μέσο επιβίωσης. Πολλοί έχουν δουλειές με απολαβές που δεν αρκούν για να ζήσουν δίχως τα επιδόματα.

Στον τομέα της δημόσιας υγείας και παιδείας:

Όποιοι δεν έχουν τα χρήματα να ασφαλιστούν στον ιδιωτικό τομέα δεν έχουν πια καμία πρόσβαση στην περίθαλψη, το ίδιο συμβαίνει στην ανώτατη παιδεία. Ειδικά ο τομέας της στέγασης είναι υπό βρασμό, μιας και όποιος δεν έχει μισθό ή επίδομα δεν έχει και δικαίωμα στέγης. Είναι λοιπόν η στέγη ανθρώπινο δικαίωμα ή εμπόρευμα; Στις πόλεις της Γερμανίας το ενοίκιο είναι η βασική μορφή κατοικίας. Λόγω του όλο και πιο ακριβού ενοικίου και της έλλειψης διαμερισμάτων η στέγη εξελίσσεται σε πρόνομο για λίγους. Μεταξύ 2002 και 2010 μειώθηκε ο αριθμός των εργατικών κατοικιών

«Ειρήνη στα σπίτια, πόλεμο στα παλάτια»

από 2,7 εκατομμύρια σε 1,66 εκατομμύρια, παράλληλα ο αριθμός όσων τις έχουν ανάγκη αυξήθηκε. Το 2012 περίπου 254.000 άνθρωποι ήταν άστεγοι, από τους οποίους 24.000 ζούσαν στο δρόμο. Αυτό αποτελεί μια αύξηση της τάξεως του 10% σε μόλις δύο χρόνια. Στον αντίποδα, τα έσοδα των πλούσιων αυξήθηκαν κατά 10%.

Το Φεβρουάριο του 2012 περίπου 1000 γείτονες και αλληλέγγυοι μπλόκαραν μια διαδικασία έξωσης. Η αστυνομία αναγκάστηκε να παρατάξει 815 μπάτσους και ένα ελικόπτερο για να πετάξει στο δρόμο μια πενταμελής οικογένεια. Η μάχη αυτή έδωσε δύναμη και κουράγιο και έτσι όλο και περισσότεροι άνθρωποι αρχίζουν να στηρίζουν όσους επιλέγουν να αντισταθούν στην έξωση τους.

Στο Μόναχο, την Φρανκφούρτη και το Αμβούργο μόνο όσοι έχουν ένα καλό μισθό μπορούν να νοικιάσουν. Όσοι δεν τον έχουν πρέπει να μετακομίσουν στα προάστια και τον περίγυρο. Όσοι έχουν ακόμη παλιά (φτηνά) συμβόλαια ζουν υπό καθεστώς φόβου και τρομοκρατίας μιας και οι ιδιοκτήτες προσπαθούν με κάθε μέσο να τους κάνουν έξωση ώστε να τα ενοικιάσουν ακριβότερα.

Η τρέχουσα κρίση επιδεινώνει το πρόβλημα, λόγω των χαμηλών επιτοκίων η επένδυση στα ακίνητα θεωρείται σχετικά ασφαλής, ιδίως στη Γερμανία. Οι επενδυτές δείχνουν ιδιαίτερα μεγάλο ενδιαφέρον για το Βερολίνο, όπου το ξεπούλημα είναι σε πλήρη εξέλιξη και απειλεί να το μετατρέψει σε μια νεκρή πόλη. Οι πρακτικές συνέπειες για όσους νοικιάζουν είναι αύξηση των ενοικίων και των εξώσεων, ο φόβος για το μέλλον.

Ποιος λοιπόν θα υπερασπιστεί τα συμφέροντα της πλειονότητας;

Η πόλη του Βερολίνου χρωστά 61 εκατομμύρια, και αυτό επειδή τα κέρδη της ιδιωτικοποιούνται και τα έξοδα της κοινωνικοποιούνται. Το τραπεζικό σκάνδαλο 3, σχετικό με την κατασκευή αεροδρομίου κ.α., ήταν τεράστια επιβάρυνση για τα δημόσια οικονομικά. Από τις εγγυήσεις των δισεκατομμυρίων δολαρίων επωφελούνται οι λίγοι, αλλά οι πολλοί θα πρέπει να τις πληρώσουν. Ο δημόσιος τομέας ιδιωτικοποιήθηκε βήμα βήμα (ύδρευση, ενέργεια, δημοτικοί κατασκευαστικοί συνεταιρισμοί), η κοινωνική αποστολή των υπόλοιπων δημοτικών στεγαστικών εταιρειών έχει ξεχαστεί, ο ρόλος τους πλέον είναι να παράγουν κέρδη.

Ο φαύλος κύκλος συνεχίζεται όταν οι κοινωνικές υπηρεσίες απαιτούν από κόσμο να μετακομίσει σε πιο φτηνές κατοικίες, οι οποίες στην ουσία δεν υπάρχουν. Άνθρωποι πετιούνται στον δρόμο, παιδιά στέλνονται στα ιδρύματα, οι ξενώνες αστέγων αδυνατούν να ανταποκριθούν στις ολοένα

αυξανόμενες ανάγκες.

Μέσω μιας δαιδαλώδους γραφειοκρατίας και ενός αυστηρού νομικού πλαισίου οι ευάλωτες κοινωνικές ομάδες (μετανάστες, ασθενείς, ηλικιωμένοι, φτωχοί, αναλάμβητοι) ποινικοποιούνται και χάνουν κάθε ελπίδα να δικαιωθούν νομικά. Η ίδια η δικαιοσύνη στρέφεται καθαρά ενάντια στα λουμπενοποιημένα στρώματα και τάσσεται στο πλευρό των επενδυτών. Τα ΜΜΕ συμπληρώνουν το κάδρο λαιμορύνοντας τις κοινωνικές αυτές ομάδες παρουσιάζοντας τις ως παράσιτα. Με αυτόν τον τρόπο νομιμοποιούν τις όλο και αυξανόμενες εξώσεις που το 2012 ήταν γύρω στις 25.000, 25% περισσότερες απ' ό,τι τα τελευταία δύο χρόνια, αυτό ισοδυναμεί με 22 ημερησίως μόνο στο Βερολίνο.

Υπάρχουν αντιστάσεις;

Το Φεβρουάριο του 2012 περίπου 1000 γείτονες και αλληλέγγυοι μπλόκαραν μια διαδικασία έξωσης. Η αστυνομία αναγκάστηκε να παρατάξει 815 μπάτσους και ένα ελικόπτερο για να πετάξει στο δρόμο μια πενταμελής οικογένεια. Η μάχη αυτή έδωσε δύναμη και κουράγιο και έτσι όλο και περισσότεροι άνθρωποι αρχίζουν να στηρίζουν όσους επιλέγουν να αντισταθούν στην έξωση τους. Τα ΜΜΕ, στα οποία δεν υπάρχει δυνατότητα παρέμβασης, εγκληματοποιούν τις δράσεις.

Οι συνέπειες:

Ανταγωνισμός, παραίτηση, φόβος, αυτοκτονία, ενδοοικογενειακή βία, ψυχικές διαταραχές. Οι άνθρωποι αρχίζουν να κάνουν οικονομία στο φαγητό για να εξοικονομήσουν χρήματα για το ενοίκιο ή αρχίζουν να τρέφονται από τους κάδους σκουπιδιών. Όσοι επιλέγουν να υπερασπίσουν τα σπίτια τους χρειάζεται να σπλιστούν με επιμονή, γνώση και νομική στήριξη. Η συλλογική και αυτοοργανωμένη αντίσταση κερδίζει όλο και περισσότερο έδαφος, γείτονες και αλληλέγγυοι οργανώνουν κοινά ταμεία, μπλόκα στις εξώσεις και διαδηλώνουν μαζικά έξω από αρμόδιες υπηρεσίες.

Τι μπορούμε να κάνουμε;

Μπορούμε να χώσουμε το κεφάλι μας στην άμμο και να περιμένουμε την σειρά μας, μπορούμε να παραταχθούμε στο πλευρό των ισχυρών χάνοντας την αξιοπρέπεια μας. Η άλλη επιλογή είναι να αναρωτηθούμε σε τι είδους κοινωνία θέλουμε να ζήσουμε και να παλέψουμε για αυτήν:

Συλλογικά, Συγκεκριμένα, Πολιτικά, Αλληλέγγυα, Διεθνιστικά.

▲ Annette

Μαχαίρια και Τριαντάφυλλα (2)

Σημειώσεις σχετικά με την ομαλότητα, τη θεωρία των δύο άκρων και την καταδίκη της καταδίκης της βίας

“Οι πρίγκιπες και οι κυβερνήσεις είναι, μακράν, τα πιο επικίνδυνα στοιχεία σε μια κοινωνία.”

(Νικολό Μακιαβέλι)

I

Η Ιστορία έχει μαύρες τρύπες. Είναι τότε που καταστάσεις, οργανώσεις, άνθρωποι, συνθήκες και βεβαιότητες εμφανίζονται και εξαφανίζονται με τρομακτικές ταχύτητες. Η δημιουργία μιας μαύρης τρύπας έγκειται στην έκρηξη όλων αυτών των αντιφάσεων, που μέχρι τότε συνυπήρχαν. Η ελληνική δημοκρατία της Βαϊμάρης είναι αποτέλεσμα αυτής της έκρηξης που συντελείται αδιάκοπα τα τελευταία τέσσερα χρόνια στην Ελλάδα, και η οποία με τη σειρά της είναι επίσης μια προσωρινή κατάσταση. Η επόμενη κατάσταση είναι η επικράτηση είτε της Τάξης είτε του Χάους αλλιώς είτε της επανάστασης, είτε του ολοκληρωτισμού.

II

Οι επαναστάσεις γεννάνε δίκαιο, κοινωνικές σχέσεις, τέχνη και φιλοσοφία. Ελλείψει αυτής ακριβώς της επανάστασης είναι που το δίκαιο, οι κοινωνικές σχέσεις η τέχνη και η φιλοσοφία που ονειρεύεται ο Άδωνης Γεωργιάδης μπορούν θρασύτατα να καταλαμβάνουν αυτόν τον κενό χώρο. Η πολιτική ισχύς του καθεστώτος δεν στηρίζεται σε κανέναν είδους ηθική νομιμοποίηση παρά μόνο στην ύπαρξη και στην κατάληψη αυτού του κενού χώρου.

III

Η εκτέλεση των ναζιστών είτε συμφωνεί κάποιος, είτε διαφωνεί, αναμφισβήτητα αλλάζει το πολιτικό σκηνικό. Πλέον, αστοί ρεφορμιστές πολιτικοί σαν τους συριζαίους δεν νοούνται σαν αριστερό άκρο και έτσι επαναποθετείται η θεωρία των δύο άκρων στην πραγματική της βάση. Σαν συνέπεια επαναποθετείται και το κέντρο του πολιτικού φάσματος αριστερότερα από την χούντα του Σαμαρά.

IV

Κατά τη διάρκεια της Αιγυπτιακής Επανάστασης, οι μάχες με τους περισσότερους νεκρούς έγιναν για την κατάληψη του κεντρικού τηλεοπτικού σταθμού. Αποτελούσε κεντρικό ζήτημα, τόσο το να μεταδώσουν οι επαναστάτες αυτά που ήθελαν, όσο και να σταματήσει να μεταδίδεται το δηλητήριο που ξερνούσαν τα μαντρόσκυλα του καθεστώτος. Πράξεις τέτοιου συμβολισμού όπως το κλείσιμο της πόρτας της ΕΡΤ με χειροπέδες, δεν μπορεί να είναι τυχαίες, λογικά αποτελούν κομμάτι του επικοινωνιακού τρόμου. Το κλείσιμο της ΕΡΤ αποτελεί επίδειξη δύναμης του καθεστώτος και αυτό φαίνεται από την αιτιολόγηση του σαν επαναφορά στην ομαλότητα, που αναγνωρίζει στην κατελλειμένη ΕΡΤ μια πηγή πολιτικής ανωμαλίας. Αυτό με τη σειρά του ορίζει και το πόσο σημαντικό (θα έπρεπε) να ήταν αυτό το κτήριο και η κατάληψή του. Στη υπάρχουσα λανθάνουσα πραγματικότητα η ΕΡΤ και η αυτοδιαχείριση της, δεν αποτέλεσε κεντρικό ζήτημα για κανένα επαναστάτη και για κανένα αντικαθεστωτικό.

V

Η ασθενής αντίδραση στη δολοφονία του Παύλου Φύσσα δείχνει και τη κατάσταση που βρίσκονται οι διάφοροι πολιτικοί χώροι. Η σύγκριση με το Δεκέμβριο του '08 τονίζει ότι ο αναρχικός χώρος αδυνατεί πλέον να παίξει τον ρόλο του πυροκροτητή κοινωνικών εκρήξεων. Η οπισθοχώρηση της εμπροσθοφυλακής του κοινωνικού κινήματος σημαίνει είτε ότι θα εμφανιστεί μια νέα εμπροσθοφυλακή, είτε ότι θα υποχωρήσει συνολικά όλο το κίνημα και μέσω αυτού θα συντηρητικοποιηθεί όλη η κοινωνία.

VI

Στους σημερινούς διαχειριστές του καθεστώτος υπάρχει μια αλαζονεία που συναντά κανείς μόνο σε εντελώς δικτατορικά καθεστώτα, όπου οι κυβερνώντες απλά δεν ενδιαφέρονται ούτε για τη δημοτικότητα τους, ούτε για την υστεροφημία τους, ούτε για την οργή που συσσωρεύεται. Ακραίο δείγμα αυτής της αλαζονείας είναι η εκκένωση της ΕΡΤ μια μόλις μέρα μετά την ψήφιση τροπολογίας με την οποία χαρίζονται οι υπάρχουσες τηλεοπτικές συχνότητες στους εφοπλιστές – μεγαλοκαναλάρχες.

VII

Η προφυλάκιση των χρυσαυγιτών εκτός από ξεκαθάρισμα λογαριασμών εντός του καθεστώτος, αποτελεί και κομμάτι μιας τακτικής που το βαθύ κράτος έχει εφαρμόσει και στο παρελθόν. Ο νεοφασίστα Καλέντζης φυλακίστηκε για 12 χρόνια τη δεκαετία του '80 για βόμβες σε κινηματογράφους και ενώ τον είχαν ρουφιανέψει όλοι οι σύντροφοί του – πολλοί εκ των οποίων αποδείχτηκαν κυπατζήδες. Κάνοντας την (αυτο)κριτική του ο αμετανόητος φασίστας θα αναγνωρίσει ότι φυλακίστηκε προκειμένου ο Καραμανλής να μεταοπιστεί πλασματικά προς το κέντρο, εν μέσω κριτικής για την ανύπαρκτη αποχουντοποίηση στο στρατό και τους μπάτσους. Η θεωρία των δύο άκρων ή αλλιώς στρατηγική της έντασης αποτελούσε πάντα καλό χαρτί για τη δεξιά και την ακροδεξιά, που προφανώς δεν έχει πρόβλημα να φυλακίσει όσους χρήσιμους ή θύματα χρειάζεται.

VIII

Η κοινωνία του θεάματος ξέρει να τονίζει ότι χρειάζεται να τονιστεί και να περνάει στα μονόστηλα ο,τι δεν μπορεί να κρύψει εντελώς. Έτσι, το γεγονός ότι ο ιδιοκτήτης εκατοντάδων καλάσνικοφ και ενός ναζιστικού πολεμικού μουσείου μαφιόζος Πάλλης είναι στην παρανομία, περνάει στα ψιλά. Η ίδια η υπόθεση του Πάλλη, συνεκδότη της ελεεινής εφημερίδας του ελεεινού Αναστασιάδη, (θα έπρεπε να) αποτελεί τεράστιο πολιτικό γεγονός από της στιγμή που (θα έπρεπε να) είναι δεδομένο ότι αυτοί οι τύποι αποτελούν εντολοδόχους ενός σημαντικού κομματιού της αστικής τάξης. Αυτό το κομμάτι είναι οπλισμένο και έτοιμο για εμφύλιο και χούντα.

IX

Η ενέργεια στο Νέο Ηράκλειο και κυρίως ο τρόπος με τον οποίο έγινε, ανεξαρτήτως της πολιτικής ή μη απάντησης που θα δώσουν οι ίδιοι οι ναζί, εμπεριέχει σίγουρα μια σοβαρή προβληματική. Η αντιπαράθεση ανάμεσα σε φασίστες και αντιφασίστες, πλέον μπορεί να πάρει άλλα χαρακτηριστικά, με τους πρώτους να έχουν όπλα και τους δεύτερους πέτρες και μολότοφ. Από την άλλη πλευρά ήταν αναμενόμενο ότι μετά από οχτακόσιες και πλέον ρατσιστικές επιθέσεις, η Χ.Α. θα δεχόταν πίσω ένα ποσοστό της βίας που ασκούσε.

X

Ο επικοινωνιακός τρόμος από πλευράς καθεστώτος αυτόματα οδηγεί την αγωνιζόμενη κοινωνία σε θέση άμυνας. Οι παραλογισμοί της εξουσίας μας επιστρέφουν στις εποχές των ευτελών νοημάτων. Η κοινωνική σύγκρουση πλέον γίνεται με απλοϊκούς όρους. Αριστεροί εναντίον δεξιών, δημοκράτες εναντίον χουντικών, τίμιοι εναντίον απατεώνων.

XI

Η ρεφορμιστική αριστερά της Ελλάδας ποτέ δεν διακρίνονταν ούτε για τη μαχητικότητα της, ούτε για την πυγμή της. Μάλλον διακρίνονταν από μια τάση προς κάθε είδους συμβιβασμούς. Ένας τέτοιος μικρός συμβιβασμός διαπράχθηκε μετά τα γεγονότα στο Νέο Ηράκλειο και την αποτίμησή του γεγονός σαν χτύπημα ενάντια στη δημοκρατική ομαλότητα, τις χάρες τις οποίας απολαμβάνουν οι χιλιάδες αυτόχειρες, οι δεκάδες χιλιάδες νεοάστεγοι και τα εκατομμύρια των ανέργων. Είναι άλλο πράγμα η καταδίκη της βίας, την οποία ο Σύριζα έτσι κι αλλιώς δεν ασκεί και άλλο πράγμα η επίκληση της ομαλότητας, στο όνομα της οποίας προσπαθεί να χτίσει η δεξιά την κοινωνική συναίνεση για την επέλαση της χούντας. Η ομαλότητα που θα φέρει εκλογές και δια μέσου αυτών την εξουσία στο Σύριζα και η ομαλότητα που θα φέρει ολοκληρωτισμό, φτώχεια και επενδύσεις-πλάτσομο σαν αυτή στις Σκουριές, διαφέρουν μόνο στα μυαλά των αφελών συριζαίων που παίζουν επικίνδυνα παιχνίδια. Στο χωράφι της ησυχίας, της τάξης και της ασφάλειας δεν φυτρώνει σοσιαλδημοκρατία, μόνο φασισμός.

XII

Στην κεντρική ομιλία του εναντίον της πρότασης μομφής, ο επικεφαλής του καθεστώτος μέμφθηκε την ρεφορμιστική αριστερά γιατί “ονειρεύεται επαναστάσεις και δεν αφήνει τον κοσμάκη στα βάσανα του”. Όλο το μεγαλείο της σαδιστικής καθεστωτικής ιδεολογίας συνοψίζεται σε αυτήν ακριβώς τη φράση.

XIII

Εάν μια αρετή των εξεγερμένων, των επαναστατών, των κινηματιών, αυτών που θέλουν να αλλάξουν την κοινωνική κατάσταση πρέπει να είναι ότι λένε τα πράγματα με το όνομά τους, ότι δεν ιερραρχείται η σκοπιμότητα πάνω από την αλήθεια, τότε η μαρξιστική αριστερά δεν ανήκει σε αυτές τις κατηγορίες. Εγκλωβισμένοι σε σχήματα όπου ο οποιοσδήποτε νους λογικά θα ασφουκτιούσε, οι διάφοροι ηγέτες και ηγετίσκοι των πολυάριθμων αριστερών κομμάτων, αποφάνθηκαν ότι η εκτέλεση των δύο χρυσαυγιτών αποτελεί σίγουρα προβοκάτσια, απλά και μόνο επειδή δεν χωράει στα μαρξιστικά σχήματα και δεν ταίριαζει με τις θεωρίες τους. Για τη σημερινή εκδοχή της μαρξιστικής αριστεράς, η σκοπιμότητα υπαγορεύει την αλήθεια και ολόκλη-

ρες παράμετροι της σημερινής κοινωνικής πραγματικότητας δεν υπάρχουν. Η αδυναμία προσαρμογής στη νέα κατάσταση αντιμετωπίζεται με μια αγκίστρωση στην τρισάθλια τωρινή φάση και του κινήματος και της κοινωνίας. Αυτού του είδους η συντήρηση λόγω αδυναμίας και ανετοιμότητας, ειδικά όταν αποκρύπτονται οι αιτίες της, είναι ενδεικτική του δρόμου που θα ακολουθήσουν οι αριστεροί σύντροφοι. Ο μαρξισμός σε αυτή του την εκδοχή αποτελεί τον θρίαμβο της ήττας, της μιζέριας και της συντήρησης πάνω στην επανάσταση.

XIV

Η διαχείριση της εκτέλεσης των δύο ναζιστών από τα Μ.Μ.Ε πραγματοποιήθηκε με φόντο την εθνική συμφιλίωση. Το ερώτημα που μένει είναι, τι είδους κοινωνία είναι αυτή που αποδέχεται σαν στερεότυπο ότι ο ναζισμός είναι μια διαφορετική άποψη, τα μπραβιλίκια απλά μια δουλειά και τα τάγματα εφόδου μια ακραία επιλογή πολιτικοποίησης.

XV

Η ακατάσχετη προβοκατορολογία βασίζεται κυρίως σε ψέματα, χοντροκομμένες γενικεύσεις και ιστορικές παραχαράξεις. Η στρατηγική της έντασης όταν και όπου εφορμώστηκε είχε σαν θύματα αθώους και τυχαίους πολίτες. Αυτός είναι και ο μόνος σίγουρος τρόπος για να τρομοκρατηθεί ο πληθυσμός. Όταν σκοτώνονται μάχιμοι είτε της μιας είτε της άλλης πλευράς, δεν τρομοκρατείται κανένας, τουλάχιστον όχι τόσο ώστε να γίνει αίτημα της κοινής γνώμης και λαϊκή απαίτηση το τέλος της βίας και η δια καθεστωτικού ροπάλου ειρήνευσης.

XVI

Η αντιχρυσουγιτική εκστρατεία του Σαμαρά σήμανε την δημιουργία της μεγάλης ακροδεξιάς. Ο Καρατζαφέρης και ο Πλεύρης που επανεμφανίστηκαν, ο Άνθιμος και ο Αναστασιάδης που είναι πάντα παρόντες, ο Φραγκόπουλος που ετοιμάζεται, οι Δελτάδες που κάνουν τη δουλειά τους, οι κυπατζήδες και οι αντιτρομοκρατικάριοι που παρακολουθούν και βασανίζουν, οι χρυσαυγίτες που δεν φυλακίστηκαν, ο Λαζαρίδης, ο Μπαλτάκος και ο Κρανιδιώτης που κυβερνάνε και ο Μαρινάκης, ο Αλαφούζος και ο Βαρδινογιάννης που κυβερνάνε πραγματικά, αποτελούν τον εθνικό κορμό που παραμένει ασύλληπτος. Και θα παραμένει ασύλληπτος γιατί είναι η ουσία της αστικής δημοκρατίας, η δικλείδα ασφαλείας όταν ο ίδιος της ο ρόλος ξεπερνιέται.

XVII

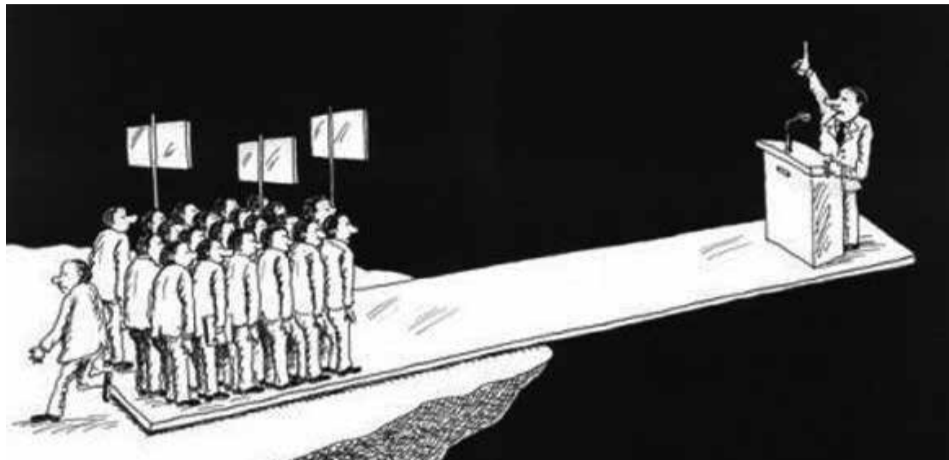
Μετά τις διαδηλώσεις για τη δολοφονία του Π. Φύσσα τον Σεπτέμβριο, τώρα είχαμε μικρο-συγκρούσεις στην Γερμανία και τη Σουηδία μεταξύ φασιστών και αντιφασιστών με αφορμή την εκτέλεση των δύο ναζιστών. Η ελληνική πραγματικότητα αρχίζει να εκρύνεται πλέον σε όλη την Ευρώπη.

XVIII

Οι επαναστάσεις είναι η ατμομηχανή της Ιστορίας. Η καταδίκη της βίας όταν στην επιβάλλον σαδιστικά οι αφέντες, είναι η καταδίκη της επανάστασης και μέσω αυτής της ανθρωπιάς και της αξιοπρέπειας, είναι η καταδίκη της ζωής της ίδιας, η επικράτηση τη αργού καθημερινού θανάτου. Είναι η δημιουργία εκείνης της μαζικής ψυχολογίας που εάν επικρατήσει δεν υπάρχει γυρισμός και που είναι στο χέρι μας να την αποτρέψουμε. Η ιστορία δεν κάνει κύκλους και στην ελληνική δημοκρατία της Βαϊμάρης ακόμα δεν έχει κριθεί τίποτα.

■ Η μεγάλη ψυχολογική παγίδα. Η Θεωρία των (δύο;) Άκρων.

Από τότε η ζωή του ανθρώπου έγινε μια ευθεία γραμμή;

Η Αρχή

Από τη στιγμή που οι κοινωνίες των ανθρώπων τέθηκαν σε ιεραρχικούς διαχωρισμούς, η ισορροπία της ισότητας κλονίστηκε κι αντικαταστάθηκε από μία κατηγοριοποίηση και σχηματοποίηση όλων των σχέσεων μεταξύ των ανθρώπων (κι όχι μόνο).

Το σχήμα στο οποίο είμαστε όλοι ενταγμένοι σε όλα τα, δυτικών προτύπων, κοινωνικά συστήματα, είναι η πυραμίδα. Οι άνθρωποι, σ' αυτό το σύστημα, είναι κατανεμημένοι ως εξής:

Στην κορυφή υπάρχει ο επικεφαλής-αρχηγός-εξουσιαστής, αμέσως από κάτω του βρίσκονται αυτοί που βοηθούν κι ενισχύουν την ύπαρξή του, έτσι ώστε να επωμισθούν μερικά περισσότερα προνόμια από τους υπόλοιπους (με ό,τι αυτό συνεπάγεται) ή όσοι θέλουν να τον υπονομεύσουν προσβλέποντας στο να γίνουν αντικαταστάτες του

(βλ. άρχουσα τάξη, ελίτ, κεφαλαιοτεχνοκράτες κλπ.). Κάτω από αυτούς είναι όλοι οι πρόσκαιρα επωφελούμενοι μικροαστοί (προύχοντες), που κάνουν τα πάντα (ή και τίποτα) για να ζουν μια "άνετη και βολεμένη ζωή", και στο κατώτερο (και μεγαλύτερο) στρώμα βρίσκονται όσοι, από θέση και φύση, είναι καταδικασμένοι να μοχθούν όλη τους τη ζωή, για να επιβιώσουν με τα ελάχιστα απαραίτητα, προς όφελος των ανώτερων στρωμάτων.

Η Εξέλιξη

Υπό αυτό το καθεστώς, επεκτείνεται ανεξέλεγκτα κι ασταμάτητα η εκμετάλλευση ανθρώπου σε άνθρωπο κι ανθρώπου προς τη φύση. Έτσι στενεύουν όλο και περισσότερο τα περιθώρια της ελευθερίας της σκέψης και της δράσης των ανθρώπων και τείνουν να περιορίζονται σύμφωνα με τις ανάγκες των παραγωγικών μηχανισμών και μηχανών του καπιταλισμού. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα πάντα να συστηματοποιούνται σε γραμμικές εξισώσεις και στατιστικές. Οπότε και κάθε τάση, ιδέα, ψυχική ή σωματική κατάσταση του ανθρώπου να έχει μια ταμπέλα, και κάθε αποτέλεσμα να μετρείται και να υπολογίζεται ως κέρδος ή ζημία. Κι επειδή, σε τελική ανάλυση, είναι φυσικό η δράση να φέρνει αντίδραση, δε θα μπορούσε αυτό το απόλυτα καταπιεστικό καθεστώς να μη φέρει αντίδραση από τα κομμάτια του πληθυσμού που, φαινομενικά, δεν έχουν δικαίωμα ενεργούς επέμβασης στη θέσπιση των όρων του παιχνιδιού. Σ' αυτή την παγκόσμια "live monopoly" λοιπόν -οπού "παίκτες" και διαχειριστές είναι οι ίδιοι που το δημιούργησαν- τα πόνια, που είμαστε όλοι οι υπόλοιποι, έχουμε τη δυνατότητα-δύναμη να πάρουμε το παιχνίδι στα χέρια μας και να το καταστρέψουμε, εάν θέλουμε.

Εκεί βρίσκμαστε αντιμετώπι με τις προσδοκίες και τις επιλογές του καθενός, τις συνθήκες (χωροχρόνος), και τις ανάγκες του, σύμφωνα με τις οποίες ο καθένας μας επιλέγει κατά πόσο θα συμβιβαστεί, θα παρασυρθεί, θα αφομοιωθεί ή θα εναντιωθεί στο εκάστοτε κατεστημένο κοινωνικό

πλαίσιο που έχει οριστεί εκ των άνω (με την συνειδητή ή ασυνειδητή συγκατάθεση ή παραχώρηση από τα κάτω).

Προς το παρόν, ως φαίνεται, ο βασικός κανόνας-προϋπόθεση του παιχνιδιού, το "δικαίρι και βασιλευε", καλά κρατεί, και ωθεί τους ανθρώπους να επιλέξουν στρατόπεδο ενάντια στους ίσους αυτών, με πρόσχημα ιδέες φτιαχτές, παλαιωμένες και πλασματικές, ενάντια στους ίδιους τους εαυτούς τους -κι όχι ενάντια σ' αυτούς που μας χειρίζονται και μας χρησιμοποιούν, ενάντια στα εκάστοτε καθεστώτα, κυβερνήσεις, μαφίες του κάθε κράτους- όπως είναι φυσικό. Κι αυτό γιατί, από τη στιγμή που γεννιόμαστε, είμαστε προορισμένοι να εκπαιδευτούμε με ανταγωνιστικά και φιλοκερδή πρότυπα, με περιορισμένη (ή και καθόλου) αντίληψη και συναίσθηση της αλήθειας. Κάπου εκεί βρίσκεται και καθορίζεται και η έννοια της κοινωνικής συμπεριφοράς η οποία ορίζεται είτε ως μέση είτε ως ακραία.

Οι "Επιλογές"

Η μέση κοινωνική συμπεριφορά, ο "μέσος" άνθρωπος, πρέπει να κινείται μέσα στα όρια της νομιμότητας (που ουδεμία σχέση με τη δικαιοσύνη έχει), του καθωσπρεπισμού, της κανονικότητας ("κανονικό" είναι ό,τι συντελεί στην ομαλή διεκπεραίωση των μηχανιστικών δράσεων που απαιτούνται για τη διατήρηση της άκριτης και ιεραρχικής ποιότητας και νόρμας ζωής) και του ωχαδερφισμού, της ρουτίνας, της απάθειας της αδράνειας και της μη δημιουργικότητας, οπότε να βοηθά θέλοντας ή μη, την ύπαρξη και διαίωνιση του καπιταλισμού, δηλαδή τον εξευτελισμό των ανθρώπινων δικαιωμάτων και της φυσικής νομοτέλειας. Κι όλα αυτά με κάθε ενέργεια που μπορεί να απαιτείται και κάθε κόστος που συνεπάγεται. Είτε αυτό είναι η ρουφιανιά, είτε να πατήσει επί πτωμάτων (μεταφορικά ή κυριολεκτικά), είτε να καταπιίνει την ίδια του τη συνείδηση, ή με την απραξία και την απάθεια του να συνειφέρει στην καταδυσσενωση των λαών.

Άπο την άλλη, ακραία ορίζεται γενικά η συμπεριφορά κατά την οποία ο άνθρωπος, στην προσπάθειά του ν'αντιδράσει σ' αυτό που τον καταπιέζει, στρέφεται σε πληθώρα "αντικανονικών" πράξεων. Αυτό το ζήτημα της "αντικανονικής" ή "περιθωριακής" κοινωνικής συμπεριφοράς είναι πολυσύνθετο κι έχει πάρα πολλές προεκτάσεις, που η "θεωρία των δύο άκρων" δεν μπορεί ούτε καν πολιτικά, και από καμία άποψη να αναλύσει και να επεξηγήσει. Επειδή όμως, σκοπός τους είναι να περιορίζουν το εύρος της σκέψης μας σε όσο πιο απλές εξηγήσεις γίνεται, αρκούνται στο να τροφοδοτούν τη μόρφωση και τη γνώση του κόσμου μέσω των ΜΜΕ (που είναι δυστυχώς η βασικότερη πηγή πληροφόρησης και μαζικοποίησης των ανθρώπων), με όρους κατηγοριοποίησης, που έχουν ως βάση την απλούστευση των ιδεών και των κινήτρων πίσω από κάθε ανθρώπινη εκδήλωση, ενώ στην πραγματικότητα ο κάθε άνθρωπος νους είναι μοναδικός, πολύπλευρος και πολύπλοκος. Όποιος άνθρωπος λοιπόν αποφασίζει να αντιδράσει σ' αυτά που συμβαίνουν γύρω

του και επηρεάζουν άμεσα ή έμμεσα τη ζωή αυτού και του περιβάλλοντος του, έχει, αναμφισβήτητα, πολλά και διαφορετικής φύσης κίνητρα πίσω απ' αυτή του την απόφαση.

Διαφορετικές Πραγματικότητες

Αρχικά, είναι τα ψυχολογικά κίνητρα του καθενός μας, που μας ωθούν να δράσουμε, είτε απομονωμένοι, είτε να επιλέξουμε να υπάρχουμε μέσα σε μια ομάδα μέσα από την οποία μπορούμε να εκφραζόμαστε, να επιβεβαιωνόμαστε και να συνυπάρχουμε με άλλους που θεωρούμε είτε ίσους με εμάς, είτε ανώτερους, είτε κατώτερους, ανάλογα με τις ανάγκες που έχει ο καθένας.

Ύστερα, σύμφωνα με τις εμπειρίες μας, την "πλύση εγκεφάλου" που έχουμε υποστεί από τον κοινωνικό μας περίγυρο και τα ΜΜΕ, κι όσο έχουμε αφήσει όλα αυτά να μας καθοδηγούν στη ζωή μας, καλούμαστε να διαλέγουμε εχθρούς και συναγωνιστές. Επιλέγουμε μία ή και περισσότερες ιδέες που μας ταιριάζουν ή μας βολεύουν και καθώς φαίνεται (ανάλογα με την ιδιοσυγκρασία του καθενός) να είναι οι πιο δίκαιες ή πιο σωστές, έτσι ώστε να οδηγηθεί ο κόσμος στις αναγκαίες ριζοσπαστικές αλλαγές ή συμβιβαστικές προσαρμογές. Πάντα ο καθένας για το προσωπικό του συμφέρον και σε δεύτερο χρόνο για το "κοινό καλό".

Ένα Ψέμα

Είναι ολοφάνερο πως σε μία τόσο σύνθετη συνθήκη όπως είναι η ανθρώπινη κοινωνική και πολιτική ζωή, με τόσους διαφορετικούς παράγοντες που τη συντελούν - η "θεωρία των δύο άκρων" - είναι μια γενική και επιφανειακή έκφραση, ένα καλά δουλεμένο ψέμα, που έχουν καταφέρει οι "πιο έμπειροι πολιτικοί αναλυτές" και οι πιο διάσημες βαμμένες τσουζές των ΜΜΕ, μαζί με όσους κρύβονται πίσω, να μας περάσουν ως αδιαμφισβήτητη υπαρκτή κατάσταση, για να φαίνονται οι ίδιοι ως δίκαιοι δικαστές συμπολίτες και παραδείγματα προς (απο)μίμηση. Κι όλοι οι υπόλοιποι να πείθονται πως Αυτό είναι και να μπαίνουν στη διαδικασία είτε να φοβούνται το διαφορετικό ή να το επιλέγουν, ο καθένας για τους δικούς του λόγους αντίστοιχα. Είναι άδικο όμως, όσο κι ανούσιο, να λαμβάνεται σοβαρά υπόψη μια σκόπιμα φτιαχτή θεωρία που στοχοποιεί και περιορίζει μια τόσο πολύπλοκη και με τόσες δυνατότητες ύπαρξη όπως είναι η ανθρώπινη. Και πολύ περισσότερο λάθος να την ενστερνίζονται όσοι προσπαθούν να σπάσουν τις νόρμες που μας έχουν φορέσει και να ελευθερώσουν τη σκέψη τους. Όσο μεγαλύτερη αξία δίνουμε σε τέτοιους χαρακτηρισμούς, τόσο συμβάλουμε στην καθιέρωσή τους και απομακρυνόμαστε από

το βασικό μας στόχο.

Η Ουσία

Είναι χρέος οποιουδήποτε ανθρώπου αντιλαμβάνεται αυτή τη στοχευμένη προσπάθεια εκ των άνω να περιορίζουν τη σκέψη και την αντίληψή μας και -διαχωρίζοντας μας- να μας βάζουν να μαχόμαστε μεταξύ μας όπως αυτοί θέλουν, να κρατά ζωντανή αυτή τη σκέψη, και σε καμία περίπτωση να μη θέτει τον εαυτό του στο άκρο κανενός γραφήματος, εκτός κι αν θεωρεί τον εαυτό του ποσοστό ή παράγοντα κάποιας μαθηματικής εξίσωσης. Είναι άλλο να μπορείς να ξεχωρίσεις τις αξίες του καθενός και να επιλέξεις -ανάλογα με τη μεγαλύτερη σύγκλιση ιδεών, κατανόηση και αλληλεγγύη- συντρόφους, κι άλλο να κατηγοριοποιείς ο ίδιος τον εαυτό σου, συντελώντας έτσι στη διατήρηση της θεωρίας των δύο άκρων. Μιας ιδέας δηλαδή που λέει ότι στα δύο άκρα των πολιτικών εκδηλώσεων του ανθρώπου υπάρχουν, από τη μια, μία ομάδα προβατοποιημένων ηλίθιων που υποστηρίζουν μια εθνικιστική-νεοναζιστική ιδέα, χωρίς κανένα ουσιαστικό γνωσιακό υπόβαθρο αλλά με πολλές ώρες ιδρωτοχυσίας στα γυμναστήρια, δολοφονίες και τραμπουκισμούς, trafficking και παραεμπορίου, γραμμένες στο "βιογραφικό" τους (λες κι ο μοναδικός φασίστας πάνω από τα κεφάλια μας είναι αυτός της αντιπέρα όχθης) και από την άλλη μια ομάδα hoodigan χωρίς στόχους και υλοποιήσιμα πολιτικά προτάγματα που μόνος τους σκοπός είναι η καταστροφή. Έντάξει, θα πει κανείς πως στο άλλο άκρο είναι η διανοούμενη, απόλυτα συνειδητοποιημένη και πάντα ορθά σκεπτόμενη και μαχόμενη πρωτοπορία, που βασικό της μέλημα είναι η κοινωνική απελευθέρωση. Οκ συμφωνώ, αλλά ας είμαστε ειλικρινείς. Ο στόχος δεν είναι σε καμία περίπτωση η κριτική, μα, αρχικά η αποδόμηση της έννοιας των δύο άκρων, και η υπενθύμιση της απολύτως απαραίτητης αυτοκριτικής, που πρέπει να είναι αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινής μας δράσης, για να μπορούμε έτσι να μη χάνουμε ποτέ τον αληθινό μας στόχο και να γινόμαστε κάθε φορά καλύτεροι και πιο ολοκληρωμένοι. Ειδάλλως η ήττα μας είναι a priori δεδομένη.

Ας Μην Ξεχνιόμαστε

Ξέρουμε όλοι ποιος είναι ο πραγματικός εχθρός, και πόσο έχει μπει βαθιά μέσα μας. Σκέψου πως, όπως για τον καπιταλιστή είναι όλη του η ζωή γύρω και μέσα στον καπιταλισμό έτσι και για μας, εάν θέλουμε να τον ανατρέψουμε, πρέπει να έχουμε κατά νου συνέχεια αυτό το στόχο, όλες μας οι πράξεις να υποκινούνται από το στόχο μας αυτό, να μας γίνει η βάση και δυναμική των σκέψεων, των δράσεων και τον εξορμήσεων μας, η βάση της ζωής και της καθημερινότητας μας. Έτσι ώστε κάθε μας κίνηση να μας φέρνει όλο και πιο κοντά, όλο και περισσότερους στη συνειδητή προσωπική και συλλογική κοινωνική απελευθέρωση. Στην αρμονική συνύπαρξη, για την οποία είμαστε εν δυνάμει ικανοί και έτοιμοι να παλέψουμε και να ζήσουμε.

rainbow

✦ Αποδόμωτας τον χαιρετισμό προς τον πατέρα-κράτος-ηγέτη-έθνος...

Ενα χαρακτηριστικό γνώρισμα των περισσότερων νέο-φασιστικών οργανώσεων είναι ο χαιρετισμός με το χέρι υψωμένο σε έκταση. Για να υπάρξει ιστορική νομιμοποίηση οι φασίστες βάπτισαν τον χαιρετισμό “ρωμαϊκό”, ενώ οι εγχώριοι φασίστες διεκδικούν την “ελληνικότητα” του ξανά-βαπτίζοντας ως “δωρικό”. Η έρευνα αποκαλύπτει ότι ο ψευδός-αρχαϊκός χαιρετισμός είναι καλλιτεχνική εφεύρεση την εποχή που αναδύονταν τα πρώτα έθνη-κράτη (1784). Η πρώτη μαζική χρήση του έγινε από τους Αμερικανούς (1892) σε μία περίοδο που ο ρατσισμός ήταν στο απόγειο του, ενώ ταυτόχρονα διεξαγόταν κυνήγι μαγισσών κατά του εργατικού κινήματος. Η διάδοση του έγινε μέσω επικών κινηματογραφικών φιλμ στις αρχές του 20ου αιώνα, με κάποια από αυτά να προαναγγέλλουν τον φασισμό που ήταν προ των πυλών. Το φαινόμενο του φασιστικού χαιρετισμού δεν μπορεί να ερμηνευτεί ξέχωρα από τις πολιτικές τελετουργίες και τους μύθους που έχει ανάγκη το έθνος-κράτος, σε οποιαδήποτε εποχή και πολιτική του μορφή για να δικαιολογεί την ύπαρξή του.

Η έννοια του έθνους όπως ορίζεται τους τελευταίους δύο αιώνες ήταν ανύπαρκτη πρωτότερα στον δυτικό κόσμο. Η δημιουργία της σχετίζεται κυρίως με την μετάβαση από την φεουδαρχική οικονομία στην σύγχρονη βιομηχανική-εμπορευματική(1). Ενώ σε πολιτικό επίπεδο τεράστιο ρόλο έπαιξε η Γαλλική επανάσταση και το Ναπολεόντιο συγκεντρωτικό έθνος-κράτος που προέκυψε. Η αποτελεσματικότητά του ως μηχανισμός στρατολόγησης, αστυνόμευσης, φορολόγησης και διοίκησης το καθιέρωσε ως μοντέλο προς μίμηση ακόμη και στους τότε αντίπαλους της Γαλλίας. Ταυτόχρονα, κάτω από τις νέες συνθήκες μετάβασης από την τοπικιστική-αγροτική κοινωνία του χωριού στο νέο ανώνυμο, βιομηχανοποιημένο και αστικοποιημένο περιβάλλον, προέκυψε η ανάγκη για την δημιουργία μίας νέας συλλογικής ταυτότητας και αίσθησης συμμετοχής σε κάποιου είδους εθνικής κοινότητας(2). Οι εθνικοί μύθοι και τελετουργίες συμπλήρωναν την μεταφυσική των θρησκειών σε έναν κόσμο που γινόταν όλο και πιο κοσμικός(3). Η νέα εθνική αφήγηση για να αποκτήσει υπόσταση ενσωμάτωσε αρχαιολογικές, ιστορικές και εθνογραφικές αναφορές. Μεταδόθηκε μέσω του κρατικού μονοπώλιου της εκπαίδευσης(4), της τυπογραφίας (η οποία επέβαλε μία επίσημη διάλεκτο σε κάθε επικράτεια αποκλείοντας τις υπόλοιπες) (5) και της τέχνης (π.χ. εθνικιστικός ρομαντισμός). Αργότερα χρησιμοποιήθηκε και ο κινηματογράφος ως προπαγανδιστικό μέσο για την θεαματική αναπαράσταση(6) της ιστορικότητας ανάλογα με τις επιδιώξεις των αρχουσών τάξεων.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο της εθνικής μυθολογίας, μπορεί και να ερμηνευτεί και η σύλληψη-εφεύρεση και σταδιακή διάδοση του ψευδο-αρχαϊκού χαιρετισμού. Δεν υπάρχει κανένα ρωμαϊκό ή ελληνικό, κείμενο ή έργο τέχνης που να παρουσιάζει ή να αναφέρεται στον εν λόγω χαιρετισμό(7). Πρωτοεμφανίστηκε το 1784 στον πίνακα “Ο Όρκος των Οράτιων” από τον Γάλλο νεοκλασικό ζωγράφο J.L.David. Παρ’ ότι αναφέρεται σε ένα πραγματικό ιστορικό γεγονός, η σκηνή του όρκου αποτελεί εφεύρεση του καλλιτέχνη(8). Για να χρησιμοποιηθεί μετέπειτα από τον ίδιο σε δύο πίνακες του: στον “Le serment du Jeu de paume” (1792-Γαλλική Επανάστα-

ση) και στον “La Distribution des Aigles” (1810-αυτοκράτορας Ναπολέων), αλλά και από άλλους ζωγράφους-μαθητές του. Η ανάλυση των συμβολισμών των πινάκων και της προπαγανδιστικής σκοπιμότητας τους, αποκαλύπτει ότι εκφράζουν διάφορα αλληγορικά μηνύματα όπως α) η ενότητα και υποταγή των σιβαρών ανδρών στην εξουσία του πατέρα-κράτους σε αντίθεση με τις φοβισμένες γυναίκες, β) η σημασία της συλλογικής ανδρικής αυτοθυσίας για την πατρίδα και γ) την αξία της δόξας απορρέουσας από το πεδίο των μαχών και της θυσίας για τον αυτοκράτορα(9).

Η πρώτη μαζική χρήση του κατά καλλιτεχνική φαντασία “ρωμαϊκού χαιρετισμού” προς τον πατέρα-κράτος-έθνος-αυτοκράτορα, δεν έγινε από τους φασίστες στην μεσοπολεμική Ευρώπη, αλλά σε σχολεία των ΗΠΑ το 1892. Ήταν ιδέα των J.Urbham και F.Bellamy ως μέρος μίας καμπάνιας για την πώληση σημαίων σε σχολεία, την τετρακοσιοστή επέτειο από την ανακάλυψη της Αμερικής από τον Κολόμβο. Το τελετουργικό περιλάμβανε την απαγγελία του “Όρκου Πίστης (Pledge of Allegiance) και τον αντίστοιχο χαιρετισμό των μαθητών προς την σημαία(10). Ο χαιρετισμός πήρε το όνομα του Bellamy (Bellamy Salute) και αργότερα υιοθετήθηκε και από τις ένοπλες δυνάμεις των ΗΠΑ. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο εμπνευστής του ήταν χριστιανο-σοσιαλιστής με έντονα αντι-αναρχικές, αντι-μεταναστευτικές και ρατσιστικές απόψεις, σε μια περίοδο που ο ρατσισμός κατά των εγχρώμων ήταν στο ζενίθ του (post-reconstruction era) και οι αρχές των ΗΠΑ είχαν εξαπολύσει πόλεμο κατά του αναρχικού κινήματος, (το οποίο αποτελούσαν κυρίως από Ευρωπαίους μετανάστες) με αφορμή τα γεγονότα στο Σικάγο το 1886 (εργατική πρωτομαγιά). Ο χαιρετισμός Bellamy τροποποιήθηκε μετά την είσοδο των ΗΠΑ στον Β ΠΠ.

Ο χαιρετισμός “Bellamy” θα κάνει την πρώτη του κινηματογραφική εμφάνιση ως ρωμαϊκός στο αμερικανικό φιλμ εποχής Ben-Hur (1898) και θα περάσει τον ατλαντικό ωκεανό το 1908 στο ιταλικό φιλμ “Νέρωνας”, ενώ κατά την περίοδο του μεσοπολέμου θα εμφανιστεί σε διάφορα φιλμ εποχής(11). Ο χαιρετισμός έγινε ακόμη πιο γνωστός και συνδέθηκε με τον εκκολαπτόμενο φασισμό μέσω του κολοσσαίου για την εποχή επικού φιλμ “Cabiria” (1914), που σκηνοθέτησε ο G. Pastrone. Το σενάριο ήταν του G. D’ Annunzio, ο οποίος χαρακτηρίστηκε ως ο πρώτος “Ντούτσε”, πρόδρομος του φασισμού και εμπνευστής των τελετουργιών του(12). Το φιλμ περιγράφει την αντίθεση του αριστοκρατικού ρωμαϊκού πνεύματος με την τερατόμορφη φύση των Καρχηδονίων(13). Ήταν ανάμεσα στα διάφορα φιλμ της περιόδου που διέδιδαν το κατακτητικό πνεύμα της εποχής και προανήγγειλε τις πολιτικές ιεροτελεστίες του φασισμού(14).

Ο κινηματογράφος αποτέλεσε για του φασίστες ένα μέσο για την διάδοση του ψευδο-ρωμαϊκού χαιρετισμού αλλά και άλλων ψευδο-αρχαϊκών τελετουργικών και της παραμόρφωσης της ιστορίας. Την ίδια περίοδο (1915) είχε κυκλοφορήσει στις ΗΠΑ “Η Γέννηση ενός Έθνους” του D.W.Griffith. Ένα φιλμ παραγράφης που στο 2ο μέρος του εξυμνεί την παραστρατιωτική δράση των ιπποτών της Κου Κλουξ Κλαν και παρουσιάζει τους μαύρους ως νοητικά κατώτερους με ροπή στους βιασμούς λευκών γυναικών. Σημειωτέον ότι η ρατσιστική ταινία ήταν το πρώτο ποτέ στην ιστορία κινηματογραφικό φιλμ που προβλήθηκε στον Λευκό Οίκο(15). Η παραγωγή ήταν πρωτοπόρα στην χρήση οπτικών εφέ, τα οποία εξέλιξε ακόμη περισσότερο αργότερα η κινηματογραφική προπαγανδίστρια του 3ου Ράιχ L.Riefenstahl. Ήταν εκείνη που με την κινηματογράφηση του Συνεδρίου του ναζιστικού γερμανικού κόμματος στη Νυρεμβέργη απέδειξε την προπαγανδιστική αξία του χαιρετισμού (Ο θρίαμβος της θέλησης, 1934), ενώ με την ταινία της για την Ολυμπιάδα του Βερολίνου (1936) επιχείρησε να ταυτίσει τη χιτλερική Γερμανία με τα πρότυπα της αρχαιότητας(16).

Ο κινηματογραφικός χαιρετισμός χρησιμοποιήθηκε πολιτικά για πρώτη φορά στην Ευρώπη από τον D’ Annunzio, όταν κατέλαβε την Ριέκα (1919), αντανάκλωντας το νεο-ιμπεριαλιστικό πνεύμα της εποχής. Με την κατάληψη της εξουσίας από τους φασίστες, άρχισε η διάδοση του νέου χαιρετισμού στα σχολεία, τον οποίο ο Μουσολίνι τον βάπτισε ρωμαϊκό. Ο γραμματέας του Φασιστικού Κόμματος, A. Starace τον χαρακτήρισε πιο υγιεινό και καλαισθητό σε σχέση με την αστική χειραψία και επέβαλε υποχρεωτική χρήση του. Το 1938 το φασιστικό καθεστώς απαγόρευσε την χειραψία σε θέατρα και κινηματογράφους, όπως και την δημοσίευση της σε φωτογραφίες, χάριν του δίδεν ρωμαϊκό χαιρετισμού που επιδείκνυε το αποφασιστικό πνεύμα του κόμματος, αλλά και την αναγνώριση και αποδοχή της ιεραρχικής δομής του φασιστικού καθεστώτος(17).

Το ναζιστικό κίνημα της Γερμανίας τον χρησιμοποιούσε αρχικά σποραδικά επηρεασμένο από τους Ιταλούς δασκάλους του. Το 1926 έγινε υποχρεωτικός στο Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα με την ονομασία “χαιρετισμός του Χίτλερ” (Hitlergruß). Η κριτική του χαιρετισμού από μέλη του ναζιστικού κόμματος ως μη-γερμανικού, ανάγκασε τον Φύρερ να εφεύρει μία γερμανική “παράδοση-ιστορικότητα”, αποδίδοντας τον στον Λούθηρο και στον φανταστικό τρόπο με τον οποίο οι Γερμανοί ευγενείς χαιρετούσαν τους δούλοπαρικούς τους. Ο Χίτλερ τον όρισε ως υποχρεωτικό σταδιακά για όλη την γερμανική κοινωνία(18). Παράλληλα, ο χαιρετισμός υιοθετήθηκε από διάφορα φασιστικά κινήματα (π.χ. τα γαλλικά πατριωτικά τάγματα εφόδου με

την προσφώνηση “δικτατορία”) ή ανάλογα καθεστώτα της εποχής του μεσοπολέμου (το ελληνικό της 4ης Αυγούστου του Μεταξά).

Όπως τα έθνη-κράτη χρειάζονται τους εθνικούς μύθους τους, έτσι και οι φασίστες, που δεν αποτελούν κάτι άλλο παρά το έθνος-κράτος σε υπερθετικό βαθμό, ήταν και είναι συνεπείς και εμπνευσμένοι μυθολάστες. Οι ναζί του μεσοπολέμου για να καλύψουν την ιστορική ανεπάρκεια των γερμανικών φυλών κατασκεύασαν ολόκληρη ψευδο-αρχαιολογία με τραγελαφικές αναφορές στην Άρια Φυλή και την καταγωγή της από την χαμένη Ατλαντίδα. Η οποία δεν ήταν παρά συνέχεια των ρομαντικών και εθνικιστικών μύθων κατά την συγκρότηση του γερμανικού κράτους και μετά. Παρομοίως και οι σύγχρονοι ιδεολογικοί μαθητές τους, οικειοποιήθηκαν τον χαιρετισμό ανάλογα με την εθνική τους καταγωγή. Στην Ελλάδα κάποιοι αρχαιοπλήκτοι βασιζόμενοι σε ένα κείμενο της New Age οργάνωσης “Νέα Ακρόπολη”, έβγαλαν το συμπέρασμα ότι συντελεί στην ανύψωση «ανώτερες πνευματικές καταστάσεις και νοητικά πεδία»!!!(20). Ιστορικά-αρχαιολογικά ατεκμηρίωτοι παραλογισμοί που συναντάνε το παραλήρημα του εκκολαπτόμενου ελληνικού νεο-φασισμού με τα παραμύθια για τους Ελ, την Ανδρομέδα, και τον Μαρμαρωμένο Βασιλιά, και τους μύθους περί «ελληνικού περιούσιου λαού».

Ο ψευδο-αρχαϊκός χαιρετισμός είναι ένα από τα κατ’ εξοχήν χαρακτηριστικά γνωρίσματα της Χ.Α. και άλλων νέο-φασιστών. Παρακολουθώντας κάποιος τις συγκεντρώσεις-πολιτικές ιεροτελεστίες τους, φαντάζουν επίκαιρα όσο ποτέ αυτά που είχε γράψει ο Hobson: «κάθε ένας τροφοδοτεί τα πάθη του από τον κοινό οχετό, που διοχετεύει δηλητηριώδεις αναθυμιάσεις οι οποίες υποβαθμίζουν την σκέψη και διεγείρουν τους κρυμμένους πόθους της αποκτήνωσης»(21). Μόνο που ο Hobson δεν έγραφε για την ναζιστική Γερμανία, αλλά για την χειραγώγηση της εργατικής και μεσαίας τάξης, στην κατά τα άλλα φιλελεύθερη Μ.Βρετανία, στις μεγάλες συγκεντρώσεις πριν την ιμπεριαλιστική εκστρατεία στη Ν.Αφρική...

✦ Διόνυσος ο Ελευθέριος ο Ιππέυς των Πανθήρων

Βιβλιογραφικές αναφορές:

- 1&4. Gelner, E, (1983) *Nations and Nationalism*.
2. Hobsawm, E (1990) *Nations and Nationalisms since 1870*.
- 3&5. Anderson, B (1991) *Imagined Communities*.
6. Debord, G (1967) *La Société du Spectacle*.
- 7,8 & 11. Winkler, M (2009) *The Roman Salute*.
9. Boime, A (1987) *Art in an age of revolution, 1750-1800*.
10. Kubal, T (2008) *Cultural Movements and Collective Memory*.
12. Whittam, J (1998) *Mussolini and the Cult of the Leader*.
13. Solomon, J (2001) *The ancient world in the cinema*.
14. Gian Piero, B & Parzen, J (2009). *The History of Italian Cinema*.
15. Stokes, M (2007) *D.W. Griffith's The Birth of a Nation*.
- 16&19. *Εφημερίδα των Συντακτών* (<http://www.efsyn.gr/?p=12850>).
17. Zamponi, F (2000) *Fascist Spectacle*.
18. Tilman, A (2009) *The Hitler Salute*.
21. Hobson, J (1901) *The Psychology of Jingoism*.

Το ναυάγιο της υποκρισίας: οι μετανάστες πέρα από τη Λαμπεντούζα

Μετά την εκατόμβη που έβαψε μαύρη τη Μεσόγειο, μιλήσαμε για ένα πολιτικό μακελειό(1). Θέλουμε να το επαναλάβουμε και σήμερα, μετά το χυδαίο θέαμα μιας ηθικολογίας η οποία δεν είναι απλά ανίκανη να πολεμήσει τον ρατσισμό, αλλά επιπλέον χρειάζεται τον ρατσισμό για να υπάρξει. Πολλοί, τόσο από την θεσμική αριστερά όσο και από τα κινήματα, μίλησαν για υποκρισία. Την υποκρισία εκείνων που πρότειναν τη Λαμπεντούζα για το βραβείο Νόμπελ ειρήνης. Την υποκρισία όσων προτείνουν να αναγνωριστούν πολιτικά δικαιώματα μετά θάνατον στους νεκρούς μετανάστες, ενώ αρνούνται την ιθαγένεια στους ζωντανούς. Την υποκρισία εκείνων που ανακήρυξαν μια ημέρα εθνικού πένθους, ενώ στα ποδοσφαιρικά γήπεδα ένα μέρος του κοινού δηλώνει ελεύθερα τον ρατσισμό του. Δεν είναι μόνο μια υποκρισία ηθική, αλλά πολιτική. Κλείνοντας τα μάτια εμπρός σε αυτό το γενικευμένο σκάνδαλο, ο Υπουργός Εσωτερικών Angelino Alfano διευκρίνισε αμέσως ότι ο νόμος Bossi-Fini(2) δεν θα πρέπει να αμφισβητηθεί. Αυτό είναι το διακείμενο όταν μιλάμε για το μακελειό της Λαμπεντούζα και για τον πολιτικό αγώνα που διεξάγεται πάνω από τις ζωές εκατοντάδων ανδρών, γυναικών και παιδιών. **Μερικοί λένε ότι το αίτημα για την «κατάργηση του νόμου Bossi-Fini» σημαίνει τον σεβασμό των δικαιωμάτων και την εφαρμογή μιας ισχυρότερης νομιμότητας. Εμείς λέμε ότι η κατάργηση του νόμου Bossi-Fini σημαίνει την καταστροφή ενός από τους μηχανισμούς του παγκόσμιου διαιρετικού μηχανισμού εκμετάλλευσης.** Σύμφωνα με τον Τύπο, ένας άνδρας από την

Ερυθραία που κρατούνταν στο «κέντρο υποδοχής» της Λαμπεντούζα απευθύνθηκε στο υπουργείο εστιάζοντας όχι στις απάνθρωπες συνθήκες του κέντρου κράτησης, αλλά αναζητώντας τρόπους αποφυγής της παγίδας της συνθήκης Δουβλίνο II, σύμφωνα με την οποία οι αιτούντες άσυλο πρέπει να μένουν στη χώρα όπου έφτασαν. Αυτό το επεισόδιο λέει ξεκάθαρα ότι η ελευθερία των μεταναστών έχει να αντιμετωπίσει όχι μόνο τους κινδύνους του ταξιδιού, αλλά και το ευρωπαϊκό καθεστώς διαίρεσης, το οποίο είναι απαραίτητο για τη διαχείριση της κρίσης. Όσοι επισημιάζουν τις πολιτικές λιτότητας ως τον πρώτο εχθρό που πρέπει να πολεμήσουμε, πρέπει να γνωρίζουν ότι ο πρώτος τρόπος για να διαχωριστούν οι «ενάρετες» ευρωπαϊκές χώρες από εκείνες που αναγκάζονται να εφαρμόσουν την πολιτική λιτότητας συνίσταται στο να υποχρεώνονται οι μεσογειακές και οι χώρες-σύνορα της Ε.Ε. να πληρώνουν το τίμημα της παγκόσμιας κινητικότητας. Αυτό δεν αποτελεί μια διάκριση μεταξύ κρατών, αλλά μια ιεραρχία της εκμετάλλευσης στο πλαίσιο του οικονομικού και χρηματοπιστωτικού ευρωπαϊκού χώρου. Η επίσκεψη του Μπαρόζο στη Λαμπεντούζα δεν ήταν μόνο μια υποχρεωτική απάντηση σε ένα δραματικό γεγονός, αλλά και ένας τρόπος για τη διαχείριση της έντασης που αντιμετωπίζει η Ευρωπαϊκή Ένωση, ένταση που επιτείνεται από τις κινήσεις των μεταναστών.

Το να χαρακτηρίσουμε τα γεγονότα στη Λαμπεντούζα ως σκάνδαλο είναι μια πολύ φτωχή αντίδραση. Είναι αστειό να προσποιούμαστε ότι η καλύτερη απάντηση είναι μια συλλογή υπογραφών που υποστηρίζουν μια

πιο λογική πολιτική, αναθέτοντας την επιτυχία της στην καλή καρδιά των πολιτών. Όσοι προτείνουν τη δημιουργία ενός ανθρωπιστικού διαδρόμου και τη διάκριση μεταξύ προσφύγων και μεταναστών, ξεχνάνε ότι το τέλος αυτού του διαδρόμου είναι το αδιέξοδο του νόμου Bossi-Fini και ο εκβιασμός που επιβάλλεται στους μετανάστες, ειδικά σε περίοδο κρίσης. Είναι επίσης υποκριτική η αντίδραση των επίσημων συνδικάτων, που διοργάνωσαν διαδήλωση πένθους για τους θανάτους, την ίδια ώρα που αγνοούν συστηματικά τους ζωντανούς, ιδιαίτερα όταν εκείνοι παλεύουν με απεργίες για την κατάργηση του νόμου Bossi-Fini ή για καλύτερες συνθήκες ζωής, έχοντας κερδίσει την ελευθερία τους στη Λιβύη ή την Τυνησία. Όσοι μιλάνε για δικαιώματα ασύλου και κατάργηση της ποινικοποίησης των χωρίς χαρτιά ξεχνούν ότι οι μετανάστες πρέπει καθημερινά να αποδεικνύουν ότι έχουν ένα μισθό επαρκή για να ανανεώσουν τις άδειες παραμονής τους, ξεχνούν ότι οι μετανάστες, αν δεν αποδέχονται εργασία ανεξαρτήτως συνθηκών και μισθών, είναι υποχρεωμένοι να εισέρχονται παράνομα και να καθίστανται παράνομοι. **Η κατάσταση των μεταναστών πηγαίνει πέρα από τη θάλασσα της Λαμπεντούζα, περιλαμβάνει τις ιεραρχίες που επιβάλλονται τόσο από το κράτος όσο και μέσα από τους χώρους εργασίας. Ενάντια σε αυτή την κατάσταση οι μετανάστες αγωνίστηκαν και εξακολουθούν να αγωνίζονται.**

Ίσως αυτοί οι αγώνες να μην αποτέλεσαν μια οριστική λύση, αλλά είναι μια πραγματικότητα που δεν μπορεί να αγνοηθεί μέσω μιας περιστασιακής ηθικολογίας, ή με να αποκα-

λούνται «μετανάστες» εκείνοι που μέχρι χθες λέγονταν «εργάτες», καταστρατηγώντας την ιδέα μιας ενιαίας εργατικής τάξης, η οποία αγνοεί τις διαιρέσεις. Σε έναν παγκοσμιοποιημένο κόσμο, ο μόνος ομογενοποιημένος χώρος είναι αυτός των αγορών, ενώ οι άνδρες και οι γυναίκες χωρίζονται ανά κατηγορία, χρώμα, φύλο και νομικές διαφοροποιήσεις. Αυτό δεν είναι ένα πρόβλημα ηθικό, αλλά πολιτικό. Όσοι προσποιούνται ότι επιδιώκουν συμβολικές ή πραγματικές νίκες χωρίς να αμφισβητούν το καθεστώς αυτό του διαχωρισμού που επιτίθεται σε όλους μας μέσα από την επίθεση ενάντια στους μετανάστες και χωρίς να κατανοούν την ευρωπαϊκή και παγκόσμια διάσταση των αγώνων των μεταναστών, τροφοδοτούν μια ψευδαισθητική την οποία δεν μπορούμε να συμμεριστούμε.

Coordinamento Migranti
9 Οκτώβρη 2013

www.coordinamentomigranti.org

(1) «Μετανάστες: άλλο ένα πολιτικό μακελειό», *Coordinamento Migranti*, 3 Οκτώβρη 2013, <http://www.connessioniprecarie.org/2013/10/03/migrants-another-political-carnage/>

(2) Ο νόμος Bossi-Fini που ψηφίστηκε το 2002 πήρε το όνομά του από τους εμπνευστές του, Umberto Bossi, επικεφαλής τότε της Δέξας του Βορρά και Gianfranco Fini, ιδρυτή του νεοφασιστικού κόμματος «Εθνική Συμμαχία». Ο νόμος προβλέπει ποινές για όσους βοηθούν μετανάστες χωρίς χαρτιά, αποτρέποντας καπετάνιους αλιευτικών να παρέμβουν προς σωτηρία μεταναστών που ναυαγούν στα ιταλικά χωρικά ύδατα. Επιπλέον, επιβάλλει στους μετανάστες που εισέρχονται στην Ιταλία χωρίς νομιμοποιητικά έγγραφα φυλάκιση, πρόστιμο μέχρι 5.000 ευρώ και απέλαση.

Παραλληλισμοί με αφορμή τον περιορισμό της εσωτερικής ενδο-ευρωπαϊκής μετανάστευσης που συζητείται.

Στις αρχές Σεπτεμβρίου η Σουηδή επιτροπή για θέματα Εσωτερικών Υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης Σεσίλια Μάλμστρομ και ομάδα υπουργών της Ε.Ε. από τις βόρειες χώρες έβαλαν στο τραπέζι των συζητήσεων του Κολεγίου Επιτροπών τον περιορισμό της μετακίνησης οικονομικών μεταναστών από οικονομικά πληγείσες χώρες της Νότιας Ευρώπης και των Βαλκανίων σε πιο ευημερούσες χώρες. Να θυμίσω ότι μέχρι σήμερα οι πολίτες των κρατών-μελών της Ε.Ε. μετακινούνται ελεύθερα εντός της Ευρώπης είτε για τουρισμό, είτε για εργασία απλώς έχοντας μαζί τους την ταυτότητά τους.

Μάλιστα ενώ στις χώρες του Νότου οι αγορές εργασίας έχουν κυριολεκτικά νεκρώσει, συζητήθηκε μέχρι και η **επιβολή ποινών** σε επιχειρήσεις οι οποίες θα παραβαίνουν τις αντίστοιχες διατάξεις και θα προσλαμβάνουν προσωπικό από χώρες όπως η Ελλάδα, η Ισπανία, η Ιταλία, η Πορτογαλία και άλλες.

Ας ξεκαθαρίσουμε ότι δεν μας ενδιαφέρει η υποτιθέμενη διάσπαση της ενοποίησης της Ευρώπης και της Ευρωπαϊκής Ιδέας, όλα αυτά βρίσκονται στα μυαλά φιλήσυχων και ασυνείδητων πολιτών οι οποίοι μονιμώς θα βρίσκονται στον ρόλο του θηράματος και στον όχλο της κτηνωδίας. Μια άλλη οπτική είναι αυτή που αξίζει να την εξετάσουμε περισσότερο.

Ο περιορισμός της εσωτερικής ηπειρωτικής μετανάστευσης δεν δείχνει μόνο ότι μπροστά στην οικονομική αφαίμαξη που είναι ο περιορισμός του καπιταλιστικού συστήματος παραμερίζουμε την όποια διαλεκτική για τις φιλοευρωπαϊκές ενωτικές σχέσεις των λαών, αλλά κάνει και πολλούς παραλληλισμούς να αναδυθούν στο φως.

Ποιόν λοιπόν μας θυμίζει ο Έλληνας του μέλλοντος; Εκτός από τον εξαθλιωμένο ανθρωπάκο που μεμψιμοιρεί μπροστά στην αυτο-θέσμιση της υποτέλειάς του, αρχίζει σιγά σιγά να μοιάζει και με τον μετανάστη εκείνο που πάνω του αυτός εντοπίζει την αιτία των δικών του δεινών. Τον μετανάστη εκείνο που βρίσκεται

στην χώρα που μας φιλοξενεί για ένα καλύτερο αύριο όντας εξαθλιωμένος από την φτώχεια ή τους πολέμους στην δική του χώρα και καταλήγει να είναι και εδώ κληρονομή.

Εκείνον λοιπόν τον ανθρωπάκο που συντηρεί ρατσιστικές πρακτικές θα τον αναφέρω ως **Ελληνάκο** από εδώ και πέρα. Ελληνάκο μου, λοιπόν, δεν θα δεις μόνο να γκρεμίζεται συθέμελα το Ελληνικό Ιδεώδες και η ενδοευρωπαϊκή σου υψηλή ιεραρχική θέση υπεροχής στην πολιτισμική και κοινωνική κλίμακα που με τόσο κομπασμό διαλαλείς. Δεν θα αναγκαστείς μόνο να ξεχάσεις τις Μεγάλες Ιδέες που είχε άδοξα οραματισθεί ο Κωλέττης στα μέσα του 19ου αιώνα, δεν θα αναγκαστείς μόνο να ξεχάσεις τα περί Βυζαντινών αυτοκρατοριών και επανάκτησης της Κωνσταντινούπολης, αλλά θα αναγκαστείς να θυμηθείς τρόπους να κρύβεσαι αν αποφασίσεις να μεταναστεύσεις στο εξωτερικό για να ξεφύγεις έστω και για λίγο από την λαίλαπα της εξαθλίωσης, θα αναγκαστείς να προσέχεις από ποιον δρόμο επιστρέφεις στο σπίτι σου το βράδυ, θα αναγκαστείς να προσπαθείς να περνάς απαρατήρητος όπως έκαναν οι Έλληνες μετανάστες στο Σικάγο πριν από έναν αιώνα (1904 και μετά) μετά τις ρατσιστικές επιθέσεις που δέχθηκαν εκεί. Θα γίνεις αυτός που τώρα κοιτάς υποτιμητικά: Μετανάστης ή μάλλον καλύτερα κληρονομή.

Ίσως τελικά Ελληνάκο να είχες πολλά περισσότερα κοινά με τον εν Ελλάδι μετανάστη που απεχθάνεσαι συνειδητά ή ασυνείδητα.

Ενδεχομένως να είχες πάρα πολλά με τον μετανάστη που βλέπεις στο λεωφορείο και δεν τολμάς να κάτσεις δίπλα του γιατί νομίζεις ότι έρχεται από το υπερπέραν, αν δεν ήσουν ανθρωπάκος σαν αυτόν που είχε περιγράψει ο Βίλχελμ Ραιχ. Αν δεν εντόπιζες τα αίτια της σημερινής κοινωνικής -πρωτίστως- κρίσης που διανύουμε, στο θύμα αλλά στον θύτη. Αν δεν συνηθίζεις την συνήθεια. Αν δεν αναγνωρίζεις μόνιμα κάποια αρχή πάνω από το κεφάλι σου, κάποιον που θα σου φέρει εκ μαγείας, μαγγανίας, βασκανίας και πάσης ενεργείας την λύση στα προβλήματα που καθημερινά έρχεσαι αντιμέτωπος.

Τότε ναι, θα είχες πολλά κοινά με τον μετανάστη που καθημερινά παλεύει για την ζωή του, που καθημερινά κάνει τα αδύνατα δυνατά για

να εξασφαλίσει την επιβίωσή του, που καταπιάνεται σε εργασίες που εσύ δεν τολμούσες ποτέ να σκεφτείς αλλά επιδεικτικά απέρριπτες επειδή δεν ήσουν Αλβανός, που προτάσσει την μαχητικότητα του μαζί με αλληλέγγυους φοιτητές απέναντι στους μπάτσους όταν τον κυνηγούν 3 διμοιρίες των Μαρ επειδή πουλάει τσάντες και παπούτσια έξω από την ΑΣΟΕΕ, που έχει γνωρίσει σαν αξίες την συντροφικότητα και την αλληλεγγύη.

Τώρα Ελληνάκο μου όμως δεν έχεις κανένα κοινό, θα είσαι απλά ο απόκληρος του συστήματος.

Value Valuer

Η κορυφή του παγόβουνου

Στο χωριό Πραγί του Έβρου, καμιά ογδονταριά πρόσφυγες βρίσκονται στον περίβολο της εκκλησίας. Υπάρχουν αυτόπτες μάρτυρες γι' αυτό. Η Υπάτη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες ενημερώνεται ότι ο αριθμός των προσφύγων είναι 150, ότι προέρχονται από τη Συρία και ότι οι υπόλοιποι βρίσκονται σε κοντινό δάσος. Αλλά η αστυνομία δεν ξέρει τίποτα - έτσι λέει στην Υπάτη Αρμοστεία. Όταν οι άνθρωποι της Αρμοστείας φτάνουν στο χωριό, πληροφορούνται πως η αστυνομία (που δεν ήξερε τίποτα) πήρε μ' ένα φορτηγό τους πρόσφυγες. Υπάρχουν αυτόπτες μάρτυρες και γι' αυτό. Στο Κέντρο Πρώτης Υποδοχής πάντως φτάνουν μόνο 13. Εάν υποθέσουμε ότι αυτοί οι 13 είναι από τους 150 και όχι κάποιοι άλλοι, οι υπόλοιποι τι απέναντι; Μυστήριο; Όχι και τόσο. Το περιστατικό αποτελεί απλώς

την κορυφή του παγόβουνου. Η Ελλάδα, που είναι καταδικασμένη 4 φορές σε καταβολή προστίμων για παραβιάσεις των διεθνών συμβάσεων για τους πρόσφυγες, έχει απλούς τρόπους «επαναπροώθησης» (για να χρησιμοποιήσουμε την προσφιλή λέξη πολιτικών και δημοσιογράφων). Ενδεικτικά: Δημιουργία μεγάλων κυμάτων από τα σκάφη της ακτοφυλακής ώστε να βυθίζονται τα σκάφη προσφύγων ή μεταναστών. Τοποθέτησή τους, μετά τη σύλληψή τους, χωρίς καθόλου εφόδια, σε βραχονησίδες του Αιγαίου. Επίσης ξυλοκόπημα, εικονική εκτέλεση, ηλεκτροσόκ, βύθιση του κεφαλιού σε κουβά είναι προσφιλείς αποτρεπτικές μέθοδοι της αστυνομίας, της ακτοφυλακής και της ευρωπαϊκής FRONTEx. Κι αυτά δεν τα λένε τίποτα αναρχικοί, αλλά η ProAsyl, μια καθώς πρέπει οργάνωση για τα ανθρωπιάνα δικαιώματα, ύστερα από έρευνα που διεξήγαγε. Έτσι, για να μην υπάρχει καμιά αμφιβολία για τη φύση του κράτους, με κοινοβούλιο ή όχι.

■ Γράμμα των αναρχικών της υπόθεσης Βελβεντού εν όψει του δικαστηρίου

Στις 29 Νοέμβρη ορίστηκε το δικαστήριο μας σχετικά με την διπλή ληστεία στο Βελβεντό Κοζάνης. Η δίκη θα διεξαχθεί τελικά στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού και όχι -όπως αρχικά μας είχε ανακοινωθεί- στο Εφετείο στην οδό Λουκάρεως.

Το δικαστήριο, αυτό το ιερό μπουρδέλο της δικαιοσύνης, ανέκαθεν αποτελούσε τον χώρο όπου η κυρίαρχη τάξη -η εξουσία- όφειλε να αποδείξει την κυριαρχία της απέναντι στους «παράνομους» αυτού του κράτους. Γι' αυτό και ήταν μόνιμος βραχνάς το ζήτημα της αλληλεγγύης που προέκυπτε με τις υποθέσεις αναρχικών όπου οι μπάτσοι κάθε κατηγορίας, ΜΑΤ, ασφαλίτες, αντιτρομοκρατικά, πασχίζουν να γεμίσουν τις αίθουσες μήπως κι έτσι εμποδίσουν την έκφρασή της. Μπροστά στην αποτυχία όμως, των πρακτικών αυτών και με εμφανή την ανησυχία τους για το πόσο «ασφαλείς» θα είναι οι μεταγωγές τους (από τις φυλακές στα δικαστήρια) μεγάλου αριθμού αναρχικών, βρήκαν τη λύση και στα δύο προβλήματα με τις ειδικές αίθουσες δικαστηρίων (δύο προς το παρόν) που βρίσκονται μέσα στις γυναικείες φυλακές.

Είναι εμφανές ότι η αλλαγή της αίθουσας δικαστηρίου από το Εφετείο στις φυλακές ήταν αποτέλεσμα συμψηφισμού των δύο παραπάνω λόγων. Απ' τη μία η ελάχιστη

δυνατόν έκθεση σε επίπεδο μεταγωγής και απ' την άλλη το φακέλωμα όλων των αλληλεγγύων που θα επιλέξουν να μουν στην αίθουσα.

Για εμάς η αίθουσα δεν κάνει την διαφορά, το δικαστήριο είναι εχθρικό έδαφος είτε βρίσκεται μέσα στις φυλακές, είτε στους κρεμαστούς κήπους της Βαβυλώνας. Και ακόμα κι αν η τακτική του φακέλωματος εμποδίζει την φυσική παρουσία συντρόφων μέσα στην αίθουσα, κανείς και τίποτα δεν μπορεί να εμποδίσει την δύναμη που παίρνουμε από τις φωνές και τα συνθήματα όταν διαπερνάνε τους τοίχους της φυλακής, τις λαμαρίνες της κλούβας. Μια συγκέντρωση έξω απ' τα δικαστήρια μπορεί να σπάσει την απομόνωση που επιδιώκουν. Εξάλλου για εμάς η επαναστατική αλληλεγγύη δεν περιορίζεται σε εκδηλώσεις συμπαράστασης που σχετίζονται με ένα δικαστήριο. Άλλωστε το δικαστήριο δεν είναι παρά ο χώρος που ο εχθρός επικυρώνει την νίκη του, είναι ο μηχανισμός αφομοίωσης της κατασταλτικής βίας στην δημοκρατική ιδεολογία. Ειδικά στην περίπτωση μας δεν νοείται κάποια υποτιθέμενη «άσκηση πίεσης» στους δικαστές για ελαφρύτερες ποινές.

Οι αποφάσεις είναι προεπιλημένες. Και σίγουρα δεν είναι αυτό που μας ενδιαφέρει, εφόσον έχουμε εχθρική σχέση με τους δικαστές όχι γιατί στοχοποιούν εμάς, αλλά

γιατί η δουλειά τους είναι να συνθλιβουν ανθρώπους κάτω από την μπότα της κρατικής εξουσίας. Η αλληλεγγύη είναι μία διαρκής σχέση.

Οι μορφές εκδήλωσης της ποικίλουν και συναντούν το νόημά της σαν στιγμές επίθεσης στο σύστημα εξουσίας και προφανώς μία συγκέντρωση στο δικαστήριο μπορεί να είναι άλλη μία τέτοια στιγμή για όποιον το αισθάνεται, αλλά δεν είναι ούτε προϋπόθεση ούτε μοναδική στιγμή της αλληλεγγύης.

Και το κυριότερο, η αλληλεγγύη με φυλακισμένους επαναστάτες δεν είναι μία στατιστική που αναμοχλεύεται απ' την επικαιρότητα, είναι ανάγκη, είναι συναίσθημα, είναι η συνειδητοποίηση της κοινότητας του αγώνα, με οποιοδήποτε μέσο επιλέξει κάθε σύντροφος να εκφράσει την αλληλεγγύη του, είτε με την παρουσία του έξω απ' το δικαστήριο, είτε επιλέγοντας να επιτεθεί σε αναπαραστάσεις της κυριαρχίας με αφορμή τη δική μας δίκη.

Κλείνοντας, θέλουμε να κάνουμε ξεκάθαρο σε όλους ότι οι ΣΥΝΤΡΟΦΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ που μας ενώνουν, τα κοινά μας οράματα για ελευθερία, τα ονειρά που σκαρώνουμε παρά δεν πρόκειται να υπονομευτούν από κανενός τύπου διαχωρισμό όσον αφορά την στάση απέναντι στο δικαστήριο ή ακόμα των διαφορετικών κατηγοριών που βαραίνουν εμάς.

Το ότι κάποιοι από εμάς θα έχουν δικηγόρους σε αυτή τη δίκη για παράδειγμα ενώ κάποιοι άλλοι όχι, το ότι κάποιοι έχουν αναλάβει την ευθύνη της ληστείας ενώ κάποιοι άλλοι όχι δεν αποτελούν λόγο δι-

άσπασης της κοινότητας αγώνα που μας κρατάει όρθιους πίσω απ' τα τείχη. Στο δικαστήριο αυτό η ουσία βρίσκεται στο ότι το κράτος και οι μηχανισμοί του δικάζουν αναρχικούς πολέμιους του συστήματος, αντιπάλους τους. Λιγότερη σημασία έχει ο τρόπος με τον οποίο θα φροντίσουν να μας κρατήσουν αιχμάλωτους το περισσότερο δυνατό (βλέπε κατηγορίες). Κύριο μέλημα τους είναι η καταδίκη μας ως ΕΧΘΡΟΥΣ του συστήματος.

Απ' την πλευρά μας δεν αναγνωρίζουμε κανένα δίπολο αθωότητας-ενοχής (ούτε σε αυτήν ούτε σε καμία δίκη αναρχικών αγωνιστών).

Είμαστε ένοχοι για τον κόσμο τους, ένοχοι για την «αθωότητά» τους.

Η σκέψη και η καρδιά μας πλάι σε κάθε προσπάθεια που επιχειρεί να πολεμήσει την εξουσία.

ΛΥΣΣΑ ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Φοίβος Χαρίσης, Αργύρης Ντάλιος, Γιάννης Μιχαηλίδης, Δημήτρης Μπουρζούκος, Δημήτρης Πολίτης, Νίκος Ρωμανός

■ Γράμμα του φυλακισμένου Σπύρου Στρατούλη σχετικά με την στέρηση αδειών εξόδου του όπου αναγγέλλει την έναρξη της απεργίας πείνας.

Σε σχέση και σε συνέχεια όσων γνωστοποίησα με προηγούμενη επιστολή μου, δηλώνω πώς, σήμερα, Δευτέρα, 11η Νοεμβρίου, ξεκίνησα απεργία πείνας καταγγέλλοντας την ποινική μεταχείρισή μου από τις Αρχές, σχετικά με την εμπλοκή μου με βάση κατασκευασμένες κατηγορίες, που αφορούν την ένταξη μου σε μία δήθεν εγκληματική οργάνωση και τη μη χορήγηση των αδειών εξόδου μου από τη φυλακή, ως επακόλουθο της δίωξης που μου ασκήθηκε.

Επιλέγω το έσχατο αυτό μέσο αγώνα για να διεκδικήσω την έκδοση απαλλακτικού βουλεύματος και την εκ νέου χορήγηση των αδειών μου, καλώντας τις Αρχές να λάβουν θέση άμεσα.

Η σχετική δικογραφία που υποβλήθηκε στον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Θεσσαλονίκης, τον Ιούλιο του έτους 2012, εκκρεμεί τώρα, στο Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Θεσσαλονίκης, το οποίο θα αποφασίσει σχετικά με την παραπομπή μου ή μη, σε δημόσια δίκη.

Οι κατηγορίες που με αφορούν είναι αστηριχτες και οι ενδείξεις ανύπαρκτες. Τηλεφωνικές συνομιλίες είναι το μοναδικό μέσο που χρησιμοποιεί η αστυνομία σε βάρος μου και ειδικότερα, οι ευφάνταστες αξιολογήσεις που προσδίδουν στα λόγια τα δικά μου και τρίτων... Καταγγέλλω την στοχοποίηση των προσωπικών μου σχέσεων και συντροφικών. Οι αγώνες στις φυλακές δεν ποινικοποιούνται, δεν καταστέλλονται. Παρ' όλα αυτά,

κάποιοι σχεδιάζουν, βασιζόμενοι στη σχέση αλληλεγγύης που έχει εκφραστεί από πολιτικές συλλογικότητες στις μάχες εντός των τειχών, να αναβαθμίσουν, ποινικά, την συγκεκριμένη υπόθεση.

Επιπλέον, διαμαρτύρομαι για τη εφαρμογή από τις Αρχές, του άρθρου 55 του Σωφρονιστικού Κώδικα κατά τρόπο που απαγορεύει, στην περίπτωση μου, τη χορήγηση των αδειών που λάμβανα εδώ και δύο χρόνια και ενώ

έχω αφεθεί «ελεύθερος» από τον Ανακριτή, εξαιτίας των παραπάνω. Οι Αρχές ερμηνεύουν το νόμο έτσι ούτως ώστε, να αρνούνται τη χορήγηση αδειών σε κρατούμενους που εκκρεμεί σε βάρος τους κακούρηγμα ακόμη και στην περίπτωση που δεν τους έχει επιβληθεί προσωρινή κράτηση ή περιοριστικοί όροι, προκαλώντας έτσι, την πολυετή ομηρία τους, μέχρι την έκβαση της δίκης.

Θα απαντήσω δραστικά ενάντια στην εκδικητικότητα του κράτους που προσπαθεί να λυγίσει όσους αντιστέκονται· ενάντια στο μονοπώλιο του να αποφασίζει και να λεηλατεί τις ζωές μας και στην αδιαφορία του κάθε λογής ανδρείκελου απέναντι στη ζωή, την ελευθερία και την αξιοπρέπεια.

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ!

■ Σπύρος Στρατούλης
κρατούμενος στη φυλακή της Λάρισας

■ Κείμενο διαμαρτυρίας των κρατουμένων της φυλακής Πατρών

Εμείς οι κρατούμενοι της φυλακής Πατρών στέλνουμε αυτή την επιστολή ως μια πρώτη μορφή διαμαρτυρίας για τις συνθήκες κράτησης που επικρατούν εδώ.

Οι φυλακές Πατρών χτίστηκαν με προδιαγραφή χωρητικότητας τετρακοσίων ατόμων κι όμως σήμερα βρίσκονται πάνω

από οχτακόσιοι κρατούμενοι εγκλειστοί σε άθλιες συνθήκες. Οι θάλαμοι χωρητικότητας 3-4άρων ατόμων σήμερα «φιλοξενούν» 8 έως 14 άτομα με αποτέλεσμα κρατούμενοι να κοιμούνται ακόμα και στο πάτωμα ενώ οι κοριοί είναι μόνιμοι κάτοικοι στους θαλάμους.

Ιατρικό προσωπικό δεν υπάρχει και η ιατροφαρμακευτική μας περίθαλψη βασίζεται στην εθελοντική εργασία κάποιων ιατρών. Φυσικά η υπηρεσία έχει μόνη γνώματευση για κάθε ασθένεια. Το δερμον θεραπεύει τα πάντα ενώ τα μόνα φάρμακα που δε λείπουν ποτέ είναι τα ψυχοφάρμακα. Με δυο λόγια αδιαφορία και καταστολή.

Παράλληλα το δικαίωμα άδειας των κρατουμένων έχει μετατραπεί σε απίστευτο όνειρο. Η υπηρεσία και η εισαγγελέας της φυλακής προκλητικά απορρίπτουν τις αι-

τήσεις μας για άδεια όχι εξαιτίας έλλειψης δικαιολογητικών αλλά με το φασιστικό και αυθαίρετο συλλογισμό της «μελλοντικής κακής χρήσης». Δηλαδή αντί να εξετάσουν τις αιτήσεις μας γίνονται ψευδοπροφήτες και ενεργούν ως αστυνομία σκέψης και προθέσεων.

Η υπομονή μας έχει φτάσει στα όριά της. Απαιτούμε δραστικές λύσεις και δεν έχουμε σκοπό να σκύψουμε το κεφάλι και να σιωπήσουμε. Μπορεί να μας στερείται την ελευθερία αλλά δε θα μας στερήσετε την αξιοπρέπιά μας.

Το μεγαλύτερο έγκλημα απ' όλα είναι η σιωπή και η αδιαφορία

■ 542 κρατούμενοι του καταστήματος κράτησης Πατρών

Υ.Γ.: Προς τραγική επιβεβαίωση των όσων

έχουν γραφτεί την Παρασκευή 18/10/2013 πέθανε κρατούμενος στις φυλακές Πατρών, ο οποίος διαμαρτυρόταν για προβλήματα υγείας, εξαιτίας της έλλειψης ιατρικού προσωπικού.

(σ.σ.: Την Κυριακή 3 Νοέμβρη πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση αλληλεγγύης στους φυλακισμένους, με τη μετάβαση περίπου 100 αναρχικών / αντιεξουσιαστών έξω από τις φυλακές Αγ. Στεφάνου. Η παρέμβαση ήταν πολύ δυναμική, όχι μόνο από έξω αλλά και μέσα από το κολαστήριο, όπου οι αγωνιζόμενοι κρατούμενοι φώναζαν συνθήματα, έκαιγαν ρούχα ή σεντόνια και έσπαγαν την κοινωνικότητα της φυλακής με τις φωνές τους. Επίσης, τις προηγούμενες μέρες είχαν γίνει και άλλες δράσεις ενημέρωσης στην Πάτρα, για την ανάδειξη του ζητήματος και τη μεταφορά του λόγου των κρατουμένων εκτός των τειχών.)

Η ιστορία δεν κάνει κύκλους ούτε όμως πηγαίνει ευθεία.

Κείμενο του Αναστάσιου Θεοφίλου εν όψει της δίκης του

Στις 11 Νοεμβρίου, μετά από πεντάμηνη αναβολή ξεκινάει η δίκη μου στο Εφετείο της Λουκάρεως, όπου αντιμετωπίζω μια δέσμη κατηγοριών που αφορά στην υποτιθέμενη συμμετοχή μου στην ΣΠΦ και μια δέσμη που αφορά στην υποτιθέμενη συμμετοχή μου στη ληστεία της Πάρου.

Μια δίκη με εμφανή χαρακτηριστικά πολιτικής σκοπιμότητας και δικονομικής αυθαιρεσίας, με στοιχεία από ανεπαρκή έως κατασκευασμένα και γεγονότα παραμορφωμένα στην προκρούστεια κλίνη της αντιτρομοκρατικής και των ειδικών ανακριτών. Μια υπόθεση που αναδεικνύει την ενορχηστρωμένη από τα μίντια αστυνομικό-δικαστική διαχείριση των αποκλεισμένων και των αντιστεκόμενων. Είναι ένα πολιτικό πείραμα, καθώς συνδυάζεται ο από μηχανής Θεός της αστυνομικής καταστολής, το επιστημονικοφανές DNA, με το πασπαρτού της δικαστικής καταστολής άρθρο 187Α, τον λεγόμενο τρομονόμο.

Έχει επίσης μια σημασία από νομικής άποψης ότι από την μια δεν υπάρχει εναντίον μου ούτε μισό αξιόπιστο στοιχείο και ότι από την άλλη ως συνέπεια αυτής της ανυπαρξίας, παραβιάζεται οποιαδήποτε έννοια τεκμήριου αθωότητας. Καλείται ο κατηγορούμενος να αποδείξει την αθωότητα του και όχι το δικαστήριο την ενοχή του, σύμφωνα με τις εγγυήσεις που υποτίθεται ότι παρέχει η επηρεασμένη από τον Διαφωτισμό Ποινική Δικαιοσύνη. Ακόμα χειρότερα στην περίπτωση μου καλούμαι να ανασκευάσω τις εναντίον μου κατηγορίες χωρίς να αντιμετωπίζω απτά στοιχεία, αλλά ένα σκεπτικό βασισμένο σε ψεύδη και αυθαίρετα συμπεράσματα για τον τρόπο ζωής μου και όχι για συγκεκριμένες πράξεις.

Πέρα όμως από τη δικαστική υπάρχει και η αστυνομική διάσταση που έχει μεγάλη σημασία, καθώς προκύπτουν πολλά ερωτήματα. Με βασικότερο από όλα το γιατί η αντιτρομοκρατική και όχι η ασφάλεια να ασχοληθεί με μία ληστεία. Πολύ απλά γιατί υπήρχε νεκρός και μάλιστα πολίτης. Μια πρώτης τάξης ευκαιρία να συνδεθεί ο αναρχικός χώρος με ενέργειες που δεν στρέφονται κατά κρατικών και κεφαλαιοκρατικών στόχων, αλλά κατά πολιτών. Μια προσπάθεια που ξεκίνησε το 2009 (;) με την περίεργη υπόθεση έκρηξης βόμβας και του θανάσιμου τραυματισμού νεαρού Αφγανού μετανάστη και συνεχίστηκε με τα τραγικά γεγονότα της μαρίνας. Μίντια και αντιτρομοκρατική πασχίζουν να πείσουν ότι οι αναρχικοί αποτελούν κίνδυνο για τον οποιονδήποτε και όχι για την εξουσία. Επίσης, έχει σημασία το τι είναι η Αντιτρομοκρατική και ποιος είναι ο ρόλος της. Ο ρόλος της φυσικά δεν είναι να εξιχνιάζει ληστείες και ανθρωποκτονίες. Αυτό είναι δουλειά της Ασφάλειας. Ο ρόλος της αντιτρομοκρατικής είναι να διαλύσει τον αναρχικό χώρο και οποιαδήποτε κοινότητα αγώνα, με πρόσχημα την "εξάρθρωση" των ένοπλων οργανώσεων. Έτσι, οι "λάθος" συλλήψεις δεν είναι αποτέλεσμα ανικανότητας, αλλά αντίθετα της ικανότητας να δημιουργούν ένα κλίμα τρόμου και πανικού ανάμεσα στους αγωνιζόμενους ανθρώ-

πους. Στη σύγχρονη δημοκρατία υποτίθεται πως δε διώκονται οι ιδέες, διώκονται οι πράξεις. Και όταν δεν υπάρχουν αξιόποινες πράξεις, εφευρίσκονται.

Έτσι, κάποιος στις 14 Νοεμβρίου κάποιος "άγνωστος" τηλεφωνεί στην Αντιτρομοκρατική και τους "ενημερώνει" ότι οι δράστες της ληστείας στην Πάρο έχουν σχέση με την τρομοκρατία και μάλιστα ένας εξ αυτών ονομάζεται Τάσος, έχει τα χαρακτηριστικά μου και διαμένει στη συγκεκριμένη διεύθυνση, δηλαδή στο πατρικό μου. Στις 18 Αυγούστου ξανατηλεφωνεί και ενημερώνει ότι βρίσκομαι στα σκαλιά του Μετρό Κεραμεικού, όπου και συλλαμβάνομαι. Ο "άγνωστος" άντρας φυσικά ποτέ δεν εντοπίστηκε από την αντιτρομοκρατική.

Με αυτόν τον τρόπο γέμισε η κενή θέση που η Αντιτρομοκρατική μου είχε ετοιμάσει από τον Δεκέμβρη του 2010. Στις 4 Δεκέμβρη του 2010 συλλαμβάνονται 6 αναρχικοί σύντροφοι μετά από "μεγαλειώδη" επιχείρηση της αντιτρομοκρατικής. Μια επιχείρηση που εξελίσσεται σε φιάσκο, καθώς από τους 6 συλληφθέντες που κατηγορήθηκαν ως μέλη της ίδιας ομάδας, κάποιοι δεν γνωρίζονται καν μεταξύ τους, κάτι που

επικυρώνεται και δικαστικά λίγους μήνες μετά, με την απαλλαγή δύο εξ αυτών από τις κατηγορίες. Αλλά και για τους υπόλοιπους τέσσερις, παρά τις θριαμβολογίες του τότε υπουργού Προ.Πο. Χρήστου Παπουτσή, δεν προκύπτει παρά οπλοκατοχή και χωρίς μια σειρά δικαστικών αλχημειών θα ήταν αδύνατο να προστεθεί η κατηγορία της συμμετοχής στη ΣΠΦ.

Οι τρεις κατηγορούμενοι για την υπόθεση (Κώστας Σακκάς, Αλέξανδρος Μητρούσι-ας και Πώργος Καραγιαννίδης) αναλαμβάνουν την ευθύνη της οπλοκατοχής με σκοπό την αναρχική δράση, ενώ η αναρχική Στέλλα Αντωνίου βρίσκεται στο στόχαστρο των διωκτικών αρχών εξαιτίας της συντροφικής της σχέσης με τον Κώστα Σακκά, αλλά και για τη βοήθεια που παρείχε στον Αλέξανδρο Μητρούσια.

Η αντιτρομοκρατική φυσικά γνώριζε και την δική μου συντροφική και φιλική σχέση με τον Κώστα Σακκά, με τον οποίον ήμασταν συμφοιτητές από το 2002 στη θεολογική σχολή Θεσσαλονίκης. Και κάπως έτσι έχει τοποθετηθεί στις παρακολουθήσεις της ένα άγνωστο, υποτίθεται, πρόσωπο που όλως τυχαίως έχει τα χαρακτηριστικά μου και το παρουσιάζει σε υπαρκτές και ανύπαρκτες συναντήσεις. Στην πραγματικότητα καθόλου άγνωστο δεν τους ήταν αυτό το πρόσωπο για το οποίο άφησαν μια κενή θέση στη δικογραφία για την κατάλληλη στιγμή. Και η κατάλληλη στιγμή για τις επικοινωνιακές τους σκοπιμότητες ήρθε τον Αύγουστο του 2012. Κάνει εντύπωση φυσικά, πως αυτό το "άγνωστο" πρόσωπο το οποίο δε συνέλαβαν τότε, τον Δεκέμβρη του 2010 επειδή δε θεωρήσαν ότι έχει μεγάλη σημασία, μπόρεσαν και το αναγνώρισαν, παρά τη μικρή του σημασία δύο χρόνια μετά.

Η αντιτρομοκρατική επέλεξε να καλύψει αυτή τη κενή θέση που μου είχε φυλάξει, με τον πιο παταγώδη αλλά και αναξίτι-

στο τρόπο. Επέλεξε να με εμφανίσει ως εμπλεκόμενο σε μια ληστεία με ανθρωποκτονία, στηριζόμενη σε dna που "βρέθηκε" σε κάποιο καπέλο που υποτίθεται ότι έπεσε από τον δράστη, τη στιγμή που μια σειρά υπόπτων παρατυπιών, αντιφάσεων και παραλήψεων τόσο στη διαδικασία περισυλλογής του όσο και στην εργαστηριακή του εξέταση καταδεικνύουν πως ως στοιχείο είναι ανύπαρκτο, αν όχι κατασκευασμένο.

Η περίπτωση μου δεν αποτελεί εξαίρεση, είναι μια τυπική περίπτωση στο σύγχρονο καθεστώς εξαίρεσης. Είναι κοινός τόπος πως με την εκδήλωση της συστημικής κρίσης πολλά έχουν αλλάξει σε οικονομικό, πολιτικό, κοινωνικό επίπεδο. Το Κεφάλαιο αλλάζει τους όρους επιβολής του και το καθεστώς έκτακτης ανάγκης επιβάλλεται ως μόνιμο. Το αστυνομικό-δικαστικό σύμπλεγμα αναβαθμίζει το ρόλο του και από συμπληρωματικός θεσμός ανάγεται σε αιχμακό εργαλείο της εξουσίας.

Η ποινική καταστολή επεκτείνει και βαθαίνει τον ρόλο της, επιφυλάσσοντας για τον εαυτό της το πόστο του μοναδικού διασφαλιστή και ρυθμιστή της κοινωνικής συνοχής. Ενώ ταυτόχρονα η εξουσία επιδι-

πλαίσιο, αυτό τον αποσταθεροποιητικών παραγόντων και αντιμετωπίζεται με μηδενική ανοχή.

Από τη μια η αστυνομία καταλαμβάνει με την ασφυκτική παρουσία της κάθε εκατοστό δημοσίου χώρου, οι τηλεφωνικές υποκλοπές δεν εκπλήσσουν κανέναν και οι κάμερες παρακολούθησης ανά δέκα μέτρα περάνανε πλέον απαραίτητες. Ενώ από την άλλη η πολιτικοί χώροι και αποκλεισμένα κοινωνικά κομμάτια περνάνε στη σφαίρα της ποινικής διαχείρισης. Επιστρατεύσεις εργαζομένων, παράνομες απεργίες, τρομονόμος σε διαδηλώσεις, Σκουριές, μαθητικές καταλήψεις, ξένιος Ζευς, οροθετικές, Ρομά. Οι ιεροεξεταστές των μίντια, της δικαιοσύνης, της αστυνομίας επιβάλλουν τη νομιμότητα ως έννοια ιερή. Ως δόγμα. Η νομιμότητα πρέπει να τηρηθεί με θρησκευτική ευλάβεια, αν όχι με κατανύξη. Σαν προσευχή που θα φέρει την αγία ανάπτυξη. Οι επιστημονικές δυστοπίες όπως αποτυπώθηκαν στην λογοτεχνία και τον κινηματογράφο κοιτάζουν με δέος τη σύγχρονη πραγματικότητα.

Η ιστορία δεν κάνει κύκλους ούτε όμως πηγαίνει ευθεία. Η ιστορία πηγαίνει όπου την πάμε. Και αν το ένα άκρο, αυτό των θιασωτών του κεφαλαιοκρατικού ολοκληρωτισμού (είτε εκφράζεται με τον μνημονιακό κουτσαβακισμό του Σαμαρά είτε με τον ναζιστικό τραμπουκισμό του Μιχαλολιάκου), επιμένει να την σπρώχνει στο πιο βαθύ σκοτάδι και στην απόλυτη βαρβαρότητα, το άλλο άκρο, εμείς οι αναρχικοί, οι κομμουνιστές, οι αποκλεισμένοι, πρέπει με πείσμα και παρά τις μικρές μας ακόμα δυνάμεις να τη σπρώξουμε προς την επανάσταση, τη χειραφέτηση του προλεταριάτου, την απελευθέρωση της ανθρώπινης δραστηριότητας από την σχέση κεφαλαίου-μισθωτής εργασίας, την αναρχία και τον κομμουνισμό.

▲ Αναστάσιος Θεοφίλου
Φυλακές Δομοκού
4 Νοεμβρίου 2013

περισσότερες πληροφορίες στο
<http://astop.espinblogs.net>

Για επικοινωνία: Αναστάσιος Θεοφίλου,
Φυλακές Δομοκού, ΤΚ 35010

Τα πάντα για την κοινότητα

«Είμαστε αποφασισμένοι να προασπίσουμε με κάθε τιμήμα την κοινότητά μας καθώς είναι το βασικό ζωτικό στοιχείο για εμάς μέσα στο σάπιο κόσμο της φυλακής. Δεν παζαρεύουμε την αξιοπρέπειά μας μπροστά σε κανένα θρασύδειλο υπηρέτη της έννομης τάξης.»

(Απόσπασμα κειμένου των Χαρίση Φ., Ντάλιου Α., Μιχαηλίδη Γ., Πολίτη Δ., Καραγιαννίδη Γ.)

Στις 12/12 οι Χαρίσης Φοίβος, Ντάλιος Αργύρης, Μιχαηλίδης Γιάννης, Πολίτης Δημήτρης και Καραγιαννίδης Πώργος, οι οποίοι βρίσκονται έγκλειστοι στις φυλακές Κορυδαλλού, βρέθηκαν αντιμέτωποι με την προσβλητική συμπεριφορά του ανθρωποφύλακα Γ. Μυλινά. Μετά από μικροεντάσεις ανάμεσα στους 5 αναρχικούς και τον συγκεκριμένο ανθρωποφύλακα, αποφασίστηκε η μεταφορά τους στα πειθαρχία της Γ' πτέρυγας, ενώ οι Μπάμπης Τσιλιανίδης, Γιάννης Ναζάκης και Γρηγόρης Σαραφούδης μεταφέρθηκαν στη Δ πτέρυγα.

Η πρακτική της απομόνωσης είναι μια συνηθισμένη τακτική που ακολουθούν οι υπηρεσίες των διαφόρων φυλακών προς παραδειγματισμό όσων βρίσκονται εντός των τειχών, για να καμφθεί η όποια διάθεση αντίστασης μέσα στις φυλακές. Στις 13/12 οι απομονωμένοι στα πειθαρχία σύντροφοι ξεκινάνε απεργία πείνας με αίτημα την επανένωση της αναρχικής κοινότητας που έχουν σχηματίσει εντός των τειχών των φυλακών Κορυδαλλού. Οι Μπάμπης Τσιλιανίδης και Γρηγόρης Σαραφούδης ξεκινούν απεργία πείνας και δίψας στις 14 και στις 15/12 αντίστοιχα. Παράλληλα, υπήρξαν κινήσεις αλληλεγγύης σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα και Βέροια.

Το πάθος με το οποίο υπερασπίστηκαν οι σύντροφοι την κοινότητά τους οδήγησε σε συμβιβαστική νίκη του αγώνα τους, καθώς μεταφέρθηκαν όλοι μαζί στη Δ' πτέρυγα το βράδυ της 15/12. Η απεργία πείνας έληξε, αλλά ο αγώνας εντός των τειχών συνεχίζεται..

Συρία. Επανάσταση ή γεωστρατηγική ανακατανομή υπέρ των Ιμπεριαλιστών; Συνέντευξη με τη Leila Shrooms*

Απατρίς: Ποια ήταν η οικονομική, κοινωνική και πολιτική κατάσταση στη Συρία πριν από την εξέγερση;

Leila S: Το κόμμα του Μπάαθ ανήλθε στην εξουσία το 1963, μετά από στρατιωτικό πραξικόπημα. Ο μπααθισμός είναι ένα μίγμα παναραβισμού, αραβικού εθνικισμού και σοσιαλισμού και οραματίζεται την ένωση ολόκληρου του αραβικού κόσμου σε ένα και μοναδικό κράτος. Από το 1970 ο Χάφεζ αλ Άσαντ κυβέρνησε για 40 χρόνια. Υπό την εξουσία του, η Συρία έγινε ολοκληρωτικό και αστυνομικό κράτος και έγιναν μαζικές προφυλακίσεις και διώξεις πολιτικών αντιφρονούντων.

Όταν το 2000 πέθανε ο Χάφεζ, ο γιος του, Μπασάρ κληρονόμησε την εξουσία. Αρχικά θεωρήθηκε μεταρρυθμιστής και ένα κλίμα αισιοδοξίας γέννησε το κίνημα της Άνοιξης της Δαμασκού, το οποίο αποτελούνταν από διανοούμενους και ζητούσε πολιτικές μεταρρυθμίσεις, αμνηστία για τους πολιτικούς κρατούμενους, το δικαίωμα δημιουργίας πολιτικών κομμάτων και κοινωνικών οργανώσεων. Επίσης ζητούσε τη λήξη της κατάστασης έκτακτης ανάγκης, που ίσχυε από το 1963, η οποία ανέστειλε τα συνταγματικά δικαιώματα των πολιτών και ενδυνάμωνε τις δυνάμεις ασφαλείας. Μέχρι το φθινόπωρο του 2001, οι κεντρικές φιγούρες του κινήματος αυτού είχαν φυλακιστεί. Υπό τον Μπασάρ υπήρξαν εκτεταμένες διώξεις, φυλακίσεις, βασανισμοί, εκτελέσεις και εξαφανίσεις ακτιβιστών. Από τους Κούρδους (9% του πληθυσμού) αφαιρέθηκαν τα πολιτικά, οικονομικά, κοινωνικά και πολιτισμικά δικαιώματα. Το Μάρτη του 2004 οι Κούρδοι εξεγέρθηκαν και υπήρξαν αρκετοί νεκροί και πάνω από 2000 συλληφθέντες.

Όταν ο Μπασάρ αλ Άσαντ ανήλθε στην εξουσία, ακολούθησε πιστά τις προταγές του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας, εφαρμόζοντας μεγάλης έκτασης νεοφιλελεύθερες οικονομικές πολιτικές. Ακολούθησαν ιδιωτικοποιήσεις και αποδομήθηκε το κοινωνικό κράτος. Πολυεθνικά κεφάλαια (ιδιαίτερα από τις χώρες του Κόλπου) έκαναν μεγάλες επενδύσεις. Αυτές οι μεταρρυθμίσεις δε, συνοδεύτηκαν από πολιτικές αναδιανομής πλούτου και μεγάλωσαν οι ανισότητες μεταξύ μεταξύ φτωχών και πλουσίων, ενώ το χάσμα μεταξύ αστικού και αγροτικού τομέα επιδεινώθηκε. Οι πιστοί του Άσαντ και η μεγαλοαστική τάξη επωφελήθηκαν από αυτές τις πολιτικές. Ο κύκλος του Μπασάρ, συμπεριλαμβανομένης και της οικογενείας του και της μειονότητας των Αλαουιτών, απέκτησαν σημαντικό πλούτο. Εκτιμάται πως ο ξάδερφος του Μπασάρ, Ραμί Μακλούφ, ελέγχει πάνω από το 60% της συριακής οικονομίας μέσω ιδιόκτητων επιχειρήσεων. Επίσης, το καθεστώς έκτισε κοινωνικούς δεσμούς με τις μεγαλοαστικές τάξεις της συννίκης και της χριστιανικής κοινότητας, διασφαλίζοντας έτσι την πολιτική τους υποστήριξη. Έτσι, οι Σύριοι που ζούσαν κάτω από το όριο της φτώχειας ανήλθαν από το 11% (πριν το 2000) στο 34,5% το 2010. Η ανεργία ήταν ιδιαίτερα υψηλή για τη νεολαία.

A: Ποιες κοινωνικές ομάδες χαρακτήρισαν το ξέσπασμα της εξέγερσης;

L: Εμπνευσμένη από τις εξεγέρσεις στην ευρύτερη περιοχή, η εξέγερση ξεκίνησε στις αγροτικές περιοχές και στις πόλεις με υψηλή ανεργία, όπως η Ντέρα και η Χομς. Οι κύριες κεντρικές πόλεις ήταν επίσης από τις πρώτες που εξεγέρθηκαν. Στα κέντρα εξουσίας (Αλέπο, Δαμασκός) μικρές αλλά θαρραλέες κινητοποιήσεις απέτυχαν

να ενωθούν με την εξέγερση.

Κεντρικό ρόλο έπαιξε επίσης η εργατική τάξη, παρά τις δυσκολίες οργάνωσης που υπήρχαν, λόγω των κυβερνητικά ελεγχόμενων συνδικάτων. Το Δεκέμβριο του 2011, επιτυχημένες γενικές απεργίες και καμπάνιες πολιτικής ανυπακοής, παρέλυσαν μεγάλα κομμάτια της οικονομίας. Η αντίδραση του καθεστώτος ήταν τα απολύσει πάνω από 85.000 εργάτες και να κλείσει 187 εργοστάσια μεταξύ Γενάρη του 2011 και Φλεβάρη του 2012 (σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία)¹. Επίσης το καθεστώς αύξησε τους μισθούς στον δημόσιο τομέα για να εκτονώσει την κινητοποίηση.

Ο πυρήνας της αντίστασης ήταν και παραμένει η νεολαία των κατώτερων και μεσαίων κοινωνικών στρωμάτων, οι γυναίκες και διάφορες θρησκευτικές και εθνικές μειονότητες. Η πλειονότητα των ακτιβιστών παραμένει αποκομμένη από παραδοσιακά ιδεολογικά σχήματα, αλλά κινητοποιούνται από έννοιες όπως η ελευθερία, η αξιοπρέπεια και τα ανθρώπινα δικαιώματα. Ο κεντρικός τους στόχος παραμένει η ανατροπή του καθεστώτος, παρά το να αναπτύξουν προτάσεις για μια μελλοντική Συρία.

A: Ποιος ο ρόλος του αναρχισμού στη Συριακή Επανάσταση;

L: Οι Σύριοι πρωτοστάτησαν στην εξέλιξη του αναρχισμού στην ευρύτερη περιοχή. Κατά τον 19ο αιώνα, τα κέντρα του αραβικού αναρχισμού ήταν η Βυρηττός, η Αλεξάνδρεια και το Κάιρο. Τα δύο κυρίαρχα περιοδικά που προωθούσαν ριζοσπαστικές ιδέες σε αυτές τις πόλεις ήταν το Αλ Χιλάλ και το Αλ Μουχτατάφ, τα οποία πρωτοεκδόθηκαν από Σύριους. Επίσης, Σύριοι ηθοποιοί μετέφεραν τις αναρχικές ιδέες στους εργάτες αυτών των πόλεων μέσω του θεάτρου. Ένας από τους πρωτοστάτες σύγχρονους άραβες αναρχικούς είναι ο Μαζέν Κ.Μ. Αλ Μαζ, ο οποίος έχει μεταφράσει πλήθος αναρχικής βιβλιογραφίας στα αραβικά. Ο Ναντέρ Ατάσι είναι Σύριος αναρχικός, που, υπό το όνομα Νταρθ Νέιντερ, χειρίζεται αγγλόφωνο μπλογκ.

Δεδομένου του ότι οι πολιτικές οργανώσεις βρίσκονταν υπό διωγμό για αρκετές δεκαετίες, και η ελευθερία του λόγου πριν την επανάσταση ήταν ανύπαρκτη, οι αναρχικές τάσεις στη Συριακή Επανάσταση είναι οι πιο ισχυρές που έχουμε συναντήσει σε αυτό που λέμε Αραβική Άνοιξη. Οι πειραματισμοί πάνω σε αυτονομία και αυτοοργάνωση προσφέρουν σημαντικά μαθήματα αναρχικής οργάνωσης παγκοσμίως.

Η κύρια μορφή επαναστατικής οργάνωσης στη Συρία υπήρξε η ανάπτυξη των Τανσι-

κουιγιάτ (τοπικές επιτροπές) που έχουν αναπτυχθεί σε εκατοντάδες γειτονίες και σε όλες τις πόλεις της χώρας. Αυτή η μορφή οργάνωσης είναι εμπνευσμένη από τον Σύριο αναρχικό Ομάρ Αζίζ, ο οποίος ισχυριζόταν ότι δεν έχει νόημα να συμμετέχουν οι επαναστάτες σε διαμαρτυρίες και μετά να ξαναγυρνούν στην καθημερινότητά τους μέσα σε μια ολοκληρωτική κρατική δομή. Ο Αζίζ συνηγόρησε για ριζοσπαστικές αλλαγές στην κοινωνική οργάνωση και στις σχέσεις που θα αμφισβητήσουν τα θεμέλια ενός συστήματος δομημένου πάνω στην εκμετάλλευση και την καταπίεση². Οι ιδέες του είχαν μεγάλο αντίκτυπο στις επαναστατικές οργανώσεις στη Συρία. Στις τοπικές επιτροπές, οι επαναστάτες δραστηριοποιούνται σε ποικίλες δραστηριότητες, από το να καταγράφουν και να δημοσιεύουν παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων, μέχρι το να οργανώνουν διαδηλώσεις και καμπάνιες πολιτικής ανυπακοής και να παρέχουν βασικές υπηρεσίες σε υπό πολιορκία περιοχές. Οι επιτροπές λειτουργούν οριζόντια, αυτόνομα και αντιεραρχικά, απαρτίζονται από ποικίλα κοινωνικά και θρησκευτικά κομμάτια (Χριστιανοί, Αλαουίτες, Δρούζοι, Κούρδοι) και αποτελούν τα θεμέλια ενός επαναστατικού κινήματος που βασίζεται στην αλληλοβοήθεια, τη συνεργατικότητα και την αλληλεγγύη.

A: Ποιες είναι οι εξωτερικές δυνάμεις που εμπλέκονται στη Συριακή διαμάχη;

L: Στη Συρία εξελίσσεται ένας μοχθηρός γεωπολιτικός πόλεμος. Σε παγκόσμιο επίπεδο, η διαμάχη αυτή είναι μεταξύ των ΗΠΑ και της Ρωσίας και σε τοπικό επίπεδο μεταξύ του συνιτικού άξονα (χώρες του Κόλπου) και του σιιτικού άξονα (Ιράν και Χεζμπολάχ). Όλοι αυτοί πρωτοστατούν στο να διασφαλίσουν τα συμφέροντά τους και την ηγεμονία τους πάνω στην περιοχή. Υπάρχει επίσης μια εξαιρετικά βίαιη αντεπανάσταση στο εσωτερικό της Συρίας, που διεξάγεται από τις ακραίες τζιχαντικές οργανώσεις που στελεχώνονται κατά βάση από το εξωτερικό και που δε μάχονται για την απελευθέρωση του συριακού λαού αλλά για να επιβάλλουν τη θρησκευτική τους ατζέντα. Δεδομένο είναι ότι το μεγάλο κομμάτι της λαϊκής εξέγερσης και των επαναστατικών επιτροπών μάχονται ενάντια και στα δυο.

A: Ποια μορφή οργάνωσης έχουν επιλέξει οι εξεγερμένοι στις απελευθερωμένες περιοχές;

L: Παραπάνω, μίλησα για τις τοπικές επιτροπές. Επίσης, σε απελευθερωμένες περιοχές έχουν ιδρυθεί επαναστατικά συμβούλια (Μαγιλιστ, Ταβάρ) και αποτελούν συχνά την κύρια κοινωνική διοικητική δομή, η οποία εξασφαλίζει τη παροχή βασικών υπηρεσιών (παιδεία, υγεία, νερό), συ-

ντονίζει τις λαϊκές επιτροπές και την ένοπλη αντίσταση. Αυτά συχνά αποτελούνται από πολιτικά ενεργούς πολίτες και από ανθρώπους που επιλέχθηκαν βάσει των επαγγελματικών και τεχνικών ικανοτήτων τους. Πολλοί από αυτούς τους ανθρώπους προέρχονται από την μεσαία τάξη, σε αντίθεση με την εξόριστη αντιπολίτευση, που προέρχεται από μεγαλοαστικές οικογένειες, το οποίο εξηγεί τις εντάσεις που υπάρχουν μεταξύ αυτών των δυο ομάδων και την έλλειψη εξωτερικής υποστήριξης. Δεν υπάρχει κάποιο μοναδικό μοντέλο, αλλά, σε γενικές γραμμές, ακολουθούν ένα ιδιότυπο μοντέλο αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας. Τη μεγαλύτερη πρόκληση αποτελεί η έλλειψη πόρων λόγω της μηδανικής εξωτερικής βοήθειας, με αποτέλεσμα, οι επιτροπές να αδυνατούν να παρέχουν υπηρεσίες στον κόσμο. Σε κάποιες περιοχές οι επιτροπές αγωνίζονται για να διαφυλάξουν την ανεξαρτησία τους από τις ένοπλες ομάδες. Στις περιοχές όπου κυριαρχούν τζιχαντικές ομάδες (όπως οι ISIS και JAN) όπως και σε περιοχές της βόρειας Συρίας, αυτές έχουν εγκαταστήσει παράλληλους θεσμούς π.χ. Ισλαμικά δικαστήρια.

A: Ποια είναι η δομή της ένοπλης αντίστασης;

L: Η Συριακή Εξέγερση εξελίχθηκε γρήγορα σε ένοπλη επειδή ένα φασιστικό καθεστώς δε δίστασε να χρησιμοποιήσει ένοπλες δυνάμεις για να καταστείλει τις κινητοποιήσεις. Πρωτοβουλιακά, κάποιοι πολίτες οπλίστηκαν και δημιούργησαν πολιτοφυλακές γειτονιών για να αμυνθούν. Στις 29 Ιούλη του 2011, δημιουργήθηκε ο Ελεύθερος Συριακός Στρατός από αξιωματικούς του στρατού που είχαν περάσει στο στρατόπεδο των εξεγερμένων, αρνούμενοι να πυροβολούν διαδηλωτές. Ο ΕΣΣ έχει δυο βασικές δομές: α) Τους πρώην στρατηγούς και στρατιώτες του καθεστώτος. Υπάρχουν διάφορα τάγματα τα οποία συνδέονται με τοπικά στρατιωτικά συμβούλια, την ηγεσία του ΕΣΣ και τελικά τον Εθνικό Συριακό Συνασπισμό (την αστική αντιπολίτευση που είναι σε εξορία). β) Τα λαϊκά κομμάτια που αντιτίθενται στο καθεστώς, πολλά από τα οποία λειτουργούν εκτός του ΕΣΣ και οργανώνονται σύμφωνα με τοπικούς δεσμούς. Επίσης, πολλοί από αυτούς ασκούν κριτική τόσο στην ηγεσία του ΕΣΣ, όσο και στην αντιπολίτευση.

Υπάρχουν τάγματα του ΕΣΣ που αποτελούνται από Αλαουίτες, Κούρδους, χριστιανούς και σουνίτες. Υπάρχουν επίσης τάγματα αποκλειστικά γυναίκα. Όλες αυτές οι ομάδες ενώνονται υπό το σκοπό να ανατρέψουν τον Άσαντ και να καθιερωθεί η Δημοκρατία. Τους τελευταίους μήνες, υπήρξε μια ανάπτυξη ισλαμικών και σαλαφικών ταξιαρχιών που δεν αποτελούν μέρος του ΕΣΣ αλλά αποτελούν κυρίαρχη δύναμη της ένοπλης αντιπολίτευσης.

A: Είναι αλήθεια ότι στον ΕΣΣ κυριαρχεί η Αλ Κάιντα;

L: Υπάρχουν δυο μεγάλες τζιχαντικές ομάδες που δραστηριοποιούνται στη Συρία: η Τζαπάτ Αλ Νούσρα και το Ισλαμικό Κράτος του Ιράκ και του Σαμ (Συρία). Αυτές αποτελούν αντεπανάστατικές δυνάμεις που δε μάχονται για την απελευθέρωση του συριακού λαού, αλλά για να εγκαθιδρυσουν ένα παγκόσμιο ισλαμικό χαλιφάτο, βασισμένο στην αυστηρή ερμηνεία του Ισλάμ. Αυτές οι ομάδες είχαν χρηματοδοτηθεί από το καθεστώς του Άσαντ για να πολεμήσουν στο Ιράκ εναντίον των ΗΠΑ, αλλά τελικά στράφηκαν εναντίον του. Οι ομάδες αυτές έχουν πολύ καλύτερο εξοπλι-

σμό και χρηματοδότηση μέσω ιδιωτικών δωρεών από τις χώρες του Κόλπου. Έχουν εγκατασταθεί σε κάποιες περιοχές του Βορρά όπου έχουν διαπραχθεί και πολλές βιαιότητες όπως φυλακίσεις, εκτελέσεις και θρησκευτικές εκκαθαρίσεις.

Η λαϊκή αντίσταση ενάντια στις ομάδες αυτές είναι πολύ διαδεδομένη, στις περιοχές όπου προσπαθούν να ηγεμονεύσουν, όπως οι Al Raqqa, Aleppo και Deir Al Zour. Ο ΕΣΣ έχει εμπλακεί σε μάχες με ταξιαρχίες της Αλ Κάιντα. Σίγουρα, η ύπαρξη των ομάδων αυτών θα έχει καταστροφικές συνέπειες για τη Συρία και τη γύρω περιοχή. Θεωρώ υπερβολικές τις υποθέσεις ότι μπορούν να επιβάλλουν το όραμά τους στη Συρία, και αυτό διότι είναι μικρές σε αριθμό μελών, αποτελούνται κυρίως από ξένους και δεν έχουν λαϊκή βάση. Φυσικά, όσο περισσότερο κρατάει η διαμάχη στη Συρία, τόσο περισσότερο έδαφος θα κερδίζουν.

A: Ποια είναι η κατάσταση στα κουρδικά εδάφη της Συρίας;

L: Εδώ και δεκαετίες, ο κουρδικός πληθυσμός έχει χάσει το δικαίωμά του στην αυτοδιεύθυνση και έχει αντιμετωπίσει σκληρή καταστολή από το καθεστώς. Από τον Ιούλιο του 2012 και μετά, η Συριακή κυβέρνηση εγκατέλειψε το μεγαλύτερο μέρος των κουρδικών περιοχών, όπου αυτή τη στιγμή υπάρχει αυτόνομη κουρδική κυβέρνηση. Από την αυτόνομη κυβέρνηση, που λέγεται Ανώτατη Κουρδική Επιτροπή και είναι μια συμμαχία διαφόρων πολιτικών κομμάτων (Δημοκρατική Ένωση και Εθνικό Συμβούλιο), η Δημοκρατική Ένωση χαιρεί μεγάλης υποστήριξης από τον πληθυσμό, ενώ έχει κατηγορηθεί τόσο για ολοκληρωτική συμπεριφορά, όσο και για συνεργασία με το καθεστώς Άσαντ.

Πολλοί Κούρδοι έχουν ενσωματωθεί στον ΕΣΣ, αλλά, από την άλλη πλευρά, κουρδικές πολιτοφυλακές έχουν εμπλακεί σε μάχες εναντίον του. Ενώ η εξόριστη αστική αντιπολίτευση αφήνει στο περιθώριο

τα δίκαια αιτήματα του κουρδικού λαού, η λαϊκή αντίσταση των πολιτών υποστηρίζει το δικαίωμα των Κούρδων στην αυτοδιεύθυνση. Οι Κούρδοι έχουν παίξει μεγάλο ρόλο σε όλη τη διάρκεια της εξέγερσης και έχουν υπάρξει σημαντικές συμμαχίες με Άραβες ενάντια στο Συριακό καθεστώς, στον αγώνα κατά του ρατσισμού και του σεκταρισμού. Για παράδειγμα, τον Αύγουστο έγιναν κοινές διαδηλώσεις με αίτημα την ενότητα ενάντια στις τζιχαντικές ομάδες. Πρόσφατα, έγινε μια καμπάνια εν ονόματι "Khorzeh-Ana Akhuk" το οποίο στα κουρδικά και στα αραβικά σημαίνει "Είμαι αδερφός σου", ώστε να προωθηθεί η ενότητα και η ειρηνική συνύπαρξη μεταξύ Αράβων και Κούρδων.

A: Αληθεύει το γεγονός ότι οι δυτικές δυνάμεις δεν έχουν υποστηρίξει τους εξεγερμένους ενώ έχουν βάλει στο στόχαστρο τη συριακή κυβέρνηση; Γιατί πιστεύεις ότι συνέβη αυτό;

L: Θα ήταν λάθος να πιστεύουμε ότι θα υπάρξει στήριξη της λαϊκής αντίστασης. Κανένα κράτος δε θέλει να δει μια κοινωνική επανάσταση να πετυχαίνει ή θα κινητοποιηθεί λόγω της παραβίασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των ελευθεριών. Η Δύση, όπως και η Τουρκία και οι Χώρες του Κόλπου, έχουν αναγνωρίσει τον Εθνικό Συριακό Συνασπισμό ως το νόμιμο αντιπρόσωπο του συριακού λαού. Ελπίζουν ότι θα τον ελέγξουν, διατηρώντας έτσι την κυριαρχία τους στην περιοχή. Παρ' όλα αυτά, οι υποσχέσεις για βοήθεια έχουν μείνει κυρίως ρητορικές.

Από την άλλη πλευρά, οι τζιχαντικές οργανώσεις έχουν υποστηριχθεί σε μεγάλο βαθμό από τον Κόλπο. Είναι εύκολο να συμπεράνουμε πως αυτό που επιδιώκουν είναι η καταστροφή της Συρίας και η αστάθεια στην ευρύτερη περιοχή. Έχει υπάρξει ελάχιστη διάθεση για το να βρεθεί πολιτική λύση σε αυτή τη διαμάχη ή για το να δοθούν βασικές παροχές ανθρωπιστικής βοήθειας στα δυο εκατομμύρια προσφύγων που ζουν σε καταυλισμούς στην ευρύτερη περιοχή.

Στις μέρες μας, κανείς ουσιαστικά δε μιλάει για αλλαγή καθεστώτος. Αυτό που περιμένουμε είναι ότι θα επιβληθεί μια λύση τύπου Υεμένης, όπου θα φύγει ο Άσαντ αλλά θα μείνει το καθεστώς.

A: Πιστεύεις ότι θα πραγματοποιηθεί στρατιωτική επέμβαση στη Συρία;

L: Προσωπικά, δεν πιστεύω ότι η Δύση θέλει να εμπλακεί σε στρατιωτική δράση

στη Συρία. Η Συρία είναι ένα πολύ πιο δυνατό κράτος από το Ιράκ και τη Λιβύη. Θεωρώ πως ο Ομπάμα στριμώχτηκε στη γωνία, επειδή τράβηξε μια κόκκινη γραμμή και τώρα δε θέλει να φανεί πως οι ΗΠΑ γίνονται ασήμαντες στην περιοχή αυτή, που είναι και η πραγματικότητα. Ωστόσο, υπάρχει ήδη εξωτερική παρέμβαση στη Συρία, και πέρα από την Αλ Κάιντα και τους τζιχαντιστές, η παρέμβαση είναι υπέρ του Άσαντ. Η Ρωσία παρείχε μεγάλης κλίμακας στρατιωτική υποστήριξη στον Άσαντ και το καθεστώς. Πολλοί Ρώσοι μισοφόροι, χιλιάδες τζιχαντιστές της Χεζμπολάχ και Έλληνες φασίστες του Μαύρου Κρίνου μάχονται στα εδάφη της Συρίας. Εδώ είναι που θα έπρεπε να εστιάσουν την προσοχή τους οι άνθρωποι που πολιτικά στέκονται εναντίον του πολέμου και της στρατιωτικής επέμβασης.

A: Ποια είναι η στάση των Σύριων απέναντι στην απειλή της στρατιωτικής επέμβασης;

L: Ενώ έχουν υπάρξει δυνατές φωνές στο εσωτερικό της Συρίας ενάντια στην επέμβαση, πολλοί είναι αυτοί που την επιθυμούν εδώ και καιρό. Η ένοπλη αντίσταση ξέρε ότι δεν μπορεί να νικήσει τον Άσαντ χωρίς στρατιωτική βοήθεια. Πολλοί άνθρωποι στη Συρία θα δεχτούν μια τέτοια επέμβαση εφόσον αυτή σταματήσει τις σφαγές. Αυτό δεν πρέπει να μας εκπλήσσει. Πάνω από 120.000 άνθρωποι έχουν σκοτωθεί, πόλεις έχουν κατεδαφιστεί και δεκάδες χιλιάδες σαπίζουν στις φυλακές του Άσαντ. Γι αυτούς δεν υπάρχουν και πολλές επιλογές.

A: Τελικά, ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος να σταθούμε αλληλέγγυοι στην Συριακή Εξέγερση;

L: Η ορατή αλληλεγγύη από τα έξω είναι πολύ σημαντική για αυτούς που στη Συρία συνεχίζουν αν μάχονται για την ελευθερία, την κοινωνική δικαιοσύνη και την αξιοπρέπεια. Μετά από δύομισι χρόνια αγώνα, καθεστωτικής βιαιότητας και μιας αυξανόμενης και απελπιστικής ανθρωπιστικής κατάστασης, είναι λογικό ότι οι επαναστάτες στη Συρία κουράστηκαν. Το πρόβλημα αυτό επιδεινώνεται όταν έρχονται αντιμέτωποι με βλακώδεις συζητήσεις εκ μέρους μιας ανώριμης αριστεράς γύρω από τον αγώνα τους. Είναι σημαντικό να προκαλέσουμε την απλοϊκή δυαδικότητα του να διαλέγεις ανάμεσα στον Άσαντ και την Αλ Κάιντα. Οι επαναστάσεις δεν είναι σαν ένα κουτί σοκολατάκια. Σε μια επαναστατική διαδικασία προκύπτουν πολλοί αντιμαχόμενοι πρωταγωνιστές, πολλοί από αυτούς

αντιδραστικοί. Πρέπει να σταθούμε αλληλέγγυοι με όσους μοιραζόμαστε κοινό όραμα, μέχρι τελικής πτώσης, και υπάρχουν πολλά θετικά να υπερασπιστούμε στη Συρία.

Ειδικά σε ότι αφορά την Ελλάδα, στην οποία καταφεύγουν πολλοί Σύριοι πρόσφυγες αντιμετωπίζοντας τραγικές καταστάσεις όπως οι πνιγμοί, είναι σημαντικό να υπάρξουν κινήσεις ενάντια στη συνθήκη του Δουβλίνου και στις πολιτικές φύλαξης συνόρων, όπως και ενάντια στην παράνομη κράτηση των προσφύγων. Έχουν υπάρξει αναφορές βάσει των οποίων ένοπλες ειδικές μονάδες έχουν ανοίξει πυρ εναντίον Σύριων προσφύγων ώστε να τους αποτρέψουν την είσοδο στη χώρα. Αυτοί οι άνθρωποι προσπαθούν ξεφύγουν από απίστευτα βίαιες συνθήκες στη Συρία και έχουν το δικαίωμα ασύλου και να αντιμετωπίζονται ανθρώπινα και αξιοπρεπώς. Οι αναρχικοί και όποιοι άλλοι πολίτες ενδιαφέρονται να βοηθήσουν τους ανθρώπους αυτούς, θα μπορούσαν αν τους εξασφάλισουν στέγη και βασικές ανάγκες.

▲/ Απατρίς

* Η Leila Shrooms είναι συριακής καταγωγής και έχει δραστηριοποιηθεί ως ακτιβίστρια ανθρωπίνων δικαιωμάτων στη Συρία. Είναι συνιδρυτής του Tahrir ICN, ενός δικτύου που επιδιώκει να δημιουργήσει επαφές μεταξύ των αντιεξουσιαστικών κινήματων στη Μέση Ανατολή, τη βόρεια Αφρική και την Ευρώπη. Η συνέντευξη μαζί της έγινε στο περιθώριο της εκδήλωσης "Ανταπόκριση από τη Συρία, τι οδήγησε στη Συριακή επανάσταση;" που διοργάνωσε η Κατάληψη Ευαγγελισμού στο Ηράκλειο της Κρήτης. <http://tahriricn.wordpress.com>

Βουλγαρία: Ένας άγνωστος αγώνας δίπλα μας

Από έναν Βούλγαρο φοιτητή, λάβαμε και δημοσιεύουμε αυτούσια την ακόλουθη περιγραφή της κατάστασης που επικρατεί στη γειτονική μας χώρα.

Η τρέχουσα πολιτική κατάσταση στη Βουλγαρία είναι πιο ασταθής απ' ό,τι συνήθως. Ολόκληρο το έθνος είναι εξαγριωμένο εξαιτίας της καταγέλαστης κυβέρνησης που βρίσκεται τώρα στο κοινοβούλιο. Η κυβέρνηση, που είναι ένας συνασπισμός-συνονθύλευμα σοσιαλιστών, ακραίων εθνικιστών και του τουρκικού κόμματος, η ύπαρξη του οποίου είναι απολύτως αντισημιτική αλλά δρα εδώ και δεκαετίες, προκάλεσε τη δυσπιστία του λαού ήδη από την ημέρα της σύνθεσής της. Είναι ξεκάθαρο ότι κανένας σε αυτήν την κυβέρνηση δεν αντιπροσωπεύει κάποια πολιτική αρχή ή κάποιο ιδανικό,

αλλά όλοι γραπώνονται από την εξουσία με κάθε δυνατό τρόπο. Η κυβέρνηση έχει αποδείξει ότι είναι αναποτελεσματική, αγνοώντας κατ'αρχήν ζητήματα και επαναφέροντας υπουργούς που έχει αποδειχθεί ότι παλιότερα είχαν βρεθεί σε καίρια πόστα μόνο χάρη στις οικογενειακές τους διασυνδέσεις. Η κυβέρνηση επίσης αγνοεί παντελώς τις διαδηλώσεις στη Σόφια, που συνεχίζονται δυναμικά για πάνω από 160 μέρες (16 στις 20.11.2013). Η τελευταία κίνηση συμπαράστασης στον αγώνα των διαδηλωτών έγινε τον περασμένο μήνα, όταν οι φοιτητές του Πανεπιστημίου της Σόφιας ενώθηκαν επισήμως με τους διαδηλωτές και έκαναν κατάληψη του κεντρικού κτηρίου του πανεπιστημίου, σε ένδειξη διαφωνίας με την πολιτική κατάσταση της χώρας. Όταν οι διαδηλωτές προσπάθησαν να καταλάβουν το κοινοβούλιο βρέθηκαν αντιμέτωποι με ένα τείχος αστυνομικών δυνάμεων. Η απόπειρα κατάληψης δεν πέτυχε, καθώς οι διαδηλωτές υπέστησαν την ιδιαίτερα βίαιη αντιμετώπιση της αστυνομίας. Εκτός αυτών, ο πρωθυπουργός έχει απειλήσει τους δημόσιους υπάλληλους ότι θα απολυθούν σε περίπτωση που συμμετέχουν στις διαδηλώσεις.

Οι διαδηλώσεις συνεχίζονται δυναμικά και οι διαδηλωτές είναι αποφασισμένοι να μην τα παρατήσουν, παρόλο που τα αιτήματά τους αγνοούνται από την κυβέρνηση.

Το πρόβλημα είναι ότι ακόμα και αν πέσει αυτή η κυβέρνηση, δεν υπάρχει κάποια νέα πολιτική ομάδα για να τους αντικαταστήσει και να κάνει κάτι καλύτερο στη θέση τους. Η πολιτική πραγματικότητα της Βουλγαρίας είναι ένας φαύλος κύκλος εξουσιομανών κομμάτων τις τελευταίες δύομισι δεκαετίες.

**candia
alternativa**

Ανεξάρτητος
μη εμπορευματικός
χώρος ενημέρωσης
& αντιπληροφόρησης
στην Κρήτη

candiaalternativa.info

✦ Βραζιλία. Παγκόσμιο κύπελλο ποδοσφαίρου 2014: Γρασίδι, Bussines και αίμα

“Θέλουμε φαγητό και όχι ποδόσφαιρο” (σύνθημα σε τοίχο)

Από τις αρχές του Ιούνη, στη χώρα της Σάμπα, του καρναβαλιού, του ποδοσφαίρου αλλά κυρίως της φτώχειας, έχει ξεσπάσει μια μεγαλειώδης εξέγερση από χιλιάδες Βραζιλιάνους, εναντίον του Μουντιάλ που φέτος το καλοκαίρι θα διοργανωθεί εκεί. Με κύρια συνθήματα “θέλουμε, φαγητό, στέγη, εκπαίδευση και υγεία αντί για γήπεδα και μπάλα”, οι αγωνιζόμενοι πληθείοι των φαβέλας, οι ανέστιοι και οι ιθαγενείς που ξεριζώνονται από τη γη τους - προκειμένου να χτιστούν φαραωνικά γήπεδα ποδοσφαίρου - έχουν ξεγεραθεί και με καθημερινές σχεδόν συγκρούσεις με τη πιο διεφθαρμένη αστυνομία του πλανήτη, μάχονται για την αξιοπρέπεια τους και το δικαίωμα στη ζωή ενάντια στη συνεχιζόμενη εξαθλίωση τους. Στις κεντρικές πόλεις της αχανούς χώρας, εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλώνουν και επιτίθενται σε καπιταλιστικά κτήρια, τράπεζες και τις αστυνομικές ορδές. Περισσότεροι από ένα εκατομμύριο διαδηλωτές έβγηκαν στους δρόμους των 16 μεγαλύτερων πόλεων της χώρας. Μόνο στο Ρίο ντε Τζανέιρο, οι διαδηλωτές ξεπέρασαν τις 300.000. Στο Ρίο, στην Μπραζίλια και στο Σάο Πάολο οι διαδηλωτές πολιόρκησαν τα τοπικά κοινοβούλια ανεβαίνοντας στις ταράτσες και προσπάθησαν να εισβάλλουν από τα παράθυρα. Πυρπόλησαν τράπεζες και αναποδογύρισαν αυτοκίνητα. Η απάντηση από το κράτος η γνωστή συνταγή: χημικά και πλαστικές σφαίρες από τις ειδικές δυνάμεις της στρατιωτικής αστυνομίας. Οι διαδηλώσεις ξεκίνησαν αρχικά για την αύξηση των εισιτηρίων στα μέσα μαζικής μεταφοράς και τις υπέρογκες δημόσιες δαπάνες για την οργάνωση του Μουντιάλ 2014. Ειδικές δυνάμεις της στρατιωτικής αστυνομίας διέλυσαν το πλήθος κάνοντας χρήση δακρυγόνων και σφαιρών από καουτσούκ και προχώρησαν σε μεγάλο αριθμό συλλήψεων. Οι διαδηλώσεις είναι οι μεγαλύτερες που έχει γνωρίσει η χώρα μετά το 1992,

όταν ξέσπασε κύμα λαϊκής οργής κατά της διαφθοράς της κυβέρνησης του τότε προέδρου Φερνάντο Κολόρ ντε Μέλο, ο οποίος παραιτήθηκε κατά τη διάρκεια της πολιτικής του δίκης στη Γερουσία. Οι διαδηλωτές οργανώθηκαν μέσω των ιστοσελίδων κοινωνικής δικτύωσης. Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι, στην πλειονότητα νέοι, κατέβηκαν στους δρόμους. Πρόκειται για νέους κυρίως που έχουν χάσει την εμπιστοσύνη του στα πολιτικά κόμματα. Φυσικά πρωταρχικό ρόλο στις συγκρούσεις παίζει το Αναρχικό μαύρο μπλόκ.

Βραζιλιάνοι: «Μην έρθετε για το Μουντιάλ»

Οι πολιτικοί με τις παχυλές αμοιβές, που δίνουν δουλειές και τζάμπα ταξίδια στους συγγενείς τους, βρέθηκαν από την αρχή στο στόχαστρο. Η κοινωνική ανισότητα και το τεράστιο κόστος της διοργάνωσης του Μουντιάλ και των Ολυμπιακών Αγώνων είναι ανάμεσα στα βασικά ζητήματα που θέτουν οι διαδηλωτές, μαζί με τη διαφθορά, το έγκλημα και την αστυνομική βία. Στο επίκεντρο των διαδηλώσεων τοποθετήθηκε και ο πρόσφατος αγώνας της Εθνικής Βραζιλίας με αυτή του Μεξικό. Το γήπεδο μετατράπηκε σε μια οργισμένη “κραυγή” αφού για τα περίπου 12 δισ. δολάρια που εκτιμάται ότι θα διατεθούν μόνο για το Μουντιάλ του 2014, όταν την ίδια στιγμή υπάρχουν μεγάλες «τρύπες» στις κοινωνικές δαπάνες, η κοινωνική ανισότητα εντείνεται και σχεδόν 50 εκατ. Βραζιλιάνοι ζουν κάτω από το επίσημο όριο της φτώχειας.

Αναμφίβολα το ποδόσφαιρο έχει χαρίσει πολλές όμορφες στιγμές στους Βραζιλιάνους, δίνοντάς τους την ευκαιρία να πανηγυρίσουν τις επιτυχίες των ομάδων τους και πάνω από όλα της εθνικής τους. Αυτή τη φορά, όμως, τα πράγματα είναι διαφορετικά, καθώς κατεβαίνουν στους δρόμους και τα στάδια για να διαμαρτυρηθούν και να συγκροστούν. Κι αυτό είναι κάτι που δεν αρέσει σε πολλούς, ανάμεσα στους οποίους βρίσκεται και ο πρόεδρος της Παγκόσμιας Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας (FIFA), Γιόζεφ Μπλάτερ, ο οποίος βλέπει να απειλείται μια επιχείρηση με τζίρο εκατοντάδων εκατομμυρίων, που υπόσχεται πολλά κέρδη. «Η Βραζιλία μας ζήτησε αυτό το Μουντιάλ. Δεν την υποχρεώσαμε να το αναλάβει. Ηξεραν ότι, προκειμένου να το διοργανώσουν, θα έπρεπε να κατασκευαστούν στάδια», δήλωσε ο Μπλάτερ, ζητώντας ουσιαστικά τον τερματισμό των

διαδηλώσεων με κάθε μέσο. Ο Αυτοκράτορας του επαγγελματικού παγκόσμιου ποδοσφαίρου μπορεί να βλέπει τα υπέρογκα κέρδη να απειλούνται από την εξέγερση του Βραζιλιάνικου λαού, το ποδόσφαιρο όμως δεν μπορεί να αποσιωπήσει την τεράστια ανάπτυξη του κεφαλαίου στα χέρια λίγων, τις αυξήσεις στα είδη πρώτης ανάγκης και στις τιμές των ΜΜΜ και γενικότερα τη φτώχεια που απλώνεται στις φτωχογειτονίες της Βραζιλίας.

Εκτός από τον Μπλάτερ, ένας ακόμη δούλος του χρήματος και κάποτε ποδοσφαιρικό ίνδαλμα, ο αποκαλούμενος σήμερα “κύριος master card” Πελέ, κάλεσε τους χιλιάδες διαδηλωτές να φύγουν από τους

δρόμους και να αφοσιωθούν στο ποδόσφαιρο. Σε μια σύντομη τηλεοπτική του εμφάνιση στο δίκτυο O Globo TV, ο Πελέ δήλωσε: «Ας ξεχάσουμε όλη αυτή την αναταραχή που συμβαίνει στη Βραζιλία, όλες αυτές τις διαδηλώσεις και ας θυμηθούμε ότι η εθνική μας ομάδα είναι η χώρα μας και το αίμα μας». Αυτές οι δηλώσεις εξόργισαν τους Βραζιλιάνους με αποτέλεσμα να τον χλευάσουν χωρίς... έλεος στα social media. Αντίθετα ένας άλλος μεγάλος Βραζιλιάνος ποδοσφαιριστής (που έχει περάσει και από τα ελληνικά γήπεδα) ο Ριβάλντο τάχθηκε στο πλευρό των Βραζιλιάνων διαδηλωτών και ενάντια στη σπατάλη του Παγκοσμίου Κυπέλλου: «Είναι απαράδεκτο να υπάρχουν ελλείψεις σε νοσοκομεία και σχολεία και να ξοδεύονται τόσα εκατομμύρια για να φιλοξενησουμε το Μουντιάλ. Έχει δίκιο ο κόσμος που διαμαρτύρεται για την κοινωνική αδικία», τόνισε ο 41χρονος Βραζιλιάνος που όπως θυμίσει, έχει ακόμα έναν λόγο να θυμώνει: «Ακόμα υποφέρω όταν σκέφτομαι πως ο πατέρας μου πέθανε, επειδή δεν υπήρξε έγκαιρη διακομιδή στο νοσοκομείο, επειδή δεν υπήρχαν ασθενοφόρα. Ας δώσουν αυτά τα χρήματα για το λαό!»

Το Μουντιάλ εξαθλιώνει από όπου περνά

Έχουν περάσει μόνο τέσσερα χρόνια από

το προηγούμενο μουντιάλ που διοργανώθηκε στη Νότια Αφρική, ένα μουντιάλ που βάφτηκε στο αίμα από τους εκατοντάδες θανάτους εργατών που έχτιζαν τα ποδοσφαιρικά στάδια, τις δολοφονίες απεργών από την Νοτιοαφρικανική αστυνομία στις διαδηλώσεις στις οποίες απαιτούσαν τα δεδουλευμένα τους και η εξαθλίωση συνεχίζει να υπάρχει σε κάθε χώρα που αναλαμβάνει τη μεγαλύτερη εμπορικά αθλητική διοργάνωση του πλανήτη.

Το 2022 το Εμιράτο του Κατάρ έχει αναλάβει το επόμενο μουντιάλ (πληρώνοντας και λαδώνοντας αδρά στελέχη της FIFA) και ήδη οι επιπτώσεις στους φτωχοδιάβολους έχουν αρχίσει να υφίστανται. Στις 4/10/13 διαδήλωση διαμαρτυρίας πραγματοποιήθηκε έξω από τα γραφεία όπου διενεργείται το συμβούλιο της FIFA στη Ζυρίχη, με τους διαδηλωτές να διαμαρτύρονται για τις απάνθρωπες συνθήκες εργασίας των μεταναστών στο Κατάρ ενόψει του Μουντιάλ του 2022. Οι διαδηλωτές κρατούσαν κάρτες που ανέφεραν: «Όχι στο Παγκόσμιο Κύπελλο χωρίς εργασιακά δικαιώματα» μαζί με ένα πανό που είχε το ίδιο μήνυμα. Έχουμε αναφερθεί αρκετές φορές μέσα από τις σελίδες της Απατρис σχετικά με την εμπορευματοποίηση του ποδοσφαίρου, τα τεράστια κέρδη που αυτό αποφέρει στους επιχειρηματίες που επενδύουν σε αυτό, καθώς και τη πλήρη χειραγώγηση του πλήθους μέσα από συνδέσμους-στρατούς προβατοποιημένων οπαδών. Το μήνυμα που μεταδίδουν οι χιλιάδες των ξεγεραμένων Βραζιλιάνων είναι στο ίδιο πλαίσιο: “Το επαγγελματικό ποδόσφαιρο, εξαθλιώνει, χειραγωγεί και κυρίως σκοτώνει”. Δεν ξεχνάμε ότι σε αυτό το πανηγύρι των πολυεθνικών θα λάβει μέρος και η Εθνική Ελλάδα, της υπερχρεωμένης χώρας, της οποίας οι πολιτικές των τελευταίων κυβερνήσεων μπορεί να έχουν “Βραζιλιανοποιήσει” το λαό της, αλλά λεφτά για υπερατλαντικά ταξίδια και χλιδατές διακοπές (με σαμπάνια, χαβιάρι, κόκα και μοντέλες) των κρατικοδικαιων κηφόνων της συνεχίζουν να βρίσκονται και να υπάρχουν

Η βιτρίνα του θεάματος με το καρναβάλι της ανάπτυξης και την λατρεία του ποδοσφαίρου θα σπάσει από τους φτωχοδιάβολους που δεν έχουν ούτε τα βασικά για την επιβίωση τους στις αμέτρητες φτωχοσυνοικίες της χώρας. Η αρχή έγινε. Ο πραγματικός αγώνας διεξάγεται στους δρόμους ενάντια σε θέαμα, κράτος και αστυνόμους.

✦ Ένας navajo 3 Antifa

✦ Ο Θεός είναι θνητός

Είναι ένας από τους μετρημένους στα δάχτυλα της μίας παλάμης καταξιωμένους ποδοσφαιριστές που έχει μιλήσει ανοικτά εναντίον των αφεντικών του εμπορικού ποδοσφαίρου. Πάνω από όλα είναι ο πιο διάσημος και δημοφιλής όλων των εποχών αυτός που υπερασπίστηκε τους λιγότερο διάσημους και λιγότερο δημοφιλείς παίκτες. Ένας γενναίος και αλληλέγγυος άνθρωπος, ένα είδωλο που μέσα σε πέντε λεπτά είχε σουτάρει τα δύο πιο αντιφατικά γκολ ολόκληρης της ιστορίας του ποδοσφαίρου. Οι οπαδοί του τον λάτρευαν και για τα δύο: δεν θαύμαζαν μόνο το γκολ του καλλιτέχνη, εκείνο που έβαλε με τα διαβολικά του πόδια, αλλά το γκολ του

κλέφτη, εκείνο που το χέρι του έκλεψε. Τον λάτρευαν όχι μόνο για τα υπέροχα ακροβατικά του, αλλά και γιατί ήταν ένας τρωτός θεός, αμαρτωλός, ο πιο ανθρώπινος των θεών. Μπορούσες εύκολα να αναγνωρίσεις στο πρόσωπό του όλες τις ανθρώπινες αδυναμίες συρρικνωμένες, ή τουλάχιστον τις αρσενικές αδυναμίες: ήταν γυναικάς, κοιλιόδουλος, πότης, απατεώνας, ψεύτης, φαναφάνος, ανεύθυνος. Όμως οι θεοί, όσο ανθρώπινοι κι αν είναι, δεν βγαίνουν ποτέ στη σύνταξη. Ο ίδιος δεν μπόρεσε να επιστρέψει στο ανώνυ-

μο πλήθος από όπου είχε βγει. Η δόξα, που τον είχε βγάλει από τη φτώχεια τον κρατούσε φυλακισμένο. Ήταν καταδικασμένος να παριστάνει το είδωλο, ήταν υποχρεωμένος να είναι το αστέρι σε κάθε γιορτή, το μωρό σε κάθε βά-

φτιση και ο νεκρός σε κάθε κηδεία. Η δόξα είναι ένα ναρκωτικό που προκαλεί μεγαλύτερη καταστροφή από ότι η κοκαΐνη. Στις αναλύσεις ούρων και τα ντόπινγκ κοντρόλ δεν ανιχνεύεται. Παρόλα αυτά ακόμη και έκπτωτος θεός στο κόσμο του εμπορικού ποδοσφαίρου συνέχιζε να κάνει γκριμάτσες στη κάμερα του καθωσπρεπισμού του. Και γι' αυτό συνεχίζει να λατρεύεται από τους ανθρώπους που περπατούν και κλο-

τσούν μια μπάλα ξυπόλητοι, συνεχίζει να μισείται από τους υπάνθρωπους που “περπατούν” με υπερπολυτελή αυτοκίνητα. Τον βάφτισαν Ντιέγκο Αρμάντο Μαραντόνα και παραμένει ο καλύτερος ποδοσφαιριστής του πλανήτη Γη.

*Βασισμένο σε ένα κείμενο του Eduardo Galeano

✦ Ευάγγελος Αληθινός

Ευτοπία

περιοδική έκδοση για τον ελευθεριακό κοινοτισμό

T.Θ. 3102
T.K. 10200
Αθήνα
www.eutopia.gr
e-mail: info@eutopia.gr

**«Φραγκοσυκιές και σκορπιόι»
Τα χρόνια πριν την Ισπανική επανάσταση του 1936**Abel Paz
Εκδόσεις ΠΑΝΟΠΤΙΚόν

Το βιβλίο του Abel Paz «Φραγκοσυκιές και σκορπιόι» από τις εκδόσεις Πανοπτικών, είναι το πρώτο μέρος της αυτοβιογραφικής τετραλογίας του Diego Camacho (όπως ήταν το πραγματικό του όνομα), ενός αναρχικού αγωνιστή που είχε την τύχη ως έφηβος να συμμετάσχει στην Ισπανική Επανάσταση όντας από μικρή ηλικία μέλος της Ελευθεριακής Νεολαίας και της CNT στη Βαρκελώνη. Στα ελληνικά έχει εκδοθεί και το δεύτερο βιβλίο της σειράς με τίτλο Ταξίδι στο παρελθόν από τις εκδόσεις Άλφα το 1996 και επανεκδόθηκε το 2012 από τις συνεργατικές εκδόσεις Κουρσάλ. Την (πολύ καλή) μετάφραση του βιβλίου «Φραγκοσυκιές και σκορπιόι» έχει κάνει η Καλλιρόη Τσολακίδου, την επιμέλεια ο Νίκος Νικολαΐδης (που έχει μεταφράσει και το «Ταξίδι στο

παρελθόν») και τη φιλολογική επιμέλεια ο Κώστας Δεσποινιάδης.

Ο Diego μας περιγράφει τη ζωή του από τη στιγμή που γεννήθηκε σε ένα φτωχικό σπίτι στην Αλμερία της Ανδαλουσίας το 1921 μέχρι τις 19 Ιουλίου 1936, την πρώτη μέρα της Ισπανικής Επανάστασης. Εύλογα θα μπορούσε να αναρωτηθεί κανείς ποιο ενδιαφέρον υπάρχει στην εξιστόρηση της ζωής ενός παιδιού. Όπως γράφει ο Ν. Νικολαΐδης στον πρόλογο: «η απάντηση στο ερώτημα «γιατί επιλέγουμε σήμερα να εκδώσουμε αυτό το βιβλίο» είναι απλή: σε αυτό καταγράφονται οι εμπειρίες και τα βιώματα ενός εξεγερμένου που έγινε εξεγερμένος και έμεινε για πάντα εξεγερμένος επειδή έζησε ως παιδί στην ελευθεριακή Ισπανία. Ο συγγραφέας περιγράφει έναν άλλο κόσμο: την αυτοδιαχείριση της ουτοπίας, έναν κόσμο στον αντίποδα της διαχείρισης της δυστοπίας που σήμερα μας υπόσχεται η παγκοσμιοποιημένη δικτατορία του χρήματος και της απόγνωσης.»

Η επανάσταση στην Ισπανία δεν έγινε το 1936. Ξεκίνησε τον Οκτώβριο του 1886 με το ταξίδι του Τζουζέπε Φανέλι, του Ιταλού απεσταλμένου του Μπακούιν που είχε ως σκοπό την ίδρυση τοπικού τμήματος της 1ης Διεθνούς στην Ισπανία και συνεχίζονταν για 50 χρόνια μέχρι τελικά να ξεσπάσει εκείνο το καλοκαίρι του 1936. Μέσα σε αυτά τα 50 χρόνια ο επαναστατικός αναρχισμός, σάρκα εκ της σαρκός του φτωχού λαού, των αποκλεισμένων, των απόκληρων και των κολασμένων δημιούργησε μαχητικές εργατικές οργανώσεις, πυροδότησε αμέτρητες εξεγέρσεις τις οποίες πλήρωσε με πολύ αίμα, έφτασε αρκετές φορές κοντά στην εξέλιξη

και αναγεννήθηκε, έμαθε γράμματα και μεταλαμπάδευσε την αγάπη του για τη γνώση στους φτωχούς αγρότες, δημιούργησε ελευθεριακά σχολεία, κυνηγήθηκε αλλά και κυνήγησε βασιλιάδες, παπάδες, γαιοκτήμονες, αστούς, μπράβους και αστυνομικούς αλλά κυρίως εξέφρασε καλύτερα από οποιοδήποτε τα σοσιαλιστικά ένστικτα του λαού και τους έδωσε μορφή, σχέδιο κι όραμα για μια κοινωνία ανθρώπων που θα αντικαταστήσει την κοινωνία του εμπορεύματος και της εξουσίας.

Αυτή ακριβώς η σύνδεση κι ανατροφοδότηση μεταξύ αναρχισμού και λαϊκής ζωής είναι η αίσθηση που μένει μετά την ανάγνωση του βιβλίου. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ελευθεριακής αντιμετώπισης των συμβάντων της ζωής είναι η αντίδραση της μητέρας του συγγραφέα όταν αυτός είχε την πρώτη του σεξουαλική εμπειρία σε πολύ μικρή ηλικία με ένα κορίτσι λίγο μεγαλύτερό του. Δεν τον τιμώρησε και δεν προσπάθησε να τον γεμίσει τύψεις και να του δημιουργήσει την εντύπωση ότι αμάρτησε αλλά αντίθετα το θεώρησε ως κάτι πολύ φυσικό βοηθώντας τον να θεωρήσει το σεξ «ως ένα φυσιολογικό παιχνίδι». Αυτή η αντιμετώπιση δεν ήταν αποτέλεσμα καπιταλιστικής ανάπτυξης, σεμιναρίων και πανεπιστημιακής μόρφωσης αλλά πηγαία λαϊκή αντίδραση. Όπως λέει ο Diego σε όλο αυτό «δεν υπήρχε καμία νοσηρότητα αλλά μια γοητεία που τολμώ να ονομάσω ποιητική». Νομίζω ότι η αντίληψη που θέλει τις ανθρώπινες ανάγκες να ικανοποιούνται με έναν τρόπο άμεσο και εξυμνεί τη ζωή ως κάτι ποιητικό αλλά όχι υπερβατικό, είναι εγγενής στον αναρχισμό.

Ο Diego μας αφηγείται την πολύ στενή

σχέση της οικογένειάς του με τους τσιγγάνους γείτονες, τα παιχνίδια και τις αρχικές προσπάθειες να μάθει γράμματα, τη μετεγκατάσταση του στη Βαρκελώνη, την πρώτη επαφή του εκεί με το οργανωμένο ελευθεριακό κίνημα και τη φοίτησή του στο ελευθεριακό «Σχολείο η Φύση». Μας περιγράφει γλαφυρά την εργατική αλληλεγγύη, τους μαχητικούς εργατικούς αγώνες και τους αγροτικούς συνεταιρισμούς, τη συμμετοχή του στην Ελευθεριακή Νεολαία και το ξεκίνημα της εργατικής του ζωής. Όλα μέσα από τα μάτια ενός παιδιού που αναγκάστηκε να μεγαλώσει γρήγορα και να παντρεύει την αθωότητά του με τις ευθύνες της ενήλικης ζωής. Πάντα όμως με την ευαισθησία, την αμεσότητα και την ακεραιότητα που χαρακτηρίζει τη γραφή του Abel Paz και είναι απότοκο, όπως παραδέχεται κι ο ίδιος, της συμμετοχής του στην πιο πλατιά επαναστατική απόπειρα που έγινε ποτέ, στην επανάσταση που εισχώρησε πιο βαθιά στην ουσία της ανθρώπινης ύπαρξης από οποιαδήποτε άλλη επανάσταση.

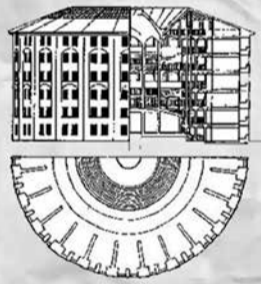
«Δεν κάνεις δύο φορές την ίδια επανάσταση» είναι η τελευταία φράση του βιβλίου του Hans Magnus Enzensberger, «Το σύντομο καλοκαίρι της αναρχίας». Υπό αυτή την έννοια δεν έχει νόημα να διαβάζουμε ένα βιβλίο όπως το «Φραγκοσυκιές και σκορπιόι» ως οδηγό για τον δικό μας ελευθεριακό δρόμο, για τις δικές μας επαναστάσεις. Έχει όμως νόημα να διαβάζουμε ως ένα κομμάτι του αγώνα της μνήμης ενάντια στη λήθη. Και πρέπει να θυμόμαστε ότι η μνήμη είναι η πράξη που εκκρεμεί.

▲ Άγγελος Ασλανίδης,
από τις συνεργατικές εκδόσεις Κουρσάλ

ΠΑΝΟΠΤΙΚόν

Τετράδιο ολικής αντιπαράθεσης
κυκλοφορεί σε άτακτα χρονικά διαστήματα

για συνδρομή, επικοινωνία:
Τηλ./FAX 2310270399
kdespiniadis@gmail.com
www.panoptikon.gr

**Ολική αντιπαράθεση-Περιοδικό
«Πανοπτικόν»**

Το περιοδικό Πανοπτικόν από τη Θεσσαλονίκη κυκλοφορεί σχεδόν ανά εξάμηνο από το 2001. Δώδεκα και πλέον χρόνια φιλοξενεί κείμενα που πρεσβεύουν τον αντιεξουσιαστικό λόγο αποτελώντας σταθερό σημείο αναφοράς στην κριτική του υπάρχοντος. Λιτό και καλαίσθητο, υπηρετεί με συνέπεια την προσπάθεια να αποδομηθούν ο λόγος και οι πρακτικές των κρατούντων. Η ύλη του περιοδικού συναπαρτίζεται τόσο από

πρωτότυπα κείμενα όσο και από μεταφρασμένα. Το περιεχόμενο των κειμένων είναι κατά κύριο λόγο πολιτικό, φιλοσοφικό αλλά και λογοτεχνικό. Το όλο εγχείρημα ανήκει στον Κώστα Δεσποινιάδη, ο οποίος έχει τη γενική επιμέλεια του περιοδικού αλλά και του ομώνυμου εκδοτικού οίκου (Εκδόσεις Πανοπτικόν).

Πρόσφατα (τέλη Οκτώβρη) κυκλοφόρησε το 18ο τεύχος του περιοδικού, πλούσιο σε κείμενα αλλά και διαφορετικές θεματικές: Μετά το συγκλονιστικό ποίημα του Χανς

Μαγκνους Εντσενσμπεργκερ «Υπεράσπιση των λύκων έναντι των αμνών» σε μετάφραση του Γιώργου Πρεβεδουράκη ακολουθεί ένα τρίπτυχο κειμένων με κοινή θεματική τον φασισμό και τις πρακτικές του. Το πρώτο κείμενο είναι του Έρνστ Μπλοχ με τίτλο «Η εξουσία του Χίτλερ» σε μετάφραση Κ. Δεσποινιάδη. Ο Μπλοχ εδώ εξηγεί πως η εξεγερμένη αστική νεολαία της Γερμανίας μετατοπίστηκε σιγά σιγά και έπεσε στην αγκαλιά του φασισμού και του Χίτλερ. Το δεύτερο κείμενο είναι των Αντόρνο, Λέβενταλ και Μάσινγκ με τίτλο «Αντισημιτισμός και φασιστική προπαγάνδα» σε μετάφραση Λίας Γυϊόκα. Οι συγγραφείς παρουσιάζουν με διεξοδικό τρόπο τις τεχνικές της φασιστικής προπαγάνδας και ευρύτερα τη ρητορική που ανέπτυξε ο φασισμός κατά την περίοδο του Χίτλερ. Ένα κριτικό σημείωμα – συμπλήρωμα στο κείμενο των Αντόρνο, Λέβενταλ και Μάσινγκ αποτελεί το τρίτο κείμενο που είναι γραμμένο από τη Λία Γυϊόκα με τίτλο «Υπόθεση για μια αποκήρυξη». Εδώ η Γυϊόκα έρχεται, ανάμεσα στα άλλα, να προσδώσει το σύγχρονο περιεχόμενο της προπαγάνδας που συνίσταται κατά κύριο λόγο στην υπερροπλία των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας και στη δομή της λειτουργίας τους.

Στη Λία Γυϊόκα ανήκει και το κείμενο με

τίτλο «Η ιστορία μεταξύ πολιτικής, επιστήμης και τέχνης», που αποτελεί παρουσίαση – κριτική του βιβλίου του Αντώνη Λιάκου «Αποκάλυψη, Ουτοπία και Ιστορία: Οι μεταμορφώσεις της ιστορικής συνειδησίας». Παρουσίαση βιβλίου (του Δημήτρη Κωτσάκη «3+1 κείμενα») σε μια πιο εκτενή εκδοχή αποτελεί και το επόμενο κείμενο, του Φώτη Τερζάκη, με τίτλο «Η έννοια του κομμουνισμού και το αυτοδιαχειριστικό πρόταγμα».

Η ύλη του περιοδικού ολοκληρώνεται με δυο ακόμα κείμενα. Το πρώτο ανήκει στον Κώστα Δεσποινιάδη με τίτλο «Σημειώσεις για τον Αγκάμπεν και την κατάσταση εκτάκτου ανάγκης». Εδώ ο συγγραφέας μέσα από τη σκέψη του Αγκάμπεν περιγράφει πως η κατάσταση εκτάκτου ανάγκης συνιστά τον καλύτερο μηχανισμό αυτοσυντήρησης της σημερινής αστικής δημοκρατίας. Το δεύτερο κείμενο είναι της Μαρίας Γεωργούλα με τίτλο «Χειραφετώντας το κολεόπτερο του Φραντς Κάφκα. Μια ανάγνωση στη Μεταμόρφωση». Η ερμηνευτική προσέγγιση της Γεωργούλα στη «Μεταμόρφωση» του Κάφκα εστιάζει κυρίως στις παράλληλες μεταμορφώσεις και στην αναδιάταξη των σχέσεων εξουσίας μεταξύ των ηρώων του έργου.

▲ Θ.Π.

Αντάρτης (πέρα από χρόνο και τόπο) Vol.1

Ω! Κι όσο δεν πολεμούσαμε... γλεντούσαμε! Παίρναμε τα όργανα στο χέρι και τους δίνουμε όλη την ψυχή μας! Βροντούσαν τα νταούλια και τσίριζε η λύρα. Άλλοι χόρευαν, άλλοι έπαιζαν, όλοι τραγουδούσαν. Δυνατά γέλια και φωνές. Μην τυχών και υπάρξει ησυχία... μην τυχών και ακούσουμε γυμνούς τους ήχους της νύχτας. Μη και παρατηρήσουμε το σκοτάδι της γιατί τότε... βρίσκει πάτημα ο φόβος και έρχεται. Η ησυχία γεμίζει με κραγές και ήχους μάχης. Το σκοτάδι φτιάχνει φαντάσματα φίλων που χάσαμε, των άλλων που σκοτώσαμε, δικών της

τεράτων. Και δεν αργεί να έρθει και αυτή η μυρωδιά... Η μυρωδιά της σάρκας που καίγεται και της άλλης που σαπίζει. Ο ύπνος τότε δεν είναι ύπνος και δε φταίει η πέτρα που χουμε για μαξιλάρι. Γλεντίστε αδέρφια! Ζήτω μας! Πιαννάκι! Στην υγεία σου re! Δε θα μου απαντήσεις, το ξέρω. Πατί δεν είσαι μαζί μας πια. Το δάκρυ μου θα το κρατήσω όμως αγόρι μου. Θα το κρατήσω μέσα μου σήμερα για να οπλίσω μ' αυτό το όπλο μου αύριο. Αύριο θα πυροβολώ διπλά το φασισμό. Άτιμη ησυχία! Μην έρχεσαι. (πυροβολεί στον

αέρα) Δεν είναι μία η μάχη. Δεν είναι μόνο αν θα πληγωθεί η σάρκα μας ή η σάρκα τους. Κάθε βράδυ μας στήνουν ενέδρα ο φόβος και η νοσταλγία. Κάποια βράδια τη γλιτώνουμε είτε με το νταβαντούρι είτε αν προλάβουμε να κοιμηθούμε πάνω στην πολύ κούραση, πριν το στοχασμό. Υπάρχουν όμως κι εκείνες οι νύχτες που η ψυχή μας πέφτει στα χέρια τους. Και τότε εκείνη πρέπει να παλέψει! Πρέπει να προχωρήσει χωρίς να ξεχάσει. Τους λέει πρώτα: Φόβε τους φοβάμαι, νοσταλγία με τσακιάεις. Μετά τους λέει: θα συνεχίσω κι ως φοβάμαι, νοσταλγία πάψε! Μετά φορτίζει κι άλλο και τους λέει: πονώ για όσα έχω χάσει: φίλους, σπιτικό, μητέρα αλλά

δεν τους ξεχνώ. Μέσα μου φτιάχνω φρούριο μη μου τους πάρει η λησμονιά και όποτε θέλω τους επισκέπτομαι. Νοσταλγία φύγε. Την πατρίδα μου την κουβαλώ όλη μέσα μου. Έπειτα θυμάμαι τον αγώνα. Ελευθερία! Φωνάζω. Ποιός θάνατος; ποιος πόνος; η σάρκα μου ας γίνει λίπασμα να φυτρωθεί η ιδέα! Τότε από ένας θα γίνω χιλιάδες! Θα γίνω χύμα, νερό, σκουλήκι, μετά δέντρο ποτάμι και πουλί. Και σ' όλα αυτά θα κατοικεί η ψυχή μου και θα τα οδηγεί και πάλι να αγωνιστούν για την ελευθερία.

▲ Άκληρη κοσμομαύτης

«Οι μόνοι που μ' ενδιαφέρουν είναι οι σαλεμένοι, οι διψασμένοι για ζωή, για κουβέντα, για την σωτηρία τους, όσοι θέλουν τα πάντα και μάλιστα τώρα, όσοι ποτέ δεν χασμουριούνται και ποτέ δεν επαναλαμβάνονται, αλλά καίγονται, καίγονται με υπέροχες κίτρινες φλόγες, σαν βεγγαλικά που σκάνε κι απλώνουν τον ιστό τους ανάμεσα στ' αστέρια, με μια γαλαζωπή μπουρμπουλήθρα στο κέντρο, όπου βυθίζεται ολόκληρος ο κόσμος.»

Τζακ Κέρουακ

Από τα πύρινα μανιφέστα των νταναριστών και των σουρεαλιστών στις αρχές του 20ου αιώνα, που εξυμνούσαν την ομορφιά της ολοσχερούς καταστροφής του παλαιού κόσμου με το παρηκμασμένο σύστημα αξιών και τη χρεωκοπημένη ηθική του και ευαγγελίζονταν την απελευθέρωση της φαντασίας για την ανάδυση ενός νέου κόσμου φτιαγμένου από τα υλικά των ονείρων, έως το μεταμοντέρνο πρόταγμα ότι «το προσωπικό είναι και πολιτικό» και την τέχνη που έδωσε φωνή σε μειονότητες και σε ομάδες που βρίσκονταν στο περιθώριο, αποκλεισμένες από τον κυρίαρχο λόγο, οι καλλιτεχνικές πρωτοπορίες έχουν συνδεθεί άρρηκτα με τα κοινωνικά και τα πολιτικά κινήματα και με τις διεκδικήσεις για ελευθερία και κοινωνική δικαιοσύνη.

Η τέχνη όμως, δεν υπήρξε πάντα επαναστατική. Πολύ συχνά οι καλλιτέχνες υπήρξαν οι πρώτοι που έσπευσαν να υπηρετήσουν αυταρχικά καθεστώτα και ολοκληρωτικά συστήματα. Κατά τη διάρκεια του Ψυχρού πολέμου, το Σοβιετικό καθεστώς χρησιμοποίησε την τέχνη ως μέσο προπαγάνδας και δημιούργησε ένα καλλιτεχνικό ρεύμα που έμεινε γνωστό στην ιστορία ως «Σοβιετικός ρεαλισμός» και είχε ως στόχο τη συμμόρφωση και τον εκφοβισμό των μαζών. Την ίδια περίοδο στο αντίπαλο στρατόπεδο του κομμουνισμού, δηλαδή στις ΗΠΑ και στη Μ. Βρετανία, εμφανίστηκε ένα άλλο κίνημα στην τέχνη, η «ποπ art», που προπαγάνδιζε τις «χαρές» του καπιταλισμού εξυμνώντας την κατανάλωση, τον ατομικισμό, τις υλιστικές αξίες και την κενότητα του Αμερικανικού ονείρου.

Στη σύγχρονη Ελλάδα της σήψης και της παρακμής, όπου κυριαρχεί ο φόβος και η υποταγή, κάτω από τα ερείπια της υλικής ευμάρειας του παρελθόντος και τα συντρίμια των ψεύτικων υποσχέσεων του καπιταλισμού, διενεργούνται υπόγειες διαδικασίες

για να γεννηθεί κάτι νέο. Πρόκειται για ένα κίνημα από εικαστικούς, μουσικά συγκροτήματα, θεατρικές ομάδες, κινηματογραφιστές για τους οποίους η τέχνη δεν αποτελεί ούτε εργαλείο ούτε αυτοσκοπό αλλά τρόπο ζωής και γι' αυτό είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την πολιτική τους δράση. Μάχονται και δημιουργούν με την ίδια φλόγα, το ίδιο πάθος και την ίδια ζωτική ανάγκη. Γνήσιοι απόγονοι των καταστασιακών αγωνίζονται για την πραγμάτωση της τέχνης μέσα από τη ζωή και την επαναστατικοποίηση της καθημερινής ζωής μέσα από την τέχνη. Δεν αναπαριστούν ούτε σχολιάζουν την πραγματικότητα, αλλά μέσα από τις δομές, τις διαδικασίες, το λόγο και τη δράση τους, συνιστούν μια νέα πραγματικότητα που αποτελεί το όραμα και το θεμέλιο για ένα νέο κόσμο. Καταστρέφουν το υπάρχον σαμποτάροντας τον πολιτισμό της νάρκωσης και τη διασκέδαση της εκτόνωσης και χτίζουν μία νέα τέχνη, ελεύθερη και επαναστατική.

Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η θεατρική ομάδα που δραστηριοποιείται στον αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό χώρο «Μπερντές». Μιλάνε οι ίδιοι για τη δουλειά τους εκφράζοντας τις απόψεις τους ως ξεχωριστές ατομικότητες ενταγμένες σε μία καλλιτεχνική συλλογικότητα:

Τι σημαίνει για σένα πολιτικό θέατρο;

Α.: Δεν υπάρχει μη πολιτικό θέατρο. Το θέατρο έχει νόημα σήμερα ως αντιπληροφόρηση. Δεν είναι παραγωγή εναλλακτικών προϊόντων για ειδικό κοινό.

Ν.: Το θέατρο μπορεί να είναι πολιτικό, αλλά με τίποτα στρατευμένο, όπως και κάθε μορφή τέχνης κι ας υπήρξε εποχή και ρεύμα που χαρακτηριζόταν ως «στρατευμένη τέχνη». Για μένα, αυτό δεν υπάρχει. Ή, για να είμαι και πιο σαφής, το θέατρο και η τέχνη γενικότερα, δεν είναι πολιτικά, αλλά πολιτική, κάνουν πολιτική, έχουν πολιτικό λόγο κ.ο.κ.

Α.: Το θέατρο απευθύνεται σε όλους, γίνεται από όλους για όλους. Αυτό είναι μια πολιτική πράξη και δήλωση.

Περιέγραψε μου εν συντομία τις διαδικασίες που ακολουθείτε.

kiki brastad: Η ομάδα μας λειτουργεί με συνέλευση. Όποιο μέλος έχει κάποια ιδέα ή κάποιο θέμα να θίξει μπορεί να το καταθέσει στη συνέλευση της ομάδας. Με τη ομάδα υπάρχουν επιμέρους ομάδες (σκηνοθεσίας, κίνησης, φωτισμού κτλ.) στις οποίες συμμετέχουμε ανάλογα με τα ενδιαφέροντά μας, ώστε να γίνεται καλύτερη διαχείριση και αξιοποίηση του υλικού των προβών. Έτσι, η παράσταση χτίζεται από όλες και όλους, ενάντια σε λογικές καταπίεσης και ανάθεσης ή έμπειρων και ειδικών.

Ποιά είναι για σένα η σημασία της ομάδας και τι είδους σχέσεις οικοδομούνται μέσα σε αυτήν;

Κ.Τ.: Με την ομάδα μου, παίρνουμε ένα συμβάν, μια ιστορία και τα δουλεύουμε με γνώμονα το στοιχείο της διακειμενικότητας, το σήμερα, το αύριο, το παρελθόν. Το σώμα μας είναι και το εργαλείο με όπλα τον λόγο και την κίνηση. Δεν μπορείς να είσαι μόνος σου, χρειάζεσαι και τους άλλους. Δίνουμε σημασία στην διαδικασία. Όλοι έχουμε λόγο και όλοι δεν μένουμε μόνο σ' αυτό. Αλλά το κάνουμε δράσεις.

Α.: Το αυτοοργανωμένο θέατρο αντιμάχεται την κουλτούρα του εμπορικού. Δεν ευνοεί τον ατομικισμό και τον ανταγωνισμό, αλλά αντίθετα την αλληλεγγύη και την συλλογικοποίηση. Ως προς το τελευταίο μπορεί να θεωρηθεί ότι παράγει μια ανταγωνιστική κουλτούρα προς το υπάρχον.

Ως προς την αυθεντία του συγγραφέα και την ευθύνη του θεατή...

Γ.: Λειτουργούμε με αντιεραρχικές δομές και αυτό σημαίνει ότι δεν θεωρούμε χρέος μας να υπηρετήσουμε κανένα συγγραφέα και κανένα κείμενο. Το κείμενο δεν αποτελεί για μας παρά μία πρώτη ύλη και επιλέγουμε να αναμετρηθούμε μαζί του. Από τη σύγκρουση της αλήθειας του κειμένου με τη δική μας αλήθεια προσδοκούμε να γεννηθεί κάτι νέο... Ο θάνατος του συγγραφέα που εξήγγηλε ο Μπαρτ σηματοδοτεί τη γέννηση του αναγνώστη και ο αναγνώστης/θεατής πρέπει να καλείται προ της ευθύνης και της ελευθερίας του σε ένα έργο τέχνης. Της ευθύνης να μην αρκείται στο ρόλο του παθητικού αποδέκτη και της ελευθερίας να ενεργοποιηθεί τη δική του φαντασία και όραμα για να συνδημιουργήσει μαζί μας την ίδια του την εμπειρία, το έργο τέχνης.

Εντάσσεται το εγχείρημα αυτό στα πλαίσια ενός ευρύτερου κινήματος αντίστασης, αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης και αν ναι με ποιόν τρόπο;

Ν.: Ως ομάδα και ως άτομα πιστεύουμε ότι συμβάλλουμε στην -θεατρική- πράξη στο ευρύτερο κίνημα, με την απουσία εξουσιαστικών δομών, ιεραρχιών, ανάθεσης και με την αδιαμεσολάβητη και χωρίς αντίτιμο προβολή του υλικού μας. Προτάσσουμε το δικαίωμα του ανθρώπου στην ενσωμάτωση και τη συλλογική έκφραση, τον αγώνα για την ελευθερία, ίση αντιμετώπιση, και συνδιαμορφώνουμε την όποια δράση μας.

Fata Morgana

«Θα 'ρθει η μέρα που η σιωπή μας θα ναι πιο δυνατή απ' τις φωνές που πνίγεται σήμερα»

Αυτήν τη φράση φώναξε ο Αουγκουστ Σπιάς (August Spies), ένας από τους 4 αναρχικούς που απαγχονίστηκαν στις 11 Νοέμβρη του 1887, αφού κρίθηκαν ένοχοι για τη βομβιστική επίθεση στην πλατεία του Χέιμαρκετ στο Σικάγο τον Μάη της προηγούμενης χρονιάς. Αυτή η φράση είναι γραμμένη και στο μνημείο που στήθηκε το 1893 στο Κοιμητήριο Βάλχαιμ (Waldheim), όπου θάφτηκαν οι 4 άνδρες. Το μαρμάρινο αυτό μνημείο απεικονίζει μια γυναίκα αγωνίστρια με το ένα χέρι να βάζει ένα δάφνινο στεφάνι στο κεφάλι ενός πεσόντος ανδρός και με το άλλο να τραβάει ένα σιλήτο.

Η Βολταιρίν ντε Κλερ (Voltairine de Cleve) ήταν αγωνίστρια, συγγραφέας και ποιήτρια. Είχε αντιακτιβιστική δράση και ήταν ιδεολογικά ελευθερόφρων. Όμως, όπως η ίδια δήλωσε, ύστερα από τον απαγχονισμό των κατηγορουμένων για την Υπόθεση Χέιμαρκετ, έπαψε να πιστεύει στη δικαιοσύνη του Αμερικανικού συστήματος κι έγινε αναρχική, κάτι που συνέβη και με την Έμμα Γκόλντμαν (Emma Goldman), η οποία θαύμαζε τη Βολταιρίν. Παρακάτω είναι δύο από τα ποιήματα που έγραψε. Το Φως

Πάνω απ' το Βάλχαιμ είναι εμπνευσμένο από το μνημείο στο Κοιμητήριο Βαλχάιμ, ενώ το Γραμμένο - στα Κόκκινα, είναι αφιερωμένο στον αγώνα του Μεξικού για απελευθέρωση, στις αρχές του 20ού αιώνα. Το Κοιμητήριο του Βαλχάιμ έγινε, τελικά, και το μέρος όπου θάφτηκε η Βολταιρίν ντε Κλερ, αλλά και η Έμμα Γκόλντμαν.

Φως Πάνω απ' το Βάλχαιμ (1897)

Φως πάνω απ' το Βάλχαιμ! Και η γη είναι γκρι.
Ένας πικρός άνεμος κινείται απ' το βορρά.
Η πέτρα είναι κρύα, και μιλούν παράξενοι κρούσι ψίθυροι:
«Τι κάνετε εδώ με το Θάνατο; Τραβήξτε μπροστά!»

Είναι αυτά τα λόγια σου, Ω μητέρα, με μάτια αυστηρά,
Που στεφανώνεις του νεκρού σου με πέτρινο χάδι;
Να μην δακρύσουμε για κείνον που 'πεσε μαρτυρικά,
Που σφάχτηκε για μας, απ' την πολλή του αγάπη;

Μέχρι η μέρα να πλατύνει, να μην μείνουμε 'δω;
Όχι, αυτήν την λάβρη αυγή κανένας δε σαλεύει -
Πέρα απ' τους κακόμοιρους που στενάζουν στο Θεό
Τι να τους κάνουμε αυτούς, Ω εσύ, που αρπάζεις το μαχαίρι;

«Τραβήξτε μπροστά! Μη θρηνείτε πια σ' αυτά τα μέρη
Μέχρι που, αδύναμοι απ' το θρήνο, σαν το χιόνι,
Λιώσετε, σβήσετε στον δειλόν της γαλήνης!»
Πάνω απ' το Βάλχαιμ έπεσε φως!
Αδερφέ μου, ας τραβήξουμε εμπρός!

Βολταιρίν ντε Κλερ

Γραμμένα στα Κόκκινα (1911)

Στους Ζωντανούς Νεκρούς Μας
Στον Αγώνα του Μεξικού

Στα κόκκινα γραμμένη, στέκει η διαδήλωση ορθή
Για να τη δουν του Κόσμου οι θεοί,
Στον τοίχο της καταδίκης τα χέρια τους ασώματα
Έχουν χαράξει την προφητεία και πυρωμένοι δαυλοί
Φωτίζουν το μήνυμα: «Αρπάξτε τη γη!
Ανοίξτε τα κελιά και αφήστε τους ανθρώπους λεύτερους!»
Με φλόγες φανερώστε τα ζωντανά λόγια των νεκρών
Στα κόκκινα γραμμένα.

Θεοί του Κόσμου! Τα στόματά τους είναι άφωνα,
Τα όπλα σας έχουν μιλήσει και τους 'κάναν σκόνη.
Μα οι σαβανωμένοι Ζωντανοί, με ναρκωμένη καρδιά,
Έχουν νιώσει το χτύπο τυμπάνου να ξεσηκώνει
Μέσα τους - του Νεκρού η γλώσσα - να ηχεί
Να καλεί: «Χτυπήστε την αρχαία σκουριά»
Έχουν δει το Ανέστη, των Νεκρών τη λέξη,
Στα κόκκινα γραμμένη.

Βάστα την ψηλά, φλόγα μανιασμένη!
Όλοι να τη δουν, ψηλά, στον ουρανό.
Σκλάβοι του Κόσμου! Έχουμε τον ίδιο στόχο,
Ένα είναι το πανάρχαιο κακό
Ένας είναι ο αγώνας - και σ' ένα όνομα -
Των Ανθρώπων - παλεύουμε για λευτεριά!
«Σπάστε πια την κατάρη της γης!»
καίνε τα λόγια των Νεκρών
Στα κόκκινα γραμμένα.